Mục lục

Xác Chết Dưới Gốc Sồi

Fred Vargas

Giới Thiệu

Fred Vargas sinh năm 1957 tại Paris, bà là nhà khảo cổ học, chuyên gia về thời kỳ Trung đại. Bà là gương mặt khá tiêu biểu của văn học trinh thám Pháp. Nhiều cuốn tiểu thuyết trinh thám của Fred Vargas được liệt vào danh sách những cuốn bán chạy nhất như: CON NGƯỜI ĐỐI DIỆN, ĐỨA CON NGOÀI GIÁ THÚ, XÁC CHẾT DƯỚI GỐC SỒI v.v...

o O o

Sophia là diễn viên ca kịch nổi tiếng một thời, sau một đêm ngủ dậy bỗng phát hiện trong vườn nhà mình có cây sồi không rõ ai đã đem trồng. Sophia lo lắng thuê người đào bới xung quanh nhưng không có gì lạ.

Đột nhiên Sophia mất tích. Dư luận xung quanh cho rằng cô đã nhận được điện hẹn của người yêu cũ và bỏ đi cùng ông ta. Đó là Stelyos - Người yêu trung thành - một người say mê cô cuồng nhiệt, quyến rũ. Tình cờ Sophia đã gặp Pierre nên bỏ rơi người yêu cũ. Stelyos tức tối tìm cách tung hê tất cả, anh ta định nhảy xuống biển tự tử nhưng không thành. Stelyos điên cuồng gào thét đe dọa... Từ đó, Sophia cũng không bao giờ biết tin về Stelyos nữa. Cuộc hôn nhân của Sophia với Pierre, tính đến thời điểm bà mất tích là hai mươi năm - và cũng là khoảng thời gian Sophia chia tay với Stelyos.

Nghi vấn kẻ tình địch sau hai mươi năm quay trở lại trả thù món nợ tình.

Rồi người ta lại phát hiện xác một người phụ nữ bị thiêu cháy.

Mọi nghi vấn đều hướng về Pierre Relivaux - người chồng vô tình và cô cháu gái Alexandra đột nhiên xuất hiện...

Xác Chết Dưới Gốc Sồi

Fred Vargas
www.dtv-ebook.com

Chương 1

- Pierre này, có cái gì đó khác lạ ở trong vườn – Sophia nói.

Sophia mở cửa sổ và xem xét mảnh vườn mà bà biết rõ từng ngọn cỏ. Cái mà bà nhìn thấy ở đó làm bà lạnh sống lưng.

Pierre đang dọc báo trong bữa điểm tâm. Có lẽ chính vì cái cảnh này làm Sophia thường nhìn qua cửa sổ để xem thời tiết thế nào. Đó là việc ta thường làm sau khi thức dậy. Mỗi lần trời xấu, tất nhiên bà lại nghĩ tới Hy Lạp. Những lúc lặng lẽ ngắm nhìn như thế này, lòng bà lại nặng trĩu nỗi nhớ quê hương vốn kéo dài mà vào một số buổi sáng nó dẫn tới tình cảm đau xót. Chuyện đó rồi cũng qua đi. Nhưng sáng nay, khu vườn có cái gì đó khác lạ.

- Pierre này, trong vườn có thêm một cái cây.

Bà đến ngồi bên chồng.

- Pierre, hãy nhìn em.

Pierre ngước bộ mặt mệt mỏi nhìn về phía vợ. Sophia sửa lại chiếc khăn quàng quấn quanh cổ, một kỷ luật mà bà vẫn giữ từ thời còn là ca sĩ để giữ giọng luôn nồng ấm. Hai mươi năm trước, trên một bậc thềm đá ở nhà hát Orange, Pierre đã dựng lên một núi những lời thề thốt yêu đương và những sự cam kết như đinh đóng cột đúng ngay trước buổi biểu diễn.

Sophia giữ lấy bộ mặt ủ ê này của người đọc báo trong bàn tay mình.

- Có chuyện gì xảy ra với em thế, Sophia?

- Em đã nói có cái gì đó.

- Thì sao?

- Em nói: “Có một cái cây ở trong vườn”.

- Anh đã nghe rồi. Việc đó có vẻ bình thường, phải không?

- Có một cái cây ở trong vườn, nhưng hôm qua nói không có ở đấy.

- Rồi sao nữa? Em muốn anh phải làm gì với chuyện này?

Sophia không bình thản. Bà không biết có phải đó là tai hoạ bất ngờ của tờ báo hoặc tai hoạ của cái nhìn mệt mỏi, hoặc tai hoạ bất ngờ từ cái cây, nhưng rõ ràng có cái gì đó không thích hợp.

- Pierre, hãy giải thích cho em biết một cái cây làm thế nào mà tự nó vào được trong một khu vườn.

Pierre nhún vai. Việc đó hoàn toàn không có liên quan gì tới ông.

- Có quan trọng gì chứ? Những cái cây tái sinh sản. Một cái hạt, một cái mầm, một cái chồi rồi cây được tạo ra. Sau đó, dưới khí hậu của chúng ta, nó tạo thành những khu rừng lớn. Anh cho rằng em biết việc này.

- Không phải một cái mầm mà đây là một cái cây! Một cái cây non thật thẳng với những cành nhánh và tất cả mọi thứ cần thiết, mọc một mình cách bức tường cuối một mét. Vậy là sao?

- Vậy là người làm vườn đã trồng nó.

- Người làm vườn đã nghỉ trong mười ngày và em cũng không yêu cầu gì anh ta. không phải người làm vườn.

- Việc đó không liên can gì tới anh. Đừng mong rằng anh sẽ bực bội vì cái cây nhỏ thật thẳng ở dọc bức tường cuối ấy.

- Ít ra thì anh không muốn đứng lên nhìn nó ư? Ít ra là điều đó chứ?

Pierre nặng nề đứng dậy. Việc đọc báo thế là bị phá rối.

- Anh có nhìn thấy nó không?

- Tất nhiên, anh nhìn thấy. Đó là một cái cây.

- Hôm qua nó không có ở đó.

- Có thể.

- Chắc chắn rồi. Người ta làm gì thế? Anh có ý kiến gì không?

- Một ý kiến để làm gì?

- Cái cây ấy làm em sợ.

Pierre cười. Nhưng anh vẫn có một cử chỉ trìu mến. Nhưng chỉ thoáng qua mà thôi.

- Đó là sự thật, Pierre ạ. Nó làm em sợ.

- Không phải với anh – Ông lại ngồi xuống và nói – Việc cái cây này đến thăm đối với anh khá dễ thương. Chúng ta hãy để nó yên, thế thôi. Còn em, em hãy để anh yên với nó. Nếu có kẻ nào đó làm vườn thì mặc kệ họ.

- Nhưng nó đã được trồng vào ban đêm, Pierre!

- Thêm một lý do để làm vườn. Hoặc giả đây là một món quà tặng. Em có nghĩ tới chuyện này không? Một người hâm mộ muốn kín đáo mừng sinh nhật lần thứ năm mươi của em. Những kẻ hâm mộ có khả năng bày đặt ra những loại kỳ cục này, nhất là những

kẻ hâm mộ – chuột nhắt, vô danh và bền bỉ. Em hãy đi xem, có lẽ có một lá thư nhỏ đấy.

Sophia tiếp tục suy nghĩ. Ý kiến này hoàn toàn không phải là ngu ngốc. Pierre tách những người hâm mộ làm hai loạt riêng biệt. Có những người hâm mộ – chuột nhắt sợ sệt, bồn chồn, câm lặng và không rời bỏ. Pierre từng biết một con chuột nhắt trong mùa đông đã chuyển cả một túi gạo đầy vào trong một chiếc ủng cao su với từng hạt một. Những người hâm mộ – chuột nhắt làm như vậy. Có những người hâm mộ – tê giác, cũng đáng sợ theo loại của họ, ồn ào, rống lên, một số đáng kể. Trong hai loại này, Pierre phân ra một lô dưới loại. Sophia không nhớ rõ lắm. Pierre khinh miệt những người hâm mộ đi trước ông và những người kế tiếp ông, có nghĩa là tất thảy. Nhưng đối với cái cây, có thể ông có lý. Có thể, nhưng không chắc chắn. Bà nghe tiếng Pierre nói “tạm biệt – hẹn tối nay – em đừng lo ngại nữa” và bà ở lại một mình. Với cái cây.

Bà đi xem nó với vẻ thận trọng như thể nó sẽ nổ tung.

Rõ ràng không có một lá thư nào. Dưới gốc cây nhỏ, một vòng đất được cày lên còn mới nguyên. Loại cây gì thế này? Sophia đi vòng quanh nó nhiều lần, vẻ hờn dỗi và thù nghịch. Bà ngả về cho đó là cây sồi. Bà cũng ngả về ý nghĩ nhổ nó lên một cách mãnh liệt, nhưng hơi dị đoan, bà không dám xâm phạm đến cuộc sống, dù đó là thực vật. Thực tế rất ít người thích nhổ một cái cây không làm gì họ cả.

Bà bỏ nhiều thời gian tìm một cuốn sách viết về vấn đề này. Ngoài lĩnh vực nhạc kịch, Sophia không có thời gian đi sâu nhiều về cuộc sống của những con lừa và những huyền thoại. Một cây sồi ư? Thật khó bày tỏ ý kiến về nó mà không có những cái lá. Bà dò bảng tra cuốn sách xem có một cái cây nào có tên Sophia nào đó không. Ví như một lời kính tặng che đậy, ít ra trong dòng chữ dằn vặt của một người hâm mộ – chuột nhắt. Cái đó sẽ làm yên lòng.

Không, không có gì về Sophia cả. Tại sao không phải loại Stelyos nào đó? Nếu vậy thì sẽ không dễ chịu lắm. Stelyos không có gì là một con chuột nhắt, cũng không phải là một con tê giác. Sau hàng núi những lời thề thốt của Pierre trên những bậc thềm ở nhà hát Orange, Sophia tự hỏi thế nào mà bà lại bỏ rơi Stelyos và từ đó bà hát kém hay hơn thường lệ. Và không chờ đợi, con người Hy Lạp điên dại ấy không tìm được cách nào tinh quái hơn là đi trẫm mình. Người ta vớt anh ta lên, hổn hển, bập bềnh trong Địa Trung Hải như một kẻ ngu ngốc. Thời niên thiếu, Sophia và Stelyos thích ra khỏi Delphes để đi vào những con đường hẻm với những con lừa, những con dê cái và mọi thứ. Họ gọi việc đó là "làm những người già Hy Lạp". Và cái kẻ ngu ngốc ấy lại muốn nhảy xuống nước tự tử. May thay, cái núi tình cảm của Pierre ở đó. Ngày nay, Sophia đi tới tìm kiếm một cách máy móc ở con người ấy vài miếng ngọt ngào rải rác. Stelyos ư? Một sự đe doạ ư? Stelyos sẽ làm việc đó ư? Phải, anh ta có khả năng. Sau khi ra khỏi Địa Trung Hải, việc đó đã quất cho anh ta một ngọn roi và anh ta gào thét như một kẻ điên. Tim đập rộn ràng, Sophia cố gắng đứng lên, uống một cốc nước, đưa mắt nhìn qua cửa sổ.

Cái nhìn ấy lập tức làm bà bình thản. Có cái gì đó qua đầu óc bà? Bà hít thở một hơi dài. Cái cách này của bà đôi khi để xây dựng một thế giới của những sự khiếp sợ lôgic xuất phát từ chỗ chẳng có gì làm mệt lử cả. Hầu như chắc chắn đó là cây sồi, một cây sồi non không có ý nghĩa gì hết. Nhưng người trồng đã qua đâu trong đêm qua với cây sồi tệ hại này? Sophia mặc vội quần áo đi ra ngoài, xem xét chiếc khoá ở cửa song sắt. Không có gì đáng chú ý cả. Đây là chiếc khoá thật đơn giản mà chắc chắn người ta có thể mở nó chỉ trong một giây bằng chiếc mở ốc mà không để lại dấu vết.

Lúc này là đầu mùa xuân. Trời ấm và bà cảm thấy lạnh ở lại đó để thách thức cây sồi. Một cây sồi. Một con người ư? Sophia chặn những ý tưởng của mình lại. Bà không chịu đựng nổi khi tâm hồn Hy Lạp của bà dâng lên mãnh liệt, nhất là liên tiếp hai lần

trong một buổi sáng. Phải công nhận rằng Pierre không bao giờ quan tâm tới cái cây này. Vả chăng vì sao? Ông đến mức thờ ơ như vậy liệu có bình thường không?

Sophia không muốn ở lại một mình suốt cả ngày với cái cây. Bà cầm lấy túi xách và ra đi. Trong phố nhỏ, một chàng trai trạc ba mươi tuổi hoặc hơn, đang nhìn qua chấn song sắt từ căn nhà bên cạnh. Gọi là nhà thì quá lời. Pierre luôn nói đó là “cái lán tồi tàn mục ruỗng”. Ông thấy rằng, trong cái phố nhỏ được ưu đãi giữ lại những nơi ở thì căn nhà tồi tàn rộng rãi này đã bỏ hoang từ nhiều năm tạo một hiệu quả tồi tệ. Cho đến nay, Sophia chưa nhận thấy Pierre có lẽ đã trở nên lẩm cẩm vì tuổi tác. Ý nghĩ này thấm sâu vào đầu óc. Hậu quả tai hại đầu tiên là của cái cây, bà nghĩ với vẻ ác ý. Pierre còn cho xây cao thêm bức tường chung hai bên đề phòng giữ mình tốt hơn đối với căn nhà tồi tàn mục nát. Người ta chỉ có thể nhìn thấy nó qua những ô cửa sổ ở gác hai. Chàng trai trái lại có vẻ khâm phục trước mặt tiền có những chiếc cửa sổ bị vỡ này. Anh ta mảnh dẻ, tóc và quần áo đều màu đen, một bàn tay đeo đầy những chiếc nhẫn bằng bạc, bộ mặt góc cạnh, trán áp vào giữa hai chấn song sắt gỉ.

Đây đúng là loại người mà Pierre không thích. Pierre là người bảo vệ sự chừng mực và sự tiết độ. Chàng trai này có vẻ thanh lịch, hơi khắc khổ, hơi hoa mỹ. Hai bàn tay đẹp bám vào các chấn song. Sophia quan sát thấy ở anh ta một sự vững lòng nào đó. Hẳn vì thế bà hỏi anh ta rằng theo ý anh ta thì cái cây ở đó có thể có tên là gì. Chàng trai nhấc trán khỏi chấn song sắt để lại chút gỉ sắt trong mái tóc đen cứng. Hẳn anh ta đã áp đầu vào đó một lúc rồi. Không ngạc nhiên, không hỏi, anh ta theo Sophia chỉ cho anh ta cái cây non mà từ ngoài phố, người ta có thể biết khá rõ.

- Đó là cây sồi, thưa bà – Chàng trai nói.

- Ông tin chắc thế chứ? Thứ lỗi cho tôi nhưng khá quan trọng đấy.

Chàng trai lại quan sát bằng đôi mắt màu sẫm chưa đến nỗi ủ ê.

- Không nghi ngờ chút nào, thưa bà.

- Xin cám ơn ông. Ông rất nhã nhặn.

Bà mỉm cười với anh ta và bỏ đi. Lúc ấy, về phía mình, chàng trai cũng bỏ đi vừa lấy đầu bàn chân hất một hòn cuội nhỏ.

Vậy là bà có lý. Đấy là cây sồi. Đúng là một cây sồi.

Đồ thô bỉ.

Xác Chết Dưới Gốc Sồi

Fred Vargas

Chương 2

Thế đấy.

Đúng ra phải gọi đó là ở trong tình trạng rối rắm. Và từ bao lâu? Hãy công nhận là đã hai năm.

Và sau hai năm là cái vận ở đường hầm. Marc đá chân vào hòn cuội làm nó văng xa sáu mét. Ở Paris tìm được một hòn đá cuội ở trên những vỉa hè để đá thật không dễ dàng. Ở nông thôn thì có được. Nhưng ở nông thôn, người ta không cần. Trong khi ở Paris, đôi khi cần tìm được một hòn cuội đẹp để đá. Đúng là như vậy. Và, một tia sáng ngắn ngủi loé trong tình trạng rối rắm, cách đây một giờ, Marc may mắn tìm được một hòn cuội hoàn toàn thích hợp. Vậy là anh đá nó và đi theo nó.

Việc đó đã dẫn anh ta tới tận phố Saint-Jacques, không phải là không có vài nỗi buồn phiền. Cấm không được lấy tay mó vào hòn cuội mà chỉ chân mới có quyền tác động. Vậy hãy công nhận là hai năm. Không chức vị, không tiền, không cả đàn bà. Không có một sự tiến lên nào trong tầm tay cả. Có lẽ trừ căn nhà tồi tàn. Sáng hôm qua, anh ta đã trông thấy nó. Bốn tầng gác kể cả những sườn mái, một mảnh vườn nhỏ trong một phố bị lãng quên và trong tình trạng đầy tai ương. Khắp chỗ là những lỗ, không có sưởi ấm, những việc vệ sinh là ở trong vườn, với then cài bằng gỗ. Lim dim mắt là điều huyền diệu. Mở mắt bình thường lại là một tai hoạ. Trái lại, người chủ của nó đề xuất món tiền thuê nhà nhỏ mọn với điều kiện cải thiện nơi ở. Với căn nhà tồi tàn này, anh có thể xoay xở. Anh cũng có thể cho người cha đỡ đầu ở. Gán căn nhà tồi tàn, một người đàn bà đặt cho anh một câu hỏi lạ lùng. Về việc gì nhỉ?

À phải. Tên một cái cây. Thật nực cười là những người không biết gì hết về những cái cây trong khi họ không thể không cần chúng. Thực ra, có thể họ có lý. Còn anh, anh biết gọi tên những cái cây và việc đó đúng ra đẩy anh tới cái gì?

Hòn cuội lăn đi trong phố Saint-Jacques. Những hòn cuội không thích những phố dốc ngược lên. Nó đã chui vào cái rãnh lề đường, thêm nữa đúng ngay sau Trường Đại học Sorbonne. Vĩnh biệt thời Trung cổ, xin chào. Xin chào những tăng lữ, những lãnh chúa và nông dân. Xin chào. Marc nắm chặt hai tay trong hai túi áo. Không còn chức vị, không còn tiền, không còn đàn bà và không còn thời Trung cổ nữa. Ác nghiệt biết bao, Marc khéo léo điều khiển hòn cuội từ rãnh lề đường lên vỉa hè. Có một mánh khoé để làm cho hòn cuội nảy lên vỉa hè. Marc biết rõ mánh khóe này hầu như cũng bằng anh biết rõ thời Trung cổ. Nhất là đừng nghĩ tới thời Trung Cổ nữa. Ở nông thôn, người ta không bao giờ phải đối đầu với sự thách thức này thể hiện trong việc cho một hòn cuội leo lên vỉa hè. Vì lý do đó, người ta không cần đẩy những hòn cuội về nông thôn trong khi ở đó có hàng tấn rồi. Hòn cuội của Marc xuất sắc qua phố Soufflot và đến phần chật hẹp của phố Saint-Jacques mà không có quá nhiều vấn đề.

Hãy công nhận là hai năm. Sau hai năm, phản xạ duy nhất của một người đàn ông trong tình trạng rối rắm là tìm một người đàn ông khác cũng đang trong tình trạng rối rắm.

Bởi vì năng giao du với những kẻ thành đạt ở ngay nơi mà anh đã hoàn toàn thất bại ở tuổi ba mươi lăm sẽ làm cho tính cách của anh cau có. Thoạt đầu, tất nhiên việc đó làm anh quên đi, làm anh mơ mộng, khích lệ anh.

Sau đó, việc ấy làm anh bải hoải, rồi bực tức. Việc đó ai cũng biết rõ. Nhất là Marc không muốn trở nên bực tức. Đó là tệ hại, liều lĩnh, nhất là đối với một nhà Trung – đại học.

Viên cuội, dưới sự thúc đẩy mạnh mẽ, đến Val-de-Grace.

Rõ ràng có một người mà anh nghe nói đang ở trong tình trạng rối rắm. Qua những tin mới đây. Mathias Delamarre hầu như đúng ở trong tình trạng rối rắm từ một thời gian lâu rồi. Marc rất yêu mến anh ta, nhiều là đằng khác. Nhưng từ hai năm nay, anh không gặp lại anh ta. Mathias có lẽ có thể đi cùng anh thuê căn nhà tồi tàn. Bởi vì với tiền thuê nhà dù nhỏ mọn, trong lúc này Marc chỉ có thể trả được một phần ba mà thôi. Và câu trả lời phải đưa ra là cần kíp.

Marc thở dài đá hòn cuội lăn tới cửa một buồng điện thoại. Nếu Mathias thuận theo, có lẽ anh có thể giải quyết chuyện khó khăn này. Chỉ có điều có mối buồn phiền lớn với Mathias. Đây là một nhà tiền sử học. Đối với Marc, khi người ta nói điều đó tức là đã nói hết. Nhưng phải chăng đã đến lúc là kẻ bè phái? Dẫu có cái hố khủng khiếp ấy ngăn cách họ thì họ vẫn rất yêu mến nhau. Thật kỳ lạ. Và chính anh phải nghĩ tới cái điều kỳ lạ này chứ không phải sự lựa chọn sai lệch này mà Mathias đã chọn, cái thời gây rụng rời này của những kẻ săn – hái lượm với đá lửa. Người ta trả lời anh rằng Mathias không còn ở đó nữa và người ta cho anh một số nhà mới. Anh quả quyết lại bắt đầu. Mathias có mặt ở nhà mình. Nghe tiếng nói của anh ta, Marc thở phào. Một kẻ ba mươi lăm tuổi ở nhà mình ngày thứ tư vào hồi mười lăm giờ hai mươi phút là chứng cứ xác thực rằng anh ta đang ở trong tình trạng rối rắm nhất hạng. Đó đã là một tin tốt lành. Khi con người này, không một lời giải thích nào khác, chấp nhận gặp lại anh trong nửa giờ tại một quán cà phê không danh tiếng ở phố Ngoại-ô-Saint-Jacques, đó chính là anh ta đã ở mức chín muồi chấp nhận bất cứ thứ gì.

Xác Chết Dưới Gốc Sồi

Fred Vargas
www.dtv-ebook.com

Chương 3

Mặc dầu, người ta không làm điều người ta muốn ở con người này. Mathias bướng bỉnh và kiêu ngạo. Cũng kiêu ngạo như anh chăng? Có thể rất tồi tệ. Dù thế nào đi nữa, nguyên mẫu kẻ săn – hái theo đuổi con bò tót của y cho tới kiệt sức và lánh xa đoàn của mình hơn là trở về tay không. Không. Như thế là chân dung của kẻ ngu còn Mathias thì khôn khéo. Nhưng anh có thể câm lặng trong hai ngày nếu một trong những ý nghĩ của anh được coi như đối lập với cuộc sống. Những ý kiến quá súc tích, hiển nhiên, hoặc giả những ham muốn không thể thích ứng.

Marc là người đẩy cuộc nói chuyện tới mức nghệ thuật tinh tế đã hơn một lần phải im miệng trước con người quá đáng này với mái tóc hoe vàng mà người ta gặp trong những hành lang trường đại học, ngồi lặng lẽ trên chiếc ghế dài, từ từ ép chặt hai bàn tay to lớn vào nhau, như muốn ép thành cháo những cảnh ngộ trái ngược, kẻ săn-hái to lớn với đôi mắt xanh mải miết trong cuộc săn đuổi bò rừng. Có lẽ là người Normand chăng? Marc nhận thấy trong bốn năm qua, sát cánh nhau, chưa bao giờ anh hỏi anh ta từ đâu đến. Liệu việc đó có thể nói không? Việc đó còn phải chờ đợi.

Không có việc gì để làm trong quán cà phê này và Marc chờ đợi. Anh lấy ngón tay vẽ những mẫu hình điêu khắc trên chiếc bàn nhỏ. Hai bàn tay anh gầy và dài. Anh rất thích khung xương rõ ràng của chúng và những mạch máu ở trên mu bàn tay. Đối với phần còn lại, anh có những mối nghi ngờ nghiêm trọng. Vì sao lại nghĩ tới chuyện đó nhỉ? Bởi vì anh sẽ gặp lại kẻ săn to lớn có mái tóc hoe vàng chăng? Thế rồi sao nữa?

Tất nhiên, anh, Marc này, tầm vóc trung bình, quá mảnh dẻ, thân hình và bộ mặt có góc cạnh, đã không phải là con người lý tưởng để săn bò rừng. Đúng hơn là người ta nên sai bảo anh trèo lên những cây để làm rụng quả. Làm người hái lượm ư, sao. Trong lúc rất dễ bị kích động ư. Rồi sau thì sao? Trong việc này cần sự tinh tế. Không còn tiền nữa. Anh còn lại những chiếc nhẫn, bốn chiếc nhẫn lớn bằng bạc, trong đó hai chiếc có những sợi chỉ vàng xuyên qua, loè loẹt và phức tạp, kiểu nửa Châu Phi, nửa thuộc triều Ca-rô-lanh-giêng, che lấp những đốt đầu các ngón ở bàn tay trái. Hẳn là vợ anh bỏ anh vì một gã có đôi vai rộng lớn, đó là điều chắc chắn. Chắc chắn còn ngu đần hơn. Marc tính rằng về việc này, một ngày nào đó cô ta sẽ biết. Nhưng khi đó sẽ là quá muộn.

Marc xoá thật nhanh tất cả những nét vẽ của mình. Anh đã phá hỏng bức tượng của mình. Một cơn bực dọc. Không ngừng có những cơn bực dọc, bất lực và cáu kỉnh này. Thật dễ dàng ký hoạ Mathias. Nhưng hắn thì sao? Liệu anh ta là ai khác một trong những nhà Trung đại học suy đồi, những kẻ nhỏ bé tóc nâu mảnh dẻ và tài chịu đựng, nguyên mẫu của kẻ nghiên cứu việc vô ích, sàn phẩm xa xỉ với những niềm hy vọng mệt mỏi, bám vào những giấc mơ thất bại của mình về vài chiếc nhẫn bằng bạc, về những ảo ảnh của năm một nghìn, về những nông dân đẩy cày, đã chết từ nhiều thế kỷ, về ngôn ngữ La-mã đã bị quên lãng mà không ai có gì để làm, về một người đàn bà đã bỏ rơi anh?

Marc ngẩng đầu. Bên kia phố là một ga-ra ô-tô rộng lớn. Marc không thích những ga-ra ô-tô. Những chiếc ga-ra làm anh buồn. Đi qua trước chiếc ga-ra ô-tô dài này là người săn hái tiến đến với những bước dài và yên lặng. Mái tóc luôn hoe vàng quá dầy nên không thể chải gọn gàng được, chân đi đôi dép da muôn thuở mà Marc không chịu nổi, Mathias đến nơi hẹn. Luôn ở trần dưới bộ quần áo. Người ta không biết thế nào mà Mathias đạt được việc cho cái cảm giác ở trần này dưới bộ quần áo của anh. Áo “pun” sát ngay da, quần sát vào hông, đùi, dép sát ngay vào chân.

Dẫu sao, dù người này thô thiển hoặc tinh tế, dù người kia to lớn hoặc mảnh dẻ thì họ cũng gặp lại nhau, ngồi vào bàn trong một quán cà phê bẩn thỉu. Dù sao thì cái đó cũng không có gì liên quan.

o O o

- Cậu đã cạo râu rồi chứ? – Marc hỏi – Cậu không làm người tiền sử nữa chứ?

- Có chứ – Mathias nói.

- Ở đâu?

- Trong trán mình.

Marc gật đầu. Người ta đã không nói dối anh. Mathias đang trong tình trạng rối rắm.

- Cậu đã làm gì với đôi bàn tay cậu?

Mathias nhìn những móng tay đen sì của mình.

- Mình làm về cơ khí. Người ta đã đuổi mình. Họ nói rằng mình không có cảm giác về những động cơ. Mình đã tung hê lên trời ba chiếc chỉ trong một tuần lễ. Những chiếc động cơ ấy thật phức tạp. Nhất là khi chúng bị hỏng hóc.

- Còn hiện nay?

- Mình bán những thứ chẳng ra gì, những tờ quảng cáo ở bến xe Châtelet.

- Việc đó mang lại gì?

- Không. Bây giờ đến lượt cậu nói.

- Không có gì cả. Mình làm người cộng tác kín trong một nhà

xuất bản.

- Về thời Trung cổ à?

- Những tiểu thuyết tình cỡ tám mươi trang. Người đàn ông yểu điệu như mèo nhưng giỏi giang, người đàn bà rực rỡ nhưng ngây thơ. Cuối cùng họ yêu nhau như những kẻ điên và họ bực mình một cách thành thật. Chuyện không nói tới khi họ chia tay nhau.

- Tất nhiên... – Mathias nói – Cậu đã bỏ đi à?

- Bị đuổi. Mình thay đổi những lời huênh hoang về những thử thách cuối cùng. Do chua chát và do căng thẳng thần kinh. Họ đã nhận ra điều đó... Cậu đã có vợ chưa? Cậu bị kèm à? Cậu có con chưa?

- Không gì hết – Mathias nói.

Hai người đàn ông ngừng lại nhìn nhau.

- Chúng ta bao nhiêu tuổi rồi nhỉ? – Mathias hỏi.

- Trong khoảng ba mươi lăm. Thường vào tuổi này, người ta là đàn ông rồi.

- Phải, đó là theo người ta kể. Cậu luôn có cảm tình gắn bó với cái thời Trung cổ tệ hại ấy ư?

Marc gật đầu xác nhận.

- Vẫn cứ là rẫy rà – Mathias nói – Cậu chưa bao giờ có lý trí với chuyện đó.

- Đừng nói tới chuyện đó nữa, Mathias, đây không phải lúc. Cậu hiện ở đâu?

- Trong một căn phòng mà mình bỏ trong mười ngày nữa.

Những tấm quảng cáo không cho phép mình ở hai mươi mét vuông nữa. Hãy công nhận rằng mình đang trượt dốc.

Mathias vò xoắn hai bàn tay vào nhau.

- Mình sẽ chỉ cho cậu một căn nhà tồi tàn – Marc nói – Nếu cậu ưng thuận theo mình, có thể chúng ta sẽ cùng vượt qua ba mươi nghìn năm chia cắt chúng ta.

- Và với tình trạng rối rắm chứ?

- Mình không biết gì hết. Cậu đi cùng mình chứ?

Mathias mặc dầu thờ ơ và khá thù nghịch đối với tất cả những gì có thể xảy ra sau mười nghìn năm trước Thiên chúa Giáng sinh, vẫn luôn dành một ngoại lệ khó hiểu cho nhà Trung đại học mảnh dẻ luôn mặc đồ đen và đeo thắt lưng bằng bạc. Nói đúng ra, anh coi sự yếu đuối thân tình này như một sai lầm về trí nhận xét. Nhưng lòng quyến luyến của anh đối với Marc, lòng mến mộ của anh đối với tinh thần mềm mỏng và sắc bén của con người này buộc anh nhắm mắt trước sự lựa chọn gây phẫn nộ của bạn mình về thời kỳ suy biến của lịch sử loài người này. Bất chấp nhược điểm chướng tai gai mắt này ở Marc, anh vẫn ngả về tin cậy bạn và anh vẫn thường buông trôi theo bạn trong những sự ngông cuồng ngu ngốc của một "ông" không một xu dính túi là bạn mình.

Ngay hôm nay, trong lúc rõ ràng rằng cái "ông" không một xu dính túi này dứt khoát là thất thế, rằng anh đang ở trong tình trạng trở thành cái gậy của kẻ hành khất, tóm lại anh cũng đang ở trong tình trạng rối rắm như bạn, ngay như vậy thì điều làm anh vui là Marc vẫn không bỏ vẻ ân cần và có sức thuyết phục uy nghi nhỏ bé của mình. Tất nhiên có chút chua chát nơi khoé mắt, cả nỗi buồn chồng chất, những cú sốc và những tiếng đồn ầm mà chắc chắn anh muốn cho trôi đi, phải, tất cả những thứ đó. Nhưng sự lôi cuốn của anh, những dấu vết của những giấc mơ của anh mà anh, Mathias này, đã để đánh mất trong những đoàn xe ở bến

Châtelet.

Hẳn là Marc không có vẻ bỏ rơi thời Trung cổ. Nhưng dẫu sao Mathias vẫn đi cùng anh ta tới tận căn nhà tồi tàn ấy mà anh ta đang nói về nó với anh trong lúc bước đi. Bàn tay đầy nhẫn của anh ta xoay tròn trong không khí màu xám nhịp theo dòng những lời giải thích của anh ta. Vậy là, một căn nhà tồi tàn rách bươm bốn tầng gác kể cả những sườn mái với một mảnh vườn. Cái đó không làm cho Mathias sợ. Thử tập hợp số tiền thuê nhà. Đốt lửa cho lò sưởi. Với ông già đỡ đầu của Marc ở cùng. Ông bố già đỡ đầu này là gì? Không thể bỏ rơi ông ta, đúng thế hoặc là ông ta ở nhà nghỉ hưu. A, tốt thôi. Không có gì quan trọng cả. Mathias không cần.

Anh thấy bến xe Châtelet mờ nhạt đi. Anh đi theo Marc qua những dãy phố, hài lòng thấy Marc đang ở trong tình trạng rối rắm, hài lòng về sự vô ích gây sầu não của nhà Trung đại học thất nghiệp, hài lòng về căn nhà tồi tàn này trong đó chắc chắn họ sẽ rét cóng vì mới chỉ tháng ba. Đến nỗi đến trước hàng rào song sắt gãy đổ, qua đó người ta nhận ra căn nhà tồi tàn ở phía bên kia những đám cỏ cao, trong một cái phố khó tìm thấy ở Paris, anh không thể cân nhắc một cách khách quan sự đổ nát của khoảnh đất này. Anh thấy rõ tất cả. Anh quay về phía Marc và xiết chặt tay bạn. Thỏa thuận được quyết định. Nhưng chỉ với riêng số tiền kiếm được trong việc bán những đồ vô giá trị thì sẽ không đủ.

Marc tựa vào hàng rào song sắt đồng ý về việc đó. Cả hai người lại trở nên nghiêm trang. Một lúc lâu im lặng trôi qua. Họ tìm kiếm một gã điên khác cũng trong tình trạng rối rắm. Thế là Mathias gợi ý một cái tên. Lucien Devernois. Marc kêu lên.

- Cậu không nói nghiêm chỉnh đấy chứ, Mathias? Devernois ư? Phải chăng cậu không nhớ rõ cái gã ấy đang làm gì ư? Và gã là ai ư?

- Có chứ – Mathias thở dài – Nhà sử học về Đại chiến mười

bốn-mười tám (1914-1918).

- Vậy sao! Cậu thấy rõ rằng cậu nói trật... Chúng ta không có điều gì đáng kể nữa và không phải lúc kể chi tiết, mình hiểu điều đó. Nhưng cũng thế thôi, vẫn còn ít quá khứ để mơ mộng về tương lai. Còn cậu, cậu trù tính gì? Đại chiến ư? Một người hiện đại ư? Rồi gì nữa? Cậu có biết cậu đang nói gì không?

- Có chứ – Mathias nói – Nhưng chàng trai ấy còn lâu mới là một kẻ ngu ngốc.

- Có vẻ thế. Nhưng vẫn cứ thế. Ta không thể nghĩ tới người ấy. Có những giới hạn cho mọi sự Mathias ạ.

- Việc đó làm mình đau như cậu mà thôi. Tuy rằng, đối với mình. Trung cổ hoặc Hiện đại, vẫn có chút giống nhau.

- Cậu vẫn cần chú ý tới những điều cậu nói.

- Ừ. Nhưng mình nghĩ mình hiểu rằng Devernois nhận một đồng lương ít ỏi, đang trong tình cảnh rối rắm.

Marc nhíu mắt.

- Trong tình trạng rối rắm ư? – Anh hỏi.

- Rõ ràng rồi. Đã thôi dạy trung học công ở Bắc-Pas-de-Calais. Chức vị thảm hại làm nửa ngày trong trường dòng tư. Buồn phiền, hết ảo tưởng, viết lách và cô đơn.

- Vậy thì cậu ấy đang trong tình cảnh rối rắm... Sao cậu không thể nói ngay đi?

Marc im lặng vài giây. Anh suy nghĩ nhanh.

- Chà, cái đó thay đổi tất cả! – Anh nói tiếp – Hãy nhanh lên, Mathias. Đại chiến hoặc không Đại chiến, chúng ta hãy nhắm mắt lại, hãy can đảm và kiên quyết và cậu hãy xoay xở để tìm và

thuyết phục cậu ấy. Nhanh lên, cậu hãy xoay xở và có sức thuyết phục. Ba người trong tình cảnh rối rắm, không có lý do gì để không thắng một thảm hoạ hoàn toàn.

Họ ra hiệu rồi chia tay nhau, Marc thì chạy còn Mathias bước đi.

Xác Chết Dưới Gốc Sồi

Fred Vargas
www.dtv-ebook.com

Chương 4

Đây là buổi tối đầu tiên của họ trong căn nhà tồi tàn ở phố Chasle. Nhà sử học về Đại chiến xuất hiện, bắt tay các bạn thật nhanh rồi lượn quanh trong bốn tầng gác và biến mất.

Những giây lát khuây khoả đầu tiên qua đi, lúc này hợp đồng thuê nhà đã được ký, Marc cảm thấy trở lại trong anh những nỗi sợ tồi tệ. Nhà hiện đại học sôi sục nổi bật ở đôi má tái nhợt, lọn tóc nâu không ngừng rủ xuống mắt, chiếc càvạt thắt chặt, chiếc áo vét màu xám, đôi giày da kiểu Anh vẹt gót gợi cho anh những nỗi e sợ ngấm ngầm.

Con người này cũng không nói tới thảm hoạ tạo thành sự lựa chọn của anh đối với Đại chiến, có vẻ khó hiểu giữa sự cứng nhắc và chủ nghĩa khoan hoà, giữa sự ồn ào và vẻ nghiêm trang, giữa sự châm chọc vui vẻ với thái độ trơ trẽn, và hầu như chuyển từ thái cực này sang thái cực khác với vẻ cuồng nhiệt và tâm trạng vui vẻ ngắn ngủi và xen kẽ. Thật hãi hùng. Không thể biết việc đó xoay thế nào. Sống với một nhà hiện đại học đeo càvạt là một trường hợp mới mẻ. Marc nhìn Mathias đi vòng quanh trong một gian phòng trống trải, vẻ bận lắm.

- Cậu khiến anh ta quyết định một cách dễ dàng chứ?

- Chỉ vài lời. Cậu ấy đứng lên, thắt lại càvạt, đặt bàn tay lên vai mình và nói: “Tình nghĩa anh em của những đường hào, việc đó không cần bàn. Mình là người của cậu. Hơi có vẻ sân khấu. Dọc đường cậu ấy hỏi mình chúng ta là gì, chúng ta làm gì. Mình nói một chút về tiền sử, về những tờ quảng cáo, về thời Trung cổ, về

những tiểu thuyết tình và những chiếc động cơ. Cậu ấy bĩu môi, có lẽ vì lý do thời Trung cổ. Nhưng cậu ấy bình tâm lại, lẩm bẩm điều gì đó về sự nhào trộn sống thành đoàn ở những đường hào hoặc điều gì đó thuộc loại này, thế thôi.

- Còn bây giờ, cậu ấy đã biến mất.

- Cậu ấy đã để lại cái túi. Đây không phải là tín hiệu xấu.

Rồi con người của Đại chiến lại xuất hiện, vác trên vai một hòm củi đun.

Marc không ngờ cậu ta cũng khoẻ mạnh. Ít ra sức lực ấy sẽ có thể có ích.

o O o

Chính vì vậy, sau bữa ăn đơn sơ đặt trên đầu gối họ, ba nhà nghiên cứu trong tình trạng rối rắm lại ngồi sát vào nhau quanh ngọn lửa lớn. Chiếc lò sưởi phủ đầy cáu ghét và quan trọng. Lucien Devemois cười và thốt lên: “Lửa là điểm xuất phát chung. Giản dị nhưng là chung. Hoặc là một điểm sụp đổ, tuỳ ý bạn. Về mặt tình trạng rối rắm, từ ngày hôm nay là điểm kết hợp được biết duy nhất của chúng ta. Đừng bao giờ bỏ qua những sự kết hợp”.

Lucien phác một cử chỉ khoa trương. Marc và Mathias nhìn anh ta mà không tìm hiểu, hai tay giơ về phía ngọn lửa.

- Đơn giản – Lucien cất cao giọng nói tiếp – Đối với nhà tiền sử học lực lưỡng của căn nhà, Mathias Delamarre, lửa là cần thiết... Những nhóm nhỏ đàn ông có tóc dài yếu chịu rét tập hợp ở mép hang động quanh ngọn lửa bổ ích tách xa những thú dữ, tóm lại là Chiến tranh lửa.

- Chiến tranh lửa – Mathias ngắt lời – là một mớ...

- Cần gì! – Lucien nói tiếp – Hãy bỏ rơi cái học thức uyên bác

của cậu mà mình hoàn toàn coi thường về những gì liên quan tới những hang ổ và hãy để chỗ ngồi danh dự của nó cho ngọn lửa tiền sử. Chúng ta hãy tiến lên. Mình chuyển qua Marc đang mệt mỏi tính tới số dân thời Trung đại như "lửa"... Họ rất bực bội những nhà Trung đại học với cái đó. Chúng ta lúng túng... Hãy cho qua. Trèo lên nấc thang thời gian, cuối cùng người ta đi tới tôi, tới tôi và tới ngọn lửa của Đại chiến. "Chiến tranh Lửa" và "Lửa của chiến tranh", cảm động, phải không?

Lucien cười, hít một hơi dài và lấy chân đẩy một khúc củi to chất thêm vào lò. Marc và Mathias cười mơ hồ. Sẽ phải tập làm quen với cái gã kỳ quặc và cần thiết để góp phần thứ ba vào căn nhà.

- Vậy là – Marc xoay xoay những chiếc nhẫn của mình, kết luận – khi những sự bất hoà của chúng ta quá khó chịu và những khoảng cách niên đại không dung hoà được, sẽ chỉ cần tạo ra một ngọn lửa. Đúng thế chứ?

- Cái đó có thể giúp được – Lucien công nhận.

- Chương trình khôn ngoan – Mathias nói thêm.

Họ không nói tới Thời gian nữa và sưởi ấm. Nói đúng ra, chính là thời tiết bên ngoài là đáng quan tâm hơn đối với tối nay và những tối sẽ đến. Gió đã nổi lên và cơn mưa nặng hạt lùa vào nhà. Ba người đàn ông dần dần đánh giá bằng mắt tầm quan trọng của những việc sửa chữa phải tiến hành và những nỗ lực phải thực hiện. Trong lúc này, những gian phòng đang trống rỗng và những chiếc hòm được dùng làm ghế. Ngày mai, mỗi người sẽ mang hành lý của mình đến. Sẽ cần phải trát thạch cao, mắc điện, sắp xếp đường ống, chống cột. Và Marc sẽ đưa ông già đỡ đầu đến. Con người này là gì? Thì đấy là người đỡ đầu già cả của cậu ta, thế thôi. Đồng thời cũng là ông bác cậu ta. Ông bác đỡ đầu của cậu ta làm gì? Chẳng là gì nữa, nghỉ hưu thôi, về hưu gì? Thế thì nghỉ hưu một việc làm, thế đó. Việc gì? Lucien chán quá về những câu

hỏi của mình, một việc của công chức, thế đó. Ông ta sau này sẽ giải thích cho họ.

Xác Chết Dưới Gốc Sồi

Fred Vargas
www.dtv-ebook.com

Chương 5

Cái cây đã mọc cao hơn một chút.

Từ hơn một tháng nay, ngày nào Sophia cũng đứng ở gác hai quan sát những người láng giềng mới. Việc đó gây hứng thú cho bà. Có gì là xấu nhỉ? Ba người đàn ông khá trẻ, không có đàn bà, không có trẻ con. Đúng là chỉ có ba người. Bà lập tức nhận ra người đã bị gỉ sắt dính vào trán vì áp trán vào song sắt và là người nói với bà rằng cái cây ấy là cây sồi. Lại nhìn thấy anh ta ở đó làm bà vui. Anh ta đã đưa hai người nữa dáng vẻ rất khác nhau đến ở cùng anh ta. Một người cao lớn tóc hoe vàng đi dép và người kia vẻ sôi sục mặc bộ đồ xám. Bà bắt đầu nhận ra họ không khó khăn gì. Sophia tự hỏi rình mò họ như vậy có thích đáng không. Thích đáng hay không thì việc đó cũng làm bà giải trí, làm bà vững tâm và làm bà nghĩ tới một mánh khoé. Vậy là bà tiếp tục. Họ thường khoa chân múa tay trong suốt cả tháng tư này. Vận chuyển những tấm ván, những xô chậu, những túi đồ trên những chiếc xe cút kít và những cái hòm trên những xe ấy. Người ta gọi những cái bằng sắt với những bánh xe ở dưới là gì nhỉ? Tất nhiên nó phải có một cái tên. Phải, những cái xe đẩy hàng ở ga. Họ mang những cái hòm trên những xe đẩy hàng. Tốt. Vậy là những công việc. Họ nhiều lần qua vườn từ đủ mọi hướng và như vậy Sophia đã có thể biết tên họ khi để cửa sổ hé mở. Người mảnh khảnh mặc đồ đen là Marc. Người tóc hoe vàng chậm chạp là Mathias. Còn người đeo cavát là Lucien. Ngay cả khi đục thủng những cái lỗ trên tường, anh ta vẫn đeo cavát. Sophia đưa tay lên sờ chiếc khăn quàng của mình. Dẫu sao, mỗi người có cái ngón riêng của mình.

Qua cửa sổ ở bên tủ hốc tường gác hai, Sophia còn có thể thấy

những gì diễn ra bên trong căn nhà tồi tàn. Những cửa sổ được sửa chữa không có rèm che và bà nghĩ chúng không bao giờ có rèm cả. Hầu như mỗi người chiếm một tầng gác. Vấn đề đặt ra là người tóc hoe vàng làm việc ở tầng gác của mình ở trần nửa người trên, hoặc hầu như khoả thân, hoặc hoàn toàn trần như nhộng, tuỳ lúc. Theo bà có thể đoán, thì anh ta có vẻ hoàn toàn dễ chịu. Buồn phiền thật. Người tóc hoe vàng có vẻ ưa nhìn, việc đó không thành vấn đề. Nhưng về việc này, Sophia cảm thấy mình thực sự không được phép đứng ngạo nghễ ở tủ hốc tường nhỏ. Về phần những công việc mà đôi khi họ có vẻ bận bù đầu nhưng lại làm một cách bền bỉ, ấy là đọc và viết nhiều trong đó. Những giá sách chất đầy sách. Sophia sinh ra trong vùng sỏi đá ở Delphes và được đưa đến thế giới qua tiếng hát duy nhất của mình, khâm phục mọi người bận bịu đọc sách ở một cái bàn dưới ánh sáng yếu ớt.

Thế rồi, tuần trước, một người nào khác đã đến. Lại một người đàn ông, nhưng già hơn nhiều. Sophia nghĩ tới một chuyến thăm. Nhưng không phải, người đàn ông khá già đã ở lại. Lâu dài ư? Dẫu sao đi nữa thì ông ta đang ở đây, trong sườn núi. Vẫn cứ là kỳ cục. Còn lâu mới là người đẹp nhất. Nhưng là người già nhất. Sáu mươi, bảy mươi tuổi. Người ta có thể ngỡ rằng từ cái miệng ấy thốt ra một tiếng nói vang to, nhưng trái lại là một âm tiết thật dịu dàng và nhỏ làm cho Sophia chưa hiểu một lời nào của ông ta nói ra. Thân hình thẳng, cao, rất có vẻ thủ lĩnh quân sự bị truất quyền, ông ta không mó tay giúp vào các công việc. Ông ta giám sát, hay nói chuyện. Không thể biết được tên ông già này. Trong khi chờ đợi, Sophia gọi ông ta là Alexandre cao lớn hoặc lão già quấy rầy tuỳ theo tâm trạng của ông ta.

Người mà người ta nghe tiếng nhiều nhất là Lucien, kẻ đeo cavát. Tiếng nói của anh ta vang xa và hầu như anh ta thích thú bình luận bằng một giọng khoẻ khoắn và đưa ra đủ mọi lệnh nhưng hai người kia ít nghe theo. Bà đã thử nói chuyện này với Pierre, nhưng ông không quan tâm tới những người láng giềng, không hơn gì cái cây. Chừng nào những người láng giềng không

còn gây nên tiếng ồn trong căn nhà tồi tàn mục nát thì đó là tất cả những điều còn phải nói tới. Đồng ý, Pierre say mê về những công việc xã hội. Đồng ý, hằng ngày ông thấy chuyển qua những chồng hồ sơ ghê gớm về những cô gái chửa hoang dưới những cây cầu, những kẻ mặt ngoài xấu xa, những đứa trẻ hai tuổi không gia đình, những lão già hổn hển trong những tầng hầm mái và ông sưu tập tất cả những thứ đó chuyển cho Tổng trưởng. Và Pierre thực sự là con người làm công việc của mình một cách chu đáo. Cho dù Sophia không chịu nổi cái cách mà đôi khi ông nói tới những người thua thiệt "của ông" mà ông xếp từng loại và dưới loại như ông đã xếp loại những người hâm mộ. Pierre đã xếp bà vào loại nào khi ở tuổi mười hai, bà giới thiệu những chiếc khăn tay thêu cho những người du lịch ở Delphes? Bà thua thiệt gì? Cuối cùng đồng ý. Ta có thể hiểu rằng với tất cả những cái đó trong tay, ông coi thường cái cây hoặc bốn người láng giềng mới. Nhưng vẫn cứ thế thôi. Tại sao không bao giờ nói tới chuyện này? Dù chỉ đúng một phút?

Xác Chết Dưới Gốc Sồi

Fred Vargas
www.dtv-ebook.com

Chương 6

Marc không thèm ngẩng đầu khi nghe thấy tiếng nói của Lucien từ chỗ nhô ra ở gác ba của anh ta đưa ra một lệnh báo động chung hoặc đại loại như vậy. Rốt cuộc, Marc ít nhiều quen với nhà sử học chuyên về Đại chiến, là người, một mặt đảm nhiệm một khối công việc đáng kể trong căn nhà tồi tàn, mặt khác có khả năng làm việc chăm chỉ thật lâu trong những thời kỳ lặng lẽ. Sâu sắc nữa. Anh ta không nghe thấy gì nữa khi anh ta chật vật trong sự thanh thản nghiên cứu về Đại chiến. Mọi người nợ anh về tất cả việc mắc nối mạng điện hết bế tắc và lắp đặt đường ống mà Marc không biết gì hết nên anh biết ơn anh ta suốt đời.

Mọi người nợ anh đã biến đổi những sườn mái thành một phòng kép rộng không lạnh lẽo cũng không thê thảm là nơi người đỡ đầu sống sung sướng. Mọi người nợ anh đã chịu một phần ba tiền thuê nhà và sự hào phóng như nước, mỗi tuần mang về căn nhà tồi tàn những món bổ sung tế nhị. Nhưng cả hào phóng về lời lẽ và những tiếng vang cửa miệng. Những trường thoại châm biếm mỉa mai, thái quá về đủ loại, những lời phán xét cay chua.

Anh có thể gào lên trong suốt một giờ về một chi tiết nhỏ nhặt. Marc đã tập quen với việc để cho những lời tràng giang đại hải của Lucien lọt vào và thoát ra khỏi cuộc sống của mình như những thứ quỷ quái vô hại. Lucien cũng không phải theo chủ nghĩa quân phiệt. Anh chạy theo với vẻ khắc nghiệt và quả quyết sau trung tâm của cuộc Đại chiến mà không thể chộp được nó. Có thể vì lẽ đó mà anh ta hét. Không phải, chắc chắn là vì việc khác. Dẫu sao chăng nữa thì tối hôm ấy, việc đó trở lại với anh. Lần này, Lucien cũng xuống cầu thang, vào nhà Marc mà không gõ cửa.

- Báo động toàn thể! – Anh hét lên – Vào nơi trú ẩn! Bà láng giềng đến đấy.

- Láng giềng nào?

- Bà láng giềng ở mặt trận phía Tây. Bà láng giềng ở bên phải, nếu cậu muốn biết rõ hơn. Người đàn bà giàu có quấn khăn quàng ấy. Không một lời nào nữa. Khi bà ta bấm chuông, mong rằng không một ai nhúc nhích. Cấm trại trong căn nhà trống. Mình chuyển lệnh cho Mathias đây.

Trước khi Marc có thể phát biểu ý kiến, Lucien đã xuống đến gác một.

- Mathias – Lucien kêu lên trong lúc mở cửa – Báo động! Cấm trại...

Marc nghe thấy Lucien ngừng nói. Anh cười và xuống sau anh ta.

- Chết tiệt – Lucien nói – Cậu không cần phải trần như nhộng để lắp đặt một tủ sách! Cái đó thúc đẩy cậu tới cái gì, chết tiệt? Nhưng mắc dịch, cậu không bao giờ thấy lạnh ư?

- Mình không hoàn toàn khoả thân, mình có đôi dép – Mathias ung dung nói.

- Đôi dép, câu hoàn toàn biết rõ rằng cái này chẳng thay đổi được gì hết. Nếu việc đó làm cậu tiêu khiển chơi trò người đàn ông của những thời gian tăm tối, tốt hơn là cậu in trong đầu óc cậu rằng người tiền sử, dù mình có nghĩ thế nào, thì chắc chắn không khá ngu đần, cũng không khá sơ đẳng để sống trần như nhộng. Mathias nhún vai rồi nói:

- Mình biết rõ điều đó hơn cậu. Cái đó không có gì liên can với người tiền sử cả.

- Vậy với cái gì?

- Với mình. Quần áo làm mình bị gò bó. Mình như thế đấy. Cậu muốn mình nói thêm gì với cậu chứ? Mình không thấy vì lẽ gì việc đó làm phiền cậu khi mình ở căn gác của mình. Cậu chỉ cần gõ cửa trước khi vào. Có chuyện gì xảy ra thế? Một việc khẩn cấp ư?

Khái niệm khẩn cấp không còn ở trong hoàn cảnh tuyệt vọng của Mathias. Marc cười khi bước vào và nói:

- Con rắn khi nhìn thấy một người đàn ông trần truồng thì nó sợ y và bỏ trốn hết sức nhanh, còn khi nhìn thấy một người mặc quần áo thì nó liền tấn công anh ta không chút sợ hãi. Thuộc thế kỷ thứ mười ba.

- Người ta đã rất tiến bộ – Lucien nói.

- Có chuyện gì xảy ra thế? – Mathias nhắc lại.

- Không có gì cả. Lucien đã nhìn thấy người đàn bà láng giềng ở mặt trận phía Tây tiến vào đây. Lucien quyết định không đáp lại tiếng chuông gọi.

- Chuông không được sửa mà – Mathias nói.

- Tiếc thay không phải là người đàn bà láng giềng ở mặt trận phía Đông – Lucien nói – Người đàn bà láng giềng phía Đông xinh đẹp. Mình thấy chúng ta có thể thoả hiệp với mặt trận phía Đông.

- Cậu biết gì về người ấy?

- Mình đã tiến hành vài hoạt động tình báo chiến thuật. Phía Đông thú vị hơn và dễ tiếp cận hơn.

- Này, đây chính là người đàn bà ở phía Tây – Marc nói quả quyết – Và mình không thấy vì sao chúng ta lại không mở cửa.

Mình rất yêu mến bà ấy, chúng tôi đã trao đổi với nhau vài lời vào một buổi sáng. Dẫu sao chăng nữa, vì lợi ích của chúng ta được những người lân cận quan tâm Vấn đề chiến lược đơn giản mà.

- Tất nhiên – Lucien nói – Nếu cậu coi việc đó dưới góc độ ngoại giao.

- Chúng ta hãy công nhận là khách mời, nếu cậu thích, là tính người.

- Bà ta đang gõ cửa kìa – Mathias nói – Mình xuống mở cửa nhé.

- Mathias! – Marc nói trong lúc giữ lấy cánh tay bạn.

- Sao? Cậu vừa nói là cậu đồng ý mà.

Marc nhìn bạn, dùng bàn tay phác một cử chỉ.

- À phải, chết tiệt – Mathias nói – Quần áo, cần mặc quần áo.

- Chính thế, Mathias. Cần mặc quần áo.

Anh vơ lấy chiếc áo “pun” và chiếc quần trong khi Marc và Lucien bước xuống.

- Mình đã giải thích cho cậu ấy rằng chỉ đôi dép thôi là không đủ – Lucien bình luận.

- Còn cậu – Marc nói với Lucien – cậu im miệng đi.

- Thế nhưng, cậu biết rằng ngậm miệng không dễ dàng gì.

- Đúng thế – Marc thừa nhận – Nhưng hãy để mình làm việc này. Chính mình quen biết bà láng giềng, để mình mở cửa.

- Cậu quen biết bà ta ở đâu?

- Mình đã nói rồi, chúng tớ đã nói chuyện với nhau về một cái cây.

- Cây gì?

- Một cây sồi non.

Xác Chết Dưới Gốc Sồi

Fred Vargas

Chương 7

Bối rối, Sophia ngồi thật thẳng trên chiếc ghế tựa mà người ta chỉ cho bà. Tách riêng thời gian ở Hy Lạp, cuộc sống từ đó làm bà quen với việc có tiếp hoặc từ chối những nhà báo và những người hâm mộ vào nhà, nhưng cũng không đến gõ cửa nhà những người khác. Hẳn đã hai mươi năm, bà không đến gõ cửa nhà ai như thế này mà không báo trước. Giờ đây bà đã ngồi trong gian phòng này với ba người đàn ông ở quanh bà, bà tự hỏi họ có thể nghĩ gì về hành động khó chịu này của người phụ nữ láng giềng đến chào họ. Không để xảy ra những cái cách này nữa. Vì vậy bà muốn biện minh ngay. Liệu bà có thể giải thích với họ như bà đã nghĩ từ cửa sổ gác hai của mình?

Cái đó có thể khác khi ta nhìn những người thật gần. Marc nửa đứng nửa ngồi trên chiếc bàn lớn bằng gỗ, đôi chân mảnh khảnh bắt chéo, tư thế đẹp, bộ mặt khá đẹp nhìn bà mà không có vẻ sốt ruột. Ngồi trước mặt bà là Mathias, cũng có những nét đẹp, hơi nặng nề về phía dưới, nhưng ánh mắt xanh rõ màu nước biển nhạt, không tránh né. Lucien bận lấy ra những cốc và chai, mái tóc từng đợt hất ra đằng sau, bộ mặt trẻ con nhưng thắt cavát của đàn ông. Bà cảm thấy vững tâm. Bởi vì rốt cuộc, vì sao bà lại đến đây, nếu không phải bà có nỗi sợ hãi?

- Thế này – Bà nói khi nhận cốc rượu mà Lucien mỉm cười đưa cho bà – tôi tiếc là đã quấy rầy nhưng tôi cần mọi người giúp đỡ tôi.

Hai bộ mặt chờ đợi. Lúc này cần phải giải thích. Nhưng nói thế nào về một việc khá kỳ cục này? Lucien không nghe. Anh đi đi

lại lại, hầu như bận bịu việc nấu một món ăn với yêu cầu cao, đòi hỏi hết nghị lực của anh và anh giữ độc quyền.

- Vấn đề là một chuyện kỳ lạ. Nhưng tôi cần mọi người giúp tôi – Sophia nhắc lại.

- Loại việc gì? – Marc dịu dàng hỏi – Để giúp.

- Thật khó nói và tôi biết rằng các ông đã làm việc nhiều trong tháng này. Vấn đề là đào một cái hố trong vườn nhà tôi.

- Can thiệp thô bạo về mặt trận phía Tây – Lucien lẩm bẩm.

- Tất nhiên – Sophia nói tiếp – tôi sẽ trả thù lao cho các ông nếu các ông đồng ý. Công nhận... ba mươi nghìn frăng cho ba người các ông.

- Ba mươi nghìn frăng? – Marc lẩm bẩm – cho một cái hố ư?

- Mưu toan mua chuộc của kẻ thù – Lucien lẩm bẩm không nghe thấy được.

Sophia khó chịu. Tuy nhiên, bà nghĩ mình rơi vào một căn nhà tốt. Cần phải tiếp tục.

- Vâng, ba mươi nghìn frăng cho một cái hố và với sự im lặng của các ông.

- Nhưng – Marc bắt đầu nói – Thưa bà...

- Relivaux, Sophia Relivaux. Tôi là người láng giềng bên phải các ông.

- Không – Mathias nói nhẹ nhàng – Không phải.

- Có chứ – Sophia nói – Tôi là người láng giềng ở bên phải các ông.

- Đúng thế – Mathias tiếp tục nói nhỏ – Nhưng bà không phải là Sophia Relivaux. Bà là vợ ông Relivaux. Nhưng, bà, bà là Sophia Siméonidis.

Marc và Lucien ngạc nhiên nhìn Mathias. Sophia mỉm cười.

- Giọng nữ cao trữ tình – Mathias nói tiếp – Manon Lescaut, bà Butterfly, Aida, Desdémone, La Bohème, Elektra... Thế là đã sáu năm bà không hát nữa. Cho phép tôi nói rằng tôi rất vinh dự có bà là láng giềng.

Mathias khẽ cúi đầu như một lời chào. Sophia nhìn anh và nghĩ rằng quả thật đây là một ngôi nhà tốt. Bà thở phào hài lòng, đưa mắt nhìn quanh gian phòng lớn, lát gạch vuông, tường trát thạch cao, còn dội tiếng vì đồ đạc không nhiều. Ba cửa sổ trên cao trông ra vườn thành vòm bán nguyệt. Gian phòng hơi giống nhà ăn ở tu viện. Qua một cửa thấp cũng hình vòm, Lucien xuất hiện rồi lại biến mất với chiếc muôi gỗ. Trong tu viện, người ta có thể nói hết, nhất là ở phòng ăn, bằng giọng nhỏ nhẹ.

- Vì ông ấy đã nói hết, việc đó miễn cho tôi việc tự giới thiệu – Sophia nói.

- Nhưng không phải chúng tôi – Marc nói, có vẻ hơi xúc động – Anh ấy là Mathias Delamarre...

- Không cần – Sophia ngắt lời – Tôi lấy làm ngượng ngùng đã nhận ra các ông vì chúng tôi nghe được nhiều chuyện mà không cố ý từ mảnh vườn này đến mảnh vườn kia.

- Không cố ý? – Lucien hỏi.

- Đúng là có cố ý một chút. Tôi đã nhìn và nghe mà còn chăm chú nữa. Tôi nhận ra ông ấy.

Sophia nghỉ một lát. Bà tự hỏi có phải Mathias hiểu rằng bà đã nhìn anh từ ô cửa sổ nhỏ không.

- Tôi không dò xét các ông. Các ông làm tôi quan tâm. Tôi nghĩ mình cần đến các ông. Các ông sẽ nói gì nếu, một buổi sáng, một cái cây được trồng trong vườn các ông mà các ông không hiểu vì sao cả?

- Thành thật mà nói – Lucien nói – Xét về tình trạng khu vườn, tôi không biết có phải người ta không giải thích.

- Không phải vấn đề – Marc nói – Hẳn bà nói tới cây sồi non ấy phải không?

- Đúng thế – Sophia nói – Nó đến vào một buổi sáng, không một lời. Tôi không biết người nào đã trồng nó. Đây không phải một món quà tặng. Không phải người làm vườn trồng.

- Chồng bà nghĩ gì về việc này? – Marc hỏi.

- Ông ấy thờ ơ với việc dó. Đó là một người đàn ông bận rộn.

- Bà muốn nói rằng ông ấy hoàn toàn coi thường ư? – Lucien nói.

- Tồi tệ hơn thế. Ông ấy còn không muốn tôi nói tới cái cây ấy. Việc đó làm ông tức giận.

- Kỳ lạ thật – Marc nói.

Lucien và Mathias gật đầu.

- Các ông thấy việc đó là kỳ lạ sao? Đúng thế chứ? – Sophia hỏi.

- Đúng thế – Marc nói.

- Tôi cũng vậy – Sophia lẩm bẩm.

- Thứ lỗi cho tôi về việc không hay biết của tôi – Marc nói – Bà là ca sĩ rất nổi tiếng phải không?

- Không – Sophia nói – Không phải một người rất nổi tiếng. Tôi có những thành công. Nhưng chưa bao giờ người ta gọi tôi là Siméonidis “ấy”. Không. Nếu các ông nghĩ tới một người hâm mộ nhiệt tình như chồng tôi đã gợi ý thế thì lạc hướng rồi. Tôi có những người hâm mộ nhưng tôi không khích động những người cuồng nhiệt. Các ông hãy hỏi Mathias, bạn các ông, vì ông ấy biết chuyện này.

Mathias đành lòng phác một cử chỉ mơ hồ.

- Dù sao vẫn cứ hơn điều đó một chút – Anh lẩm bẩm.

Một lúc im lặng, vẻ lịch sự thời thượng, Lucien lại rót rượu đầy các cốc.

- Thực tế – Lucien nói trong lúc khua chiếc muôi gỗ – bà đã sợ. Bà không buộc tội chồng bà, bà không buộc tội ai cả, nhất là bà không nghĩ gì hết, nhưng bà sợ.

- Tôi không bình thản – Sophia khẽ nói.

- Bởi vì một cái cây đã được trồng – Lucien nói tiếp – Cái đó muốn nói tới đất, đất ở vườn, về đất mà người ta sẽ không khuấy động tới bởi có cái cây ở trên đó. Đất bị bịt kín. Nói như vậy là có một cái mộ. Vấn đề không thiếu lý thú.

Lucien là con người thô bạo và không vòng vo để nói ý kiến của mình. Trong trường hợp này, anh có lý.

- Không đi quá xa – Sophia nói, luôn thì thầm – Hãy công nhận rằng tôi muốn biết rõ ràng đích xác. Biết có phải có gì đó ở dưới đất ấy.

- Hoặc một người nào đó – Lucien nói – Liệu bà có một lý do để nghĩ tới một người nào đó không? Chồng bà? Vụ việc bí ẩn? Những người tình nữ quấy rầy?

- Đủ rồi, Lucien – Marc nói – Không ai yêu cầu cậu gánh trách nhiệm – Bà Siméonidis đến đây vì việc đào một cái hố chứ không vì việc gì khác. Chúng ta hãy dừng ở đây, nếu cậu vui lòng. Không cần gây ra những điều tổn hại chẳng vì cái gì hết. Trong lúc này, đúng là vấn đề đào đất, đúng thế chứ?

- Vâng – Sophia nói – Ba mươi nghìn frăng.

- Vì sao nhiều tiền thế? Tất nhiên thật hấp dẫn. Chúng tôi đang không có lấy một xu dính túi.

- Tôi biết điều đó – Sophia nói.

- Nhưng đó không phải là lý do để ép bà một số tiền như vậy chỉ để đào một cái hố.

- Đó là việc mà người ta không bao giờ biết cả – Sophia nói – Sau cái hố... nếu có những việc tiếp theo, có thể là tôi thích sự im lặng. Và điều đó, hẳn tốn kém.

- Hiểu rồi – Mathias nói – Nhưng mọi người ở đây liệu có đồng ý đào, những việc tiếp theo hoặc không tiếp theo không?

Lại một lúc im lặng. Vấn đề thật không dễ dàng gì. Tất nhiên, trong hoàn cảnh của họ, tiền thật hấp dẫn. Mặt khác, vì tiền thành tòng phạm. Đúng ra, tòng phạm về việc gì?

- Tất nhiên cần phải làm việc này – Một giọng nói dịu dàng cất lên.

Mọi người quay lại. Người đỡ đầu già vào phòng, tự rót lấy một cốc, coi như không có chuyện gì xảy ra, chào bà Siméonidis. Sophia quan sát ông già. Nhìn gần, đây không phải là Alexandre Đại đế. Bởi vì người ông ta rất thẳng và gầy, ông già cao nhưng không cao nhiều đến thế. Nhưng ông ta có bộ mặt. Một vẻ đẹp đã tàn nhưng còn tạo ấn tượng. Không cứng rắn nhưng có những đường nét rõ ràng, chiếc mũi khum, đôi môi không đều, mắt hình

tam giác, nhìn chăm chú, tất cả được tạo ra để quyến rũ và quyến rũ nhanh. Sophia đánh giá, đem lại công bằng về mặt tinh thần cho bộ mặt này. Thông minh, xuất sắc, dịu dàng có thể có tính cách hai mặt. Ông già lùa bàn tay vào mái tóc không phải xám mà nửa đen, nửa bạc trắng, hơi dài thành lọn sau gáy, rồi ông ngồi xuống. Ông đã nói phải đào hố. Không ai nghĩ tới nói ngược lại.

- Tôi đã nghe ở cửa – Ông nói – Bà đây đã nghe rõ ở các cửa sổ – Ở chỗ tôi, việc đó thuộc thói tật, một thói quen cũ. Việc đó không hề làm tôi bối rối chút nào.

- Thật vui – Lucien nói.

- Bà đây có lý về mọi điểm – Ông già nói tiếp – Cần phải đào.

Bối rối, Marc đứng lên.

- Đây là ông bác tôi – Anh nói như thể điều này có thể làm giảm sự hớ hênh của ông. Người đỡ đầu của tôi, ông Annand Vandoosler. Ông ở đây.

- Ông ấy thích cho ý kiến về mọi chuyện – Lucien lẩm bẩm.

- Đủ rồi, Lucien – Marc nói – Cậu im đi, đó là trong hợp đồng.

Vandoosler xua bàn tay trong không khí kèm theo nụ cười.

- Đừng bực bội – Ông nói – Lucien không nhầm đâu. Tôi thích cho ý kiến về mọi việc. Nhất là khi tôi có lý. Vả lại cậu ấy cũng thích thế. Ngay cả khi cậu ấy nhầm lẫn.

Marc luôn đứng đưa mắt ra hiệu cho ông bác ý nói tốt hơn là ông hãy đi đi và ông không có gì để làm trong cuộc chuyện trò này.

- Không – Vandoosler nhìn Marc nói – Tôi có những lý do để ở lại đây.

Cái nhìn của ông dừng lại ở Lucien, ở Mathias, ở Sophia

Siméonidis rồi trở lại Marc.

- Tốt hơn cả là nói với họ những sự vật đúng như chúng, Marc – Ông mỉm cười và nói.

- Đây không phải lúc. Bác làm cháu bực mình – Marc khẽ nói.

- Chính bác nói vì bác muốn thế. Đó là sự rối rắm của bác chứ không phải của cháu.

- Rầy rà quá! – Lucien nói trong lúc khua chiếc muôi gỗ – Bác của Marc là một cựu Cảnh sát và thế thôi! Người ta không đi qua đêm ở đó, có không?

- Thế nào mà cậu biết việc đó, cậu ấy? – Marc quay ngoắt về phía Lucien hỏi.

- Ồ... vài quan sát nhỏ nhặt trong khi mình sửa lại những sườn mái.

- Rõ ràng là mọi người lục lọi ở đây – Vandoosler nói.

- Người ta không phải là nhà sử học nếu không biết sục sạo – Lucien nhún vai nói.

Marc phẫn nộ? Lại một cơn bực mình tồi tệ. Sophia chăm chú và bình tĩnh, như Mathias. Họ chờ đợi.

- Lịch sử đương đại đẹp – Marc nói nhát gừng – Cậu đã tìm được cái gì khác?

- Những việc không quan trọng. Mong rằng ông bác đỡ đầu của cậu cứ làm những chuyện ngớ ngẩn, một toán những trò chơi...

-... Và mười bảy năm là cảnh sát trưởng ở Cục Hình sự – Vandoosler nói tiếp bằng một giọng bình thản – Người ta đã thải hồi, cách chức tôi. Cách chức mà không có Huân, Huy chương sau

hai mươi năm công tác. Tóm lại, khiển trách, tủi nhục và bài xích công khai.

Lucien gật đầu.

- Đây là một bản tổng hợp hay – Anh nói.

- Kinh khủng – Marc nói, hai hàm răng nghiến chặt, mắt nhìn cắm vào Lucien – Tại sao cậu không nói tới chuyện này!

- Bởi vì mình coi thường – Lucien nói.

- Rất tốt – Marc nói – Bác, ông bác tôi ạ, không ai yêu cầu bác gì hết, kể cả xuống đây, cũng không cả nghe, còn cậu, Lucien, không ai yêu cầu cậu sục sạo cũng không lộ ra. Cái đó có thể chờ đợi, phải không?

- Đúng là không rồi – Vandoosler nói – Bà Siméonidis cần các anh vì một việc tế nhị, tốt hơn cả là bà biết có một cựu Cảnh sát già đang ở trong tầng nóc. Như vậy bà có thể rút lời đề nghị của mình hoặc tiếp tục. Đó là hết sức trung thực.

Marc bất chấp những bộ mặt của Mathias và Lucien.

- Rất tốt – Anh còn cao giọng nhắc lại – Armand Vandoosler là một cựu Cảnh sát già thối nát. Nhưng luôn là Cảnh sát và luôn bại hoại, hãy tin chắc điều đó, và ai nằm ngồi không ý tứ với công lý và với cuộc sống. Những sự thoải mái lại có thể hoặc không rơi vào mặt ông.

- Thường thường, việc đó lại rơi xuống – Vandoosler nói rõ.

- Tôi chưa nói hết – Marc nói tiếp – Bây giờ, các cậu làm gì tùy ý các cậu. Nhưng mình báo trước cho các cậu, đây là người đỡ đầu của tôi và đây là bác tôi. Anh trai của mẹ tôi, vậy dù sao chăng nữa, không có gì để bàn cãi cả. Đó là như vậy đấy. Nếu các cậu không muốn căn nhà tồi tàn này nữa...

- Căn nhà tồi tàn mục nát – Sophia Siméonidis nói - Người trong phường gọi nó như thế.

- Đồng ý... căn nhà tồi tàn mục nát, với cái cớ người đỡ đầu là một cựu Cảnh sát với phong cách hoàn toàn cá nhân của ông, các cậu chỉ việc rút đi. Ông già và tôi, chúng tôi sẽ xoay xở...

- Tại sao cậu ấy lại nổi đoá nhỉ? – Mathias hỏi, đôi mắt xanh luôn bình thản.

- Mình không biết – Lucien nhún vai nói – Đó là kẻ dễ bị kích thích, một kẻ giàu tưởng tượng. Cậu biết đấy, họ đều như vậy trong thời Trung cổ. Bà cô mình làm việc ở lò sát sinh Montereau và mình không gây chuyện ồn ào ở đó.

Marc cúi đầu, khoanh tay, đột nhiên bình tĩnh. Anh đưa mắt nhìn nhanh nữ ca sĩ ở mặt trận phía Tây. Liệu lúc này bà ta sẽ quyết định thế nào về viên cựu Cảnh sát già ở trong nhà, tức là trong căn nhà tồi tàn mục nát?

Sophia theo dõi dòng tư tưởng của họ.

- Việc ông ấy ở đây không làm tôi bối rối – Bà nói.

- Không có gì có khả năng vận động tốt hơn một cảnh sát bại hoại – Ông già Vandoosler nói – Việc đó có lợi là nghe, tìm hiểu và buộc phải ngậm miệng. Có thể nói là sự hoàn hảo.

- Cả nghi ngờ nữa – Marc khẽ nói thêm – Người đỡ đầu là một Cảnh sát lớn – Việc đó có thể có ích.

- Bà đừng lo ngại – Vandoosler quay mặt về phía Sophia nói – Bà Siméonidis sẽ phán xét. Nếu bất thần xảy ra một vấn đề, tất nhiên là sẽ có. Về phía ba người họ – Ông chỉ những chàng trai nói – đó không phải là những kẻ ngu ngốc. Họ cũng có thể có ích.

- Tôi đã không nói họ là những người ngu ngốc – Sophia nói.

- Không cần phải nói rõ những sự việc – Vandoosler trả lời – Marc, cháu tôi, tôi biết điều gì đó ở hắn. Tôi đã cho hắn ở Paris khi hắn mười hai tuổi… cũng như nói rằng hắn hầu như đã kết thúc. Đã mơ hồ, bướng bỉnh, dễ bị kích động, lúng túng nhưng đã quá láu lỉnh nên không thể thanh thản. Tôi đã không thể làm gì nhiều, trừ việc khắc sâu vào trí não hắn những nguyên tắc đúng đắn về những sự phóng túng cần thiết không ngừng phải thực hiện. Hắn biết làm. Hai người kia, tôi mới chỉ nhìn thấy họ từ một tuần nay, trong lúc này, việc đó tiến triển không quá tồi. Một sự kết hợp kỳ lạ và mỗi người có công trình lớn của mình. Thật vui. Dẫu sao chăng nữa, đây là lần đầu tiên tôi nghe nói tới trường hợp như của bà. Bà đã chờ đợi quá lâu để quan tâm tới cái cây ấy

- Tôi có thể làm gì? – Sophia nói – Cảnh sát sẽ cười vào mũi tôi.

- Cái đó là chắc chắn – Vandoosler nói.

- Và tôi không muốn báo động cho chồng tôi.

- Cũng là sự khôn ngoan.

- Vậy thì, tôi chờ đợi… biết rõ họ hơn. Họ ấy.

- Tiến hành thế nào? – Marc hỏi – Không làm chồng bà e ngại ư?

- Tôi nghĩ – Sophia nói – rằng các ông tự giới thiệu như những công nhân của thành phố. Kiểm tra những đường dây điện cũ hoặc việc gì đại loại như thế. Cuối cùng là bất kể việc gì cần đào một cái hào nhỏ. Một cái hào nhỏ tất nhiên đi qua dưới cái cây. Tôi sẽ cấp cho các ông tiền bổ sung cho thời gian làm việc, để thuê một chiếc xe tải nhỏ, để mua dụng cụ.

- Được – Marc nói.

- Có thể chơi được – Mathias nói.

- Từ lúc này là vấn đề cái hào – Lucien nói thêm – Tôi đồng ý. Tôi sẽ cáo ốm ở trường trung học. Ta cần tính hai ngày cho công việc này.

- Liệu bà có gan theo dõi sự phản ứng của chồng bà khi họ trình diện với kế hoạch cái hào chứ? – Vandoosler hỏi.

- Tôi sẽ cố – Sophia nói.

- Ông ta có biết mặt họ không?

- Tôi tin chắc là không – Ông ấy không hề quan tâm tới họ một chút nào.

- Tuyệt – Marc nói – Hôm nay là thứ năm. Thời gian để hiệu chỉnh những chi tiết... Sáng thứ hai, chúng tôi sẽ gõ cửa nhà bà.

- Cám ơn – Sophia nói – Thật kỳ cục, vào lúc này tôi tin không có gì dưới cái cây.

Sophia mở túi xách tay.

- Tiền đây – Bà nói – Số tiền đủ đấy.

- Đã ư? – Marc nói.

Ông già Vandoosler mỉm cười. Sophia Siméonidis là một người đàn bà đặc biệt. Rụt rè e sợ, dáng vẻ ngập ngừng, nhưng tiền thì đã sẵn sàng. Liệu bà có tin chắc là thuyết phục không? Ông thấy điều đó thật lý thú.

Xác Chết Dưới Gốc Sồi

Fred Vargas

Chương 8

Sau khi Sophia Siméonidis đi khỏi, mỗi người đi vòng một lúc trong gian phòng rộng bất kỳ thế nào. Ông già Vandoosler muốn ăn tối trong những căn hộ của ông dưới bầu trời. Sau khi rời gian phòng, ông nhìn họ.

Mỗi người trong ba chàng trai đứng áp sát một cách kỳ lạ trước một ô cửa sổ lớn và nhìn đăm đăm mảnh vườn trong đêm tối. Dưới những vòm bán nguyệt của họ, có thể nói đó là ba bức tượng được trả về. Tượng Lucien ở bên trái, tượng Marc ở giữa, tượng Mathias bên phải. Thánh Lucien, thánh Marc và thánh Matthieu, mỗi người hoá đá trong một hốc kê giường. Những gã kỳ cục và những vị thánh kỳ cục.

Marc chắp tay sau lưng, đôi chân hơi doãng ra, đứng cứng đơ. Vandoosler đã gây nên nhiều điều ngu ngốc trong đời anh. Vandoosler rất yêu người con đỡ đầu của mình. Chưa bao giờ họ qua trên những vại nước rửa tội.

- Chúng ta đi ăn tối đi – Lucien nói – Mình đã làm món pa-tê.

- Pa-tê gì? – Mathias hỏi.

Ba người đàn ông không nhúc nhích và nói chuyện với nhau từ cửa sổ này qua cửa sổ khác trong lúc nhìn mảnh vườn.

- Thỏ rừng – Món pa-tê thật khô. Mình tin sẽ ngon miệng.

- Thỏ rừng đắt đấy – Mathias nói.

- Marc đã xoáy con thỏ rừng sáng nay và tặng mình - Lucien nói.

- Thật vui – Mathias nói – Cậu ấy giống tính bác cậu ấy. Vì sao cậu lại xoáy con thỏ rừng, Marc?

- Vì Lucien muốn có một con và thỏ rừng thì quá đắt.

- Rõ ràng rồi – Mathias nói – Là như vậy. Hãy nói cho mình biết, thế nào mà cậu gọi Vandoosler như bác ruột bên ngoại cậu?

- Vì mẹ mình cô đơn, đần độn.

- Chúng mình đi ăn tối đi – Lucien nói – Vì sao cậu làm ông ấy bực mình?

- Mình không làm ông bực mình. Mình yêu cầu ông thôi. Và Vandoosler, ông ấy đã làm gì để bị cách chức chứ?

- Ông đã giúp một kẻ sát nhân chuồn đi.

- Rõ ràng – Mathias nhắc lại – Vandoosler, tên ấy là sao?

- Bỉ. – Thoạt đầu, tên được viết là Van Dooslaere. Không thể thực hiện được. Ông mình ở Pháp năm 1915.

- A! – Lucien nói – Ông cả gan nhỉ? Ông có để lại những ghi chép và thư từ không?

- Mình không biết gì hết – Marc nói.

- Cần xới vấn đề – Anh nói không nhúc nhích khỏi cửa sổ.

- Trong khi chờ đợi – Marc nói – đó là cái hố mà chúng ta sẽ đào. Mình không hiểu chúng ta ném chân vào cái gì.

- Vào tình trạng rối rắm – Mathias nói – Con đường quen thuộc.

- Chúng ta đi ăn thôi – Chúng ta vờ đã ra khỏi đó

Xác Chết Dưới Gốc Sồi

Fred Vargas
www.dtv-ebook.com

Chương 9

Vandoosler đi chợ về. Đi mua bán dần dần là những sự đóng góp của ông. Việc đó không làm ông bối rối mà trái lại. Ông thích lê bước trong những phố phường, nhìn những người khác, chộp được những mẩu chuyện, can dự vào đó, ngồi trên những ghế dài, bàn về giá cả. Những thói quen của cảnh sát, những phản xạ của kẻ quyến rũ, những lề thói quen thuộc của cuộc sống, cả căn nhà tồi tàn mới nữa. Ông đã rời nơi ở cũ mà không trở lại, hài lòng là có thể bắt đầu việc khác. Ý nghĩ bắt đầu luôn hấp dẫn ông nhiều hơn là ý nghĩ tiếp tục việc cũ.

Vandoosler dừng lại ở chỗ dễ thấy phố Chasle và thích thú xem xét chi tiết cái khu ở mới này. Thế nào mà ông lại đến đây? Một loạt liên tiếp những sự ngẫu nhiên. Khi ông nghĩ tới người này, cuộc đời ông cho ông cảm giác là một mớ liên kết gắn bó chặt chẽ, tuy nhiên tạo ra những linh cảm không có tổ chức, cảm thấy được vào lúc qua đi và bay đi trong thời hạn dài. Những ý tưởng lớn, những dự định căn bản, phải, ông đã có được những cái đó. Không một dự định nào cả. Ông luôn thấy những quyết định kiên quvết nhất của ông tiêu tan trước những lời xin xỏ đầu tiên, những sự cam kết chân thành nhất của ông suy giảm đi trước một cơ hội nhỏ nhặt nhất, những lời lẽ rung động nhất của ông tan đi trong thực tế. Đúng là như vậy. Ông đã quen với việc đó và không thấy có điều gì đáng kể để nói lại. Chỉ cần ông được biết.

Có hiệu quả và thường tự hào trong chốc lát, ông tự thấy mệt nhoài trong một thời gian vừa phải. Cái phố Chasle này, có vẻ tỉnh lẻ một cách kỳ lạ thật tuyệt. Lại một nơi mới. Trong bao lâu nhỉ? Một người đàn ông gặp ông và đưa mắt nhìn ông. Hẳn người này

tự hỏi ông dừng lại trên vỉa hè với giỏ thức ăn để làm gì. Vandoosler cho rằng gã này sẽ lý giải vì sao ông sống ở đây và còn phác hoạ bức tranh tương lai của ông. Trong lúc chính ông đã khó mà tóm tắt cuộc sống quá khứ của mình. Ông cảm thấy cuộc sống như một mạng tình huống tuyệt vời, từng tình huống một, những cuộc điều tra thất bại và thành công, những thời cơ nắm bắt được, những người đàn bà quyến rũ, những sự kiện tuyệt vời mà mỗi sự kiện không kéo dài và quá nhiều con đường để, may thay, thuận với sự tổng hợp. Rõ ràng cái đó cũng tạo nên việc bị cách chức. Điều đó không tránh khỏi. Cần phải moi ở ông già này để biết cái mới.

Trước khi trở về căn nhà tồi tàn, viên cựu Cảnh sát ngồi trên bức tường thấp ở trước mặt mình. Một tia nắng tháng tư luôn tốt để sưởi ấm. Ông tránh nhìn về phía nhà Sophia Siméonidis là nơi ba công nhân thành phố đang mài miệt đào một cái hào từ hôm qua. Ông nhìn về phía nhà người láng giềng khác. Thánh Luc nói thế nào nhỉ? Mặt trận phía Đông. Một kẻ bị ám ảnh, cái gã này. Liệu cái đó có thể tạo cho gã cái gì. Đại chiến ư? Cuối cùng mỗi người có tình trạng rối rắm của mình. Vandoosler tiến về mặt trận phía Đông. Ông đã có được những tin tức nhỏ từ chỗ này, chỗ kia. Phương thức của Cảnh sát. Cô láng giềng này tên là Juliette Gosselin, sống với em trai là Georges, một kẻ hết sức trầm mặc. Để xem. Đối với Armand Vandoosler, mọi cái đều đáng xem cả. Hôm qua, cô láng giềng phía đông làm vườn. Đón mùa xuân. Ông đã nói chuyện với cô ta vài lời. Vandoosler mỉm cười. Ông đã sáu mươi tám tuổi và có được sự già dặn xét về mặt tương đối. Ông không thích bị từ chối. Vậy hãy thận trọng và điềm tĩnh. Nhưng cái đó không đáng gì để suy nghĩ.

Ông đã quan sát kỹ Juliette này theo ông là xinh đẹp và kiên nghị, trong quãng bốn mươi tuổi, và ông cho rằng cô ta chẳng có việc gì phải làm với một viên Cảnh sát già cả, theo như người ta nói là còn đẹp trai. Còn ông, ông không bao giờ thấy những nét mà những người khác thấy là đẹp ở bộ mặt ông. Quá gầy, quá gàn dở,

không khá trong sáng ở phong cách của ông. Ông sẽ không yêu chút nào một kẻ thuộc loại ông. Nhưng những người khác thường là có. Cái đó giúp cho ông nhiều với tư cách là Cảnh sát, không nói tới phần còn lại. Cái đó cũng tạo nên việc cách chức. Armand không thích khi những ý tưởng của ông dẫn tới việc cách chức. Việc đó đã xảy ra hai lần chỉ trong mười lăm phút. Chắc chắn vì một lần nữa ông thay đổi cuộc sống, nơi ở và những người thân cận. Hoặc có thể vì ông đã gặp hai đứa sinh đôi ở cửa hàng cá.

Ông đổi chỗ để đặt chiếc giỏ của mình vào bóng râm, điều đó đồng thời làm ông đến gần mặt trận phía Đông. Chết tiệt, vì sao còn cần đưa những ý tưởng của ông đến đó nhỉ? Đơn giản là chỉ cần rình rập việc xuất hiện của người láng giềng phía trái và quan tâm tới con cá cho ba công nhân đào hào. Về việc cách chức ư? Phải, rồi sao nữa? Ông không phải là người duy nhất, thổ tả, rối rắm thật. Đồng ý, ông luôn mạnh mẽ. Nhất là đối với bà ta và hai đứa trẻ sinh đôi của ông mà ông đã rời bỏ vào một ngày vào hai thời gian và ba sự đi lại. Hai đứa sinh đôi lúc đó ba tuổi. Thế nhưng ông cho việc đó là do Lucien. Ông cũng nói rằng ông sẽ giữ bà mãi mãi. Rốt cuộc là không.

Ông đã nhìn họ rời xa trên một sân ke nhà ga. Vandoosler thở dài. Ông từ từ ngẩng đầu lên, hất mớ tóc ra đằng sau. Đối với hai đứa bé thế là đã hai mươi năm. Chúng hiện đang ở đâu. Rối rắm biết bao. Ngu ngốc biết bao. Chúng ở xa hay gần? Còn bà ấy? Không cần nghĩ đến chuyện này. Không nghiêm trọng. Không một chút quan trọng. Tình yêu, ông đẩy nó đi theo người ta muốn, tất cả không hơn gì nhau, chỉ cần cúi xuống để nhặt lấy chúng. Thế đó. Không nghiêm trọng. Vandoosler đứng lên, cầm lấy giỏ thức ăn và lại gần mảnh vườn của người láng giềng phía Đông. Juliette. Vẫn không có ai. Nếu ông đi xem xa hơn thì sao? Nếu ông được thông tin đầy đủ thì cô ta hiện đang quản lý cửa hàng ăn nhỏ Le Jonneau ở hai phố dưới. Vandoosler hoàn toàn biết nấu món cá nhưng cái đó không đáng gì để đòi một món thu nhập. Liệu ta chịu thiệt gì?

Xác Chết Dưới Gốc Sồi

Fred Vargas

Chương 10

Ba người đào hào mệt nhoài đến mức ăn món cá mà cũng không nhận ra là cá gì.

- Không có gì cả! – Marc nói trong lúc tự rót cho mình một cốc – Tuyệt đối không có gì hết! Không tin nổi. Chúng ta đang lấp đất bịt lại. Việc đó sẽ kết thúc vào chiều nay.

- Cậu chờ đợi cái gì? – Mathias nói – Một cái xác ư? Cậu thực sự chờ đợi cái xác ư?

- Có nghĩa là càng nghĩ đến...

- Này, cậu đừng tự ép mình nghĩ ngợi. Người ta dù nghĩ mà không cố ý. Không có tí gì dưới cái cây, thế thôi.

- Chắc chắn chứ? – Vandoosler hỏi giọng trầm đục.

Marc ngẩng đầu. Cái giọng trầm đục này thì anh đã quen biết. Khi người đỡ đầu không còn hiểu gì nữa, đó là ông còn nghĩ.

- Chắc chắn – Mathias trả lời – Dưới cái cây, người trồng đã không đào rất sâu. Dưới mặt đất bảy mươi xăng-ti-mét, lớp đất còn nguyên vẹn. Một kiểu lấp đất ở thế kỷ thứ mười tám, tuổi của ngôi nhà.

Mathias lấy ở túi ra một mẩu tẩu thuốc bằng sét trắng với cái nõ đầy đất và đặt lên bàn. Vào cuối thế kỷ thứ mười tám.

- Thế đó – Anh nói – Dành cho những kẻ nghiệp dư. Sophia Siméonidis sẽ có thể ngủ yên. Và chồng bà ấy cũng không phản

ứng khi người ta nói tới việc đào bới ở nhà ông ta. Người đàn ông bình thản.

- Có thể – Vandoosler nói – Nhưng rốt cuộc, cái đó không lý giải được cái cây.

- Đúng thế – Marc nói – Cái đó không lý giải được.

- Ta hãy vứt cái cây đi – Lucien nói – Cái đó hẳn là sự đánh cuộc, hoặc mình không biết cái gì thuộc loại đó. Chúng ta có ba mươi nghìn frăng và mọi người đều hài lòng. Chiều nay chúng ta sẽ lấp đất lại và vào chín giờ, chúng ta ngủ. Rút lui về đằng sau thôi. Mình mệt lử rồi.

- Không – Vandoosler nói – Tối nay, chúng ta ra ngoài.

- Ông Cảnh sát trưởng – Mathias nói – Lucien có lý. Chúng cháu đã mệt nhoài. Bác đi tuỳ ý bác, còn chúng cháu, chúng cháu ngủ.

- Cần cố gắng, thánh Matthieu ạ.

- Tên cháu không phải là Thánh Matthieu, mắc dịch!

- Tất nhiên – Vandoosler nhún vai nói – Nhưng cái đó có thể làm gì? Matthieu, một người... Lucien, Luc... cũng như nhau cả thôi. Còn bác, cái đó làm bác vui đấy. Bị vây quanh trong tuổi già của mình bởi những nhà truyền giáo. Thế người thứ tư ở đâu hử? Không ở nơi nào cả. Đó là gì... Một chiếc xe có ba bánh, một cỗ xe tứ mã có ba con ngựa. Thực sự nực cười.

- Nực cười ư? Bởi vì cái đó đổ vào hố phải không? – Marc bực tức hỏi.

- Không – Vandoosler nói – Bởi vì cái đó không bao giờ muốn đi tới nơi mà người ta muốn, tới nơi mà cái đó phải tới. Vậy là không thể dự kiến. Cái đó thật nực cười, phải không, Matthieu?

- Tuỳ ý bác – Mathias thở dài, vò hai bàn tay vào nhau.

- Không phải cái đó sẽ tạo cho cháu thành một vị thần. Nhưng chúng ta hãy bỏ qua. Tối nay có một cuộc tiếp khách ăn tại nhà người láng giềng phía Đông. Có vẻ việc đó thường xảy đến với cô ấy. Đây là một cuộc liên hoan. Tôi đã nhận lời, tôi nói rằng cả bốn chúng ta sẽ đến.

- Một cuộc tiếp tân mời ăn ư? – Lucien nói – Không có vấn đề. Những cái cốc bằng giấy, rượu vang trắng chát, nhũng chiếc đĩa bằng các-tông đầy những món vô giá rối rắm, bác có nghe cháu không, bác Cảnh sát trưởng, và nhất là trong tình trạng rối rắm, không thành vấn đề. Ngay cả đối với cỗ xe ba ngựa kéo của bác cũng không thành vấn đề. Một cuộc tiếp tân lớn xa hoa hoặc chẳng có gì hết. Đồ cứt ỉa, hoặc cao quý, miễn là không thoả hiệp, không môi giới. Không có môi trường thích đáng. Trong môi trường thích đáng, tôi mất mọi lý lẽ của mình và tự bản thân tôi rụng rời.

- Cái đó không xảy ra ở nhà cô ta – Vandoosler nói – Cô ta quản lý điều hành cửa hàng ăn ở dưới hơi xa, tiệm Le Tonneau. Cô ấy muốn tặng cậu một cốc. Có gì là xấu hử? Juliette phía Đông ấy đáng liếc nhìn và người em ở trong nghề xuất bản. Cái đó có thể có ích. Nhất là sẽ có Sophia Siméonidis và chồng bà ta. Họ thường đến đây. Và việc đó làm ta thích thú để xem cảnh ấy.

- Sophia và người láng giềng là bạn thân ư?

- Rất thân.

- Thông đồng giữa mặt trận phía Tây và mặt trận phía Đông – Lucien nói – Chúng ta có nguy cơ mắc vào gọng kìm, cần phải tạo một lối thoát. Mặc kệ những chiếc cốc.

- Tối nay chúng ta sẽ thấy – Marc nói, dù những ước muốn thay đổi và hống hách của người đỡ đầu làm chán ngán. Ông tìm cái gì, ông già Vandoosler này? Một sự đánh lạc mục tiêu về những

ý tưởng của ông chăng? Một cuộc điều tra ư? Cuộc điều tra đã kết thúc trước khi nó bắt đầu rồi.

- Cháu đã nói với bác rằng không có gì ở dưới cái cây – Marc nói tiếp – Hãy bỏ qua tối nay đi.

- Ta không thấy có mối quan hệ nào – Vandoosler nói.

- Xin lỗi, bác thấy rất rõ điều đó. Bác muốn tìm kiếm bất kể thứ gì và bất cứ ở đâu, miễn là bác tìm kiếm.

- Thế rồi sao nữa?

- Thế rồi không bày đặt ra cái không tồn tại với cái cớ rằng bác đã đánh mất cái tồn tại. Còn chúng cháu, chúng cháu đi lấp đất đây.

Xác Chết Dưới Gốc Sồi

Fred Vargas

Chương 11

Cuối cùng, Vandoosler đã nhìn thấy những nhà truyền giáo đến tiệm ăn Le Tonneau vào chín giờ tối. Hào đã được lấp, quần áo đã thay đổi, họ trình diện với vẻ tươi tỉnh và đầu tóc chải gọn gàng. “Tình nguyện chịu đựng”, Lucien nói thầm vào tai ông cựu Cảnh sát trưởng. Juliette chuẩn bị bữa ăn tối cho hai mươi lăm người và đã đóng cửa tiệm ăn không tiếp khách. Thực tế, đây là một buổi tối tốt đẹp bởi vì, đi từ bàn này đến bàn kia. Juliette nói với Vandoosler rằng ba người cháu ông khá hấp dẫn và người này đã chuyển lời nói bằng cách làm cho tốt hơn. Điều đó lập tức làm cho Lucien thay đổi ý kiến về tất cả những gì vây quanh anh. Marc xúc động về lời ca ngợi và Mathias hẳn có thể đánh giá cao việc đó một cách lặng lẽ.

Vandoosler giải thích cho Juliette rằng ông chỉ có một người cháu trong số ba người, gã mặc đồ đen, dát vàng và bạc, nhưng Juliette không say mê về những lời giải thích rõ ràng về kỹ thuật và gia đình ấy. Đây là người đàn bà cười trước khi biết sự kết thúc của một câu chuyện hay. Vậy là cô thường cười và điều đó làm Mathias vui. Nụ cười rất đẹp. Cô nhớ tới người chị cả của mình. Cô giúp người phục vụ chuyển những món ăn và hiếm khi ngồi, do ý thích hơn là do cần thiết. Trái lại, Sophia Siméonidis, chính là sự điềm tĩnh. Thỉnh thoảng bà nhìn ba người cuốc đất và bà mỉm cười. Chồng bà được bố trí ngồi cạnh bà. Vandoosler kề cà nhìn người đàn ông này. Marc tự hỏi ông có thể hy vọng thấy được gì ở con người này. Vandoosler thường giả vờ. Giả vờ tìm được. Phương thức của Cảnh sát.

Mathias quan sát Juliette. Từng lúc, cô khẽ trao đổi những mẩu

chuyện với Sophia. Họ có vẻ rất vui. Không có mục đích rõ ràng, Lucien muốn biết có phải Juliette Gosselin có một bạn tình, một bạn trai hoặc mọi mẫu thuộc loại này. Vì anh uống nhiều rượu vang ở tầm mắt anh, anh xét đơn giản hơn cả là hỏi trực tiếp. Thế là anh hỏi. Việc đó làm Juliette cười, nói rằng cô đã chuyển chỗ qua bên cạnh nên chưa hiểu rõ câu hỏi thế nào. Cô hoàn toàn có một mình trong cuộc sống, sao. Và việc đó làm cô vui đùa. Marc tự nhủ, tình hình tốt và anh thèm muốn.

Anh muốn biết mánh khoé. Về khuyết điểm, anh hiểu rằng tiệm ăn lấy tên từ hình dạng cửa hầm mà những cột chống bằng đá được khoét cho phép đưa qua những chiếc thùng tôn-nô lớn. Những gian đẹp có từ năm 1732 theo thời gian khắc ở lanh-tô cửa. Bản thân cái hầm hẳn ưa nhìn. Nếu việc tiến vào mặt trận phía Đông tiến triển, anh sẽ liếc mắt nhìn.

Việc tiến lên tiến triển. Người ta không biết thế nào, cơn buồn ngủ chinh phục được những kẻ xứng đáng nhất, vào ba giờ sáng chỉ còn Juliette, Sophia và những người ở căn nhà tồi tàn mục nát tì khuỷu tay lên cùng một chiếc bàn đầy cốc và gạt tàn thuốc lá. Mathias ngồi cạnh Juliette và Marc nghĩ rằng anh ta đã kín đáo ngồi chỗ ấy nhưng cố ý. Ngu ngốc biết bao. Anh tin chắc rằng Juliette bối rối dù cô hơn họ tới năm tuổi – Vandoosler đã được biết về tuổi cô và thông báo tin này cho họ. Da trắng, hai cánh tay mập mạp, áo dài bó khá chặt, bộ mặt tròn, tóc dài và màu sáng và nhất là nụ cười của cô. Nhưng phải nói ngay là cô không thử quyến rũ một ai. Cô có vẻ hoàn toàn quen với vai trò bà chủ quán cô đơn của mình như ban nãy cô đã nói. Nhưng chính Mathias là người lệch lạc. Không nhiều lắm nhưng vẫn cứ có một chút. Khi người ta đang ở trong tình trạng rối rắm, thật không rất láu lỉnh đem lòng ao ước người nữ láng giềng đầu tiên đón tiếp dẫu người ấy khá dễ chịu. Đó là một cách làm phức tạp cuộc sống trong khi không phải lúc. Vả việc đó có hậu quả nghiêm trọng. Marc biết có điều gì đó. Cuối cùng, có thể anh lầm. Mathias có quyền bối rối mà việc đó không có hậu quả nghiêm trọng.

Juliette không để ý đến sự bất động chăm chú của Mathias, cô kể những chuyện như chuyện một người khách ăn những lát khoai tây rán bằng nĩa, hoặc một gã hôm thứ năm ngắm mình trong chiếc gương bỏ túi trong suốt bữa ăn trưa chẳng hạn. Vào ba giờ sáng, mọi người độ lượng đối với những câu chuyện mà người ta nghe cũng như đối với những câu chuyện mà người ta kể. Vậy là người ta để ông già Vandoosler trình bày chi tiết vài tình tiết hình sự. Ông kể với giọng chậm rãi và có sức thuyết phục. Việc đó làm không khí dịu đi nhiều. Lucien mất những sự nghi ngờ về những cuộc tấn công từ những mặt trận Đông và Tây để chống lại. Mathias đi kiếm nước và ngồi lại ở bất cứ chỗ nào, không cả trong hướng của Juliette. Điều đó làm Marc sửng sốt vì anh không có thói quen lầm lẫn về những sự bối rối, dù là nhẹ nhàng hoặc thoáng qua. Vậy là Mathias không dễ đọc được ý nghĩ như mọi người. Có thể anh bí ẩn. Juliette nói thầm vào tai Sophia điều gì đó. Sophia lắc đầu.

Juliette năn nỉ. Mọi người không nghe thấy gì, nhưng Mathias nói:

- Nếu Sophia Siméonidis không muốn hát thì ta không nên ép bà ấy.

Juliette ngạc nhiên và chính vì thế, Sophia đổi ý. Vậy là xảy ra một lúc hiếm hoi mà, trước bốn người đàn ông giam mình trong tiệm vào ba giờ sáng. Sophia Siméonidis kín đáo hát, dưới tiếng đệm dương cầm của Juliette là người có chút tài năng nhưng nhất là rõ ràng quen đệm cho Sophia. Chắc chắn vào một số buổi tối, bà kín đáo hát đơn ca, xa sân khấu, cho riêng bà và bạn gái của mình.

Sau một lúc hiếm hoi, đúng ra, người ta không biết nói gì nữa. Những người đào hào cảm thấy đau vùng thắt lưng. Mọi người đứng lên, mặc áo vét. Cửa tiệm đóng lại và mọi người bước đi cùng một hướng. Chỉ đến khi đến trước nhà mình, Juliette mới nói rằng gã phục vụ đã không giữ lời hứa với cô hôm trước, gã đã bỏ

cô mà không báo trước. Juliette ngập ngừng trước việc định nói tiếp. Cô tính để ngày mai mới báo tin, nhưng hầu như cô nghe nói rằng...

- Rằng chúng tôi đang ở trong tình cảnh khó khăn chứ gì – Marc bổ sung.

- Chính thế. Vâng – Juliette nói, nét mặt linh hoạt hẳn lên do qua được bước khó khăn lớn – Vậy thì, tối nay, khi tôi ngồi ở chiếc dương cầm, tôi nghĩ rằng dù sao, công việc nào cũng là công việc, vị trí nào có thể làm cho một người trong các ông quan tâm. Khi người ta nghiên cứu, vị trí người phục vụ có lẽ không phải là điều mơ ước, nhưng trong lúc chờ đợi...

- Thế nào mà cô biết chúng tôi nghiên cứu? – Marc hỏi.

- Rất dễ nhận biết khi người ta không tự mình làm – Juliette vừa nói vừa cười trong bóng đêm.

Không biết vì sao, Marc cảm thấy lúng túng. Bị theo dõi, bị đọc được, hơi phật ý.

- Những chiếc dương cầm? – Anh nói.

- Chiếc dương cầm là chuyện khác – Juliette nói – ông tôi là chủ trại và là người mê âm nhạc, lúa mạch và khoai tây. Trong mười lăm năm, ông ép tôi theo học các lớp nhạc. Một ý kiến dứt khoát ở ông... Khi tôi đến Paris, tôi làm những công việc nội trợ và thế là chấm dứt chơi dương cầm. Phải rất lâu sau tôi mới có thể chơi lại, khi, lúc ông mất, ông để lại cho tôi một số vốn lớn. Ông tôi có nhiều ruộng đất và những ý kiến dứt khoát. Ông đã đặt điều kiện nghiêm ngặt để tôi hưởng thừa kế của ông: Ông đòi hỏi tôi phải chơi lại dương cầm... Tất nhiên – Juliette vừa cười vừa nói tiếp – Viên công chứng nói với tôi rằng điều kiện không chấp nhận được. Nhưng tôi muốn tôn trọng ý kiến dứt khoát của ông tôi. Tôi mua nhà, tiệm ăn và một chiếc dương cầm. Thế đó.

- Chính vì lẽ đó mà Irona các món ăn có củ cải phải không? – Marc cười và hỏi.

- Chính thế – Juliette nói – Những lát củ cải.

Năm phút sau, Marc được tuyển dụng. Anh mỉm cười vò xát hai bàn tay vào nhau. Sau đó, khi trèo lên bậc thang gác, Mathias hỏi Marc vì sao anh ta nói dối bằng cách nói rằng anh không thể nhận vị trí ấy, rằng anh ta có việc nào đó trong tầm tay mình.

- Bởi vì đúng thế – Marc nói.

- Sai. Cậu không có gì hết trong tầm tay. Tại sao cậu không nhận vị trí ấy?

- Đó là người đầu tiên thấy thì nhận – Marc nói.

- Ai thấy gì?... Trời ơi, Lucien đâu? – Anh đột ngột nói.

- Chết tiệt, mình nghĩ là chúng mình đã bỏ cậu ấy ở dưới rồi.

Lucien đã uống tương đương hai mươi cốc cac-tông rượu, không thể vượt qua những bậc thang đầu tiên và đang ngủ ở bậc thang thứ năm. Marc và Mathias mỗi người nắm lấy một cánh tay cậu ta.

Vandoosler, hoàn toàn tỉnh táo, đĩnh đạc, đưa tiễn Sophia đến tận cổng nhà bà và bước vào.

- Tranh lụa đẹp thật – Ông bắt đầu nói – Ba gã truyền giáo ngoắc vào nhau và không trèo lên thang nổi.

- Mắc dịch – Mathias nói trong lúc đỡ Lucien dậy – vì sao chúng mình lại để cậu ấy ở gác ba nhỉ?

- Ta không thể đoán nổi cậu ấy lại có thể uống như một cái hố – Marc nói – Cậu nên nhớ rằng không có cách nào làm khác được. Trước hết là thứ tự niên đại: tầng trệt, vô danh, bí mật gốc, lộn

xộn khắp, cháy lộn tùng phèo, tóm lại là gian chung. Gác một, nổi lên hơi lộn xộn, những mò mẫm bước đầu tầm thường, con người trần truồng có thái độ hiên ngang trong im lặng, tóm lại, cậu, Mathias. Lên cao hơn trước bức thang của thời gian...

- Có gì mà hắn rống lên như thế? – Ông già Vandoosler hỏi.

- Cậu ấy kịch liệt phản đối. Vẫn cứ là cái quyền của cậu ấy. Không có giờ cho những diễn giả đâu.

- Trèo lên nữa trước thang thời gian – Marc tiếp tục nói – vọt lên trên thời Văn minh cổ Đại, dễ dàng ghé tới thiên niên kỷ thứ hai vẻ vang, những sự tương phản, những sự táo bạo và những cực hình thời Trung Đại, tóm lại là mình, ở gác hai. Tiếp đó, ở trên, sự mờ dần, thời kỳ suy đồi, người đương thời. Tóm lại là cậu ấy – Marc nói tiếp trong khi lắc cánh tay Lucien – Hắn ở gác ba, khép lại từ cuộc Đại chiến đáng xấu hổ sự khảo cứu phân lớp Lịch sử và cũng là của cái thang. Trên cao nữa, người đỡ đầu tiếp tục xới tung những thời hiện đại theo cách rất đặc biệt của ông.

Marc dừng lại và thở dài.

- Cậu hiểu không, Mathias, cho dù thực tế hơn là cho gã ấy ở gác một, ta vẫn không thể cho phép mình làm đảo lộn thứ tự niên đại, lật nhào việc khảo cứu phân lớp cầu thang. Thang thời gian ấy. Mathias, đó là tất cả những gì còn lại cho chúng ta! Ta không thể phá hỏng cái lồng cầu thang này là vật duy nhất mà ta đặt trong trật tự tốt đẹp. Điều duy nhất đấy, ông bạn Mathias ạ! Ta không thể xáo tung nó lên.

- Cậu có lý – Mathias nghiêm trang nói – Ta không thể. Cần phải đưa gã Đại chiến này lên gác ba thôi.

- Nếu ta có thể đưa ra ý kiến của mình – Vandoosler dịu giọng nói xen vào – các anh, người này cũng như người kia đều bị nhồi nhét. Ta rất muốn các anh kéo Thánh Luc lên tới địa tầng thích

đáng của anh ta để ta, ta có thể trở về những mức ô danh của những thời hiện tại là nơi ta ở.

o O o

Một bất ngờ lớn là mười một giờ rưỡi hôm sau, Lucien thấy Mathias chuẩn bị qua loa để đi làm. Những hồi cuối của buổi tối trước, đặc biệt là sự cam kết của Mathias làm người phục vụ tại nhà Juliette Goselin, anh hoàn toàn không biết.

- Có chứ – Mathias nói – Cậu còn ôm chặt Sophia Siméonidis trong vòng tay cậu hai lần liên tiếp để cảm ơn bà đã hát là gì. Hơi thân mật đấy. Lucien.

- Mình không nhớ gì hết – Lucien nói – Như vậy, cậu gia nhập vào mặt trận phía Đông hả? Và cậu ra đi hài lòng chứ? Bông hoa đầu nòng súng hả? Cậu có biết rằng ta luôn tin rằng ta sẽ chiến thắng tình cảnh rối rắm trong mười lăm ngày nhưng thực tế việc đó kéo dài vô tận chứ?

- Cậu thực sự đã uống như một cái hố – Mathias nói.

- Như một cái hố đạn cối – Lucien nói rõ – Chúc may mắn, anh lính.

Xác Chết Dưới Gốc Sồi

Fred Vargas
www.dtv-ebook.com

Chương 12

Mathias làm việc chăm chỉ ở mặt trận phía Đông. Khi Lucien không kịp lên lớp, anh qua tiêu khiển với Marc và họ đi ăn trưa tại tiệm Tonneau để khích lệ anh ta và vì họ rất thông cảm nhau. Thứ năm, Sophia Siméonidis cũng tới ăn trưa ở đây. Từ nhiều năm, thứ năm nào bà cũng đến.

Mathias phục vụ chậm rãi, từng tách một, không giữ thăng bằng. Ba ngày sau, anh nhận ra người khách ăn khoai tây rán bằng nĩa. Bảy ngày sau, Juliette có thói quen cho anh thức ăn thừa ế và trong căn nhà tồi tàn mục nát, khẩu phần ăn tối của họ vậy là được cải thiện. Chín ngày sau, Sophia mời Marc và Lucien đến ăn bữa trưa ngày thứ năm với bà. Thứ năm tiếp tức là mười sáu ngày sau, Sophia biến mất.

Ngày hôm sau, không ai nhìn thấy bà. Lo lắng, Juliette hỏi Thánh Matthieu là cô có thể gặp ông già Cảnh sát trưởng sau khi đóng cửa tiệm không. Mathias rất phật ý thấy Juliette gọi mình là Thánh Matthieu, nhưng vì đó là những cái tên ngu ngốc và khoa trương mà ông già Vandoosler đã nói với cô lần đầu tiên về ba người đàn ông mà ông cùng sống với họ, những cái tên này ăn sâu vào đầu óc cô không thể thoát ra được nữa. Sau khi tiệm Tonneau đã khoá cửa, Juliette đi cùng Maihias đến tận căn nhà tồi tàn mục nát. Anh trình bày với cô hệ thống tăng dần niên đại lôgic của những thềm cầu thang để cô không bị sốc khi thấy người già nhất ở tầng gác trên cùng.

Mệt nhoài sau khi trèo nhanh lên bốn tầng gác, Juliette ngồi đối diện với Vandoosler mà nét mặt lập tức trở nên chăm chú.

Juliette có vẻ đánh giá cao những nhà truyền giáo nhưng thích nghe ý kiến của ông Cảnh sát trưởng già. Mathias, tựa vào một cái xà, nghĩ rằng thực tế cô thích bộ mặt của ông Cảnh sát trưởng già, điều này làm anh hơi tức tối. Ông già càng chăm chú thì ông càng đẹp.

Lucien trở về từ Reins là nơi anh được mời dự một cuộc hội nghị được trả thù lao cao về đề tài "Sự sa lầy của Mặt trận" đòi hỏi tóm tắt những sự việc. Sophia đã không xuất hiện lại. Juliette đã đi gặp Pierre Relivaux là không xuất hiện lại. Juliette đã đi gặp Pierre Relivaux là người nói rằng đừng lo ngại, Sophia sẽ trở về. Ông tỏ vẻ lo lắng nhưng tự tin. Điều đó cho ta nghĩ rằng Sophia đã biện minh trước khi đi. Nhưng Juliette không hiểu vì sao mình không được báo trước. Việc đó làm cô khó chịu. Lucien nhún vai. Anh không muốn xúc phạm Juliette nhưng không có gì buộc Sophia phải cho cô biết mọi chuyện. Nhưng Juliette muốn thế. Chưa bao giờ Sophia bỏ lỡ bữa ăn ngày thứ năm mà không báo trước cho cô. Người ta nấu riêng cho bà một món thịt bê thái mỏng với nấm. Lucien lẩm bẩm. Như thể một miếng thịt bê thái mỏng có thể tính đối mặt với một việc khẩn cấp không thể dự kiến. Nhưng tất nhiên, đối với Julietle, trước tiên là miếng thịt bê thái mỏng. Tuy nhiên, Julietle thông minh. Nhưng vẫn thế thôi: thời gian bứt ý tưởng hằng ngày của cô, của chính cô và của miếng thịt bê làm người ta nói rằng đó là một sự ngu ngốc. Cô mong rằng ông già Cảnh sát trưởng có thể làm cho Pierre Relivaux nói ra. Mặc dầu cô hiểu rằng Vandoosler rõ ràng không phải là một sự chỉ dẫn.

- Nhưng vẫn cứ thế – Juliette nói – Một cảnh sát vẫn là một Cảnh sát.

- Không hẳn tất nhiên – Marc nói – Một Cảnh sát bị thải hồi có thể trở thành một kẻ chống Cảnh sát, một con ma sói.

- Bà ấy không chán ngấy cái món thịt bê ấy à? Vandoosler hỏi.

- Không một chút nào – Juliette nói – Và bà ấy còn ăn một cách

kỳ lạ. Bà ấy sắp thành hàng những miếng nấm nhỏ, chút gì như những nốt nhạc trên khuông nhạc và bà ấy ăn hết đĩa đều đặn từng nhịp một.

- Một người đàn bà có tổ chức – Vandoosler nói – Không phải, loại người biến mất mà không có lời giải thích.

- Nếu chồng bà ấy không báo động – Lucien nói – đó là vì ông ấy có những lý do đúng đắn và ông ấy không bị buộc phải thổ lộ cuộc sống riêng tư của mình dưới cái cớ là vợ mình bỏ nhà đi và bỏ lỡ một miếng thịt bê. Chúng ta hãy bỏ qua chuyện này đi. Không có gì cấm một người vợ chuồn đi một thời gian nếu việc đó làm bà ta thích. Tôi không thấy vì sao chúng ta lại hăm hở săn tìm bà ấy.

- Tuy nhiên – Marc nói – Juliette nghĩ có chuyện gì đó mà bà ấy không nói với chúng ta. Không phải chỉ có món thịt bê làm bà ấy tức tối, phải không Juliette?

- Đúng thế – Juliette nói.

Cô xinh đẹp trong ánh sáng yếu ớt soi sáng sườn núi. Tập trung vào sự lo lắng của mình, cô không để ý đến tư thế của mình. Ngả người về phía trước, hai bàn tay đan chéo vào nhau, chiếc áo dài không bó sát lấy cơ thể cô và Marc để ý thấy Mathias đứng ngay trước mặt cô. Lại một cơn bối rối bất động. Cần phải công nhận có chuyện gì đó. Cơ thể trắng trẻo, đầy đặn, gáy tròn, đôi vai thanh thoát.

- Nhưng nếu ngày mai Sophia trở về – Juliette nói tiếp – tôi sẽ giận mình đã kể những chuyện nhỏ nhặt với những người láng giềng đơn thuần.

- Chúng tôi có thể là láng giềng nhưng không đơn thuần – Lucien nói.

- Còn có cái cây – Vandoosler nhẹ nhàng nói – Cái cây buộc phải nói.

- Cái cây? Cây nào?

- Để sau này – Vandoosler nói – Cô hãy kể những chuyện cô biết đi.

Khó mà cưỡng lại âm sắc tiếng nói của viên cảnh sát già. Người ta không hiểu vì sao Miette lại nói chuyện ngoại lệ.

- Bà ấy từ Hy Lạp đến cùng một bạn trai – Juliette nói – Anh ta tên là Stelyos. Theo lời bà ấy thì đó là một người trung thành, một người bảo vệ, nhưng nếu tôi hiểu rõ thì đó là một người say mê cuồng nhiệt, quyến rũ và hay sợ bóng sợ vía. Sophia được Stelyos ưa thích, ấp ủ tình yêu và bảo vệ. Cho đến khi bà ấy gặp Pierre và bỏ rơi bạn đường. Hầu như việc đó làm cho Stelyos tìm cách tung hê hết thảy lên trời hoặc việc gì đó đại loại như vầy. Phải, anh ta đã muốn nhảy xuống biển tự tử, đúng thế, nhưng không được. Thế rồi anh ta gào thét, khoa chân múa tay, đe doạ và cuối cùng, bà ấy không bao giờ được biết tin tức về anh ta. Hết đó. Vậy, không có gì khủng khiếp cả. Trừ cái cách mà Sophia nói tới. Bà ấy không bao giờ bình thản cả. Bà ấy nghĩ rằng một ngày nào đó, Stelyos sẽ trở lại và sẽ không có chuyện buồn cười cho ai hết. Bà ấy nói rằng tính cách anh ta “rất Hy Lạp”, bị nhồi nhét những câu chuyện cổ Hy Lạp, tôi tin rằng chuyên đó sẽ không bao giờ biến mất. Những người Hy Lạp, đây là một người có gì đó của ngày trước. Sophia nói rằng người ta không quên cái đó. Tóm lại, cách đây ba tháng, không, ba tháng rưỡi, bà ấy chỉ cho tôi xem một tấm thiếp mà bà ấy nhận được từ Lyon. Trên tấm thiếp ấy đúng là chỉ có một ngôi sao, nói thêm là vẽ không đẹp. Tôi thấy cái đó không thú vị gì nhưng cái đó đã đảo lộn Sophia. Còn tôi, tôi nghĩ rằng ngôi sao muốn nói tới tuyết, tới lễ Giáng sinh chẳng hạn, nhưng bà ấy tin chắc rằng cái đó muốn nói tới Stelyos và cái đó không báo điều gì tốt lành cả. Hầu như Stelyos luôn vẽ những ngôi sao, mà những

người Hy Lạp đã bày đặt ý nghĩ coi thường những ngôi sao. Thế rồi không có chuyện gì xảy ra cả và bà ấy đã quên đi. Thế thôi nhưng giờ đây, tôi tự hỏi. Tôi tự hỏi có phải Sophia đã nhận một tấm thiếp mới không. Có thể bà ấy có những lý do đúng đắn để sợ hãi. Những thủ đoạn mà ta không thể hiểu nổi. Những người Hy Lạp có điều gì đó mờ ám.

- Cuộc hôn nhân của bà ấy với Pierre vào khi nào? – Marc hỏi.

- Lâu rồi... Mười lăm năm, hai mươi năm – Juliette nói – Thành thật mà nói, một kẻ mãi hai mươi năm sau mới muốn trả thù thì tôi thấy có vẻ phi lý. Người ta vẫn có việc khác để làm trong cuộc sống hơn là nghiền ngẫm về những nỗi thất vọng của mình. Các ông có biết không? Nếu tất cả những kẻ bị bỏ rơi trên đời này đều nghiền ngẫm thủ đoạn để trả thù thì trái đất này sẽ thực sự là một chiến trường. Một hoang mạc... Có đúng không?

- Có lúc người ta có thể nghĩ đến một người nào đó thật lâu sau này – Vandoosler nói.

- Thì người ta giết kẻ đó ngay lập tức, tôi đồng ý – Juliette nói mà không nghe – đó là những thủ đoạn đạt tới. Một cơn xuất huyết. Nhưng hai mươi năm sau mới nổi giận thì điều đó không hợp ý tôi. Nhưng Sophia có vẻ tin vào loại phản ứng ấy. Cái đó hẳn có tính cách Hy Lạp, tôi không hề biết gì chuyện này. Tôi kể chuyện này chính vì Sophia coi đó là điều quan trọng. Tôi nghĩ rằng bà ấy hơi giận mình đã bỏ rơi người bạn trai Hy Lạp của mình, và vì Pierre làm bà ấy thất vọng, có lẽ đó là lý do bà ấy nhớ đến Stelyos. Bà ấy nói rằng sợ anh ta nhưng tôi tin rằng bà ấy nghĩ nhiều đến Stelyos.

- Thất vọng bởi Pierre ư? – Mathias hỏi.

- Phải – Juliette nói – Pierre không quan tâm đến gì hết, cuối cùng cả bà ấy nữa. Ông ta chỉ nói chuyện với bà ấy, không hơn. Ông ta nói chuyện, như Sophia nói, và ông ta đọc báo trong nhiều

giờ mà không ghếch mũi lên khi bà ấy đi qua. Hầu như việc đó choán lấy ông ta ngay từ sáng sớm. Tôi đã nói với bà ấy rằng đó là chuyện bình thường, nhưng bà ấy, bà ấy thấy đó là đáng buồn.

- Thế rồi sao nữa? – Lucien nói – Thế rồi sao nữa? Nếu bà ấy đi chơi với người bạn trai Hy Lạp của bà ấy thì việc đó không liên quan tới chúng ta!

- Nhưng còn món thịt bê với nấm – Juliette bướng bỉnh nói tiếp – Bà ấy phải báo trước cho tôi chứ. Dẫu sao chăng nữa, tôi rất muốn biết. Cái đó làm tôi yên tâm.

- Thực tế không phải là món thịt bê – Marc nói – Đó là cái cây. Tôi không hiểu làm sao ta có thể ngồi im trước một người đàn bà mất tích mà không báo trước, một người chồng thờ ơ và một cái cây ở trong vườn. Cái đó gây nhiều chuyện đấy. Bác nghĩ gì về chuyện này, bác Cảnh sát trưởng?

Armand Vandoosler ngẩng bộ mặt đẹp lão lên. Ông có đầu óc của Cảnh sát. Cái nhìn tập trung của ông hầu như lõm sâu vào dưới đôi lông mày, cái mũi tỏ vẻ mạnh mẽ, tấn công hơn. Marc biết điều đó. Người đỡ đầu có bộ mặt thật linh hoạt làm ta có thể đọc được những sắc vẻ nghiêm trang là ông nghĩ tới hai đứa con sinh đôi và người vợ biến mất không biết ở nơi nào, trong những sắc vẻ bình thường là nghĩ tới cuộc điều tra kiểu Cảnh sát, trong những sắc vẻ sắc sảo thì đó là một cô gái quyến rũ. Để đơn giản hoá. Đôi khi tất cả những mặt trộn lẫn vào nhau thì cái đó trở nên phức tạp hơn.

- Tôi lo ngại – Vandoosler nói – Nhưng một mình tôi không làm được gì nhiều, về những gì tôi đã trông thấy tối hôm nọ, Pierre Relivaux sẽ không nói trước người Cảnh sát già bại hoại gặp đầu tiên. Chắc chắn là không. Đây là một người đàn ông chỉ khuất phục trước nhà chức trách. Tuy nhiên ta cần biết.

- Gì? – Marc hỏi.

- Biết có phải Sophia đã cho chồng mình biết lý do việc ra đi của mình và nếu có thì lý do gì, và biết có phải có cái gì đó dưới cái cây không.

- Cái đó không thích hợp để lại bắt đầu! – Lucien kêu lên – Không có gì dưới cái cây tồi tệ ấy cả! Chỉ có những chiếc tẩu đất ở thế kỷ thứ mười tám! Hơn nữa chúng đều bị vỡ hết.

- Đã không có gì dưới cái cây – Vandoosler nói rõ – Nhưng... hôm nay thì sao?

Juliette lần lượt nhìn họ không hiểu ra sao.

- Nhưng câu chuyện cái cây ấy có nghĩa gì? - Cô hỏi.

- Cây sồi non – Marc sốt ruột nói – Nó ở gần bức tường cuối trong vườn của bà ấy. Bà ấy đã yêu cầu chúng tôi đào ở dưới.

- Cây sồi ư? Cây con mới ư? – Juliette nói – Nhưng đích thân Pierre đã nói với tôi rằng ông ấy đã cho trồng nó để che khuất bức tường.

- Này – Vandoosler nói – Ông ta không nói với Sophia như vậy.

- Có một người trồng một cái cây trong đêm mà không nói việc đó với vợ mình thì có lợi gì chứ? Để làm bà ấy hốt hoảng không vì việc gì cả ư? Đó là hành vi tai ác ngu ngốc – Marc nói.

Vandoosler quay về phía Juliette.

- Sophia không nói gì khác ư? Về Pierre ấy? Nữ tình địch trong tầm mắt chẳng hạn?

- Bà ấy không biết gì hết – Juliette nói – Pierre đôi khi vắng mặt lâu vào ngày thứ bảy hoặc chủ nhật để dạo mát. Những chuyện dạo mát ấy, không ai tin nhiều. Lúc đó, bà ấy tự đặt ra câu hỏi, như mọi người. Tôi chẳng hạn, đó là một vấn đề không làm

tôi bực tức. Này, làm vẻ như không là điều lợi.

- Cô cười. Mathias luôn bất động nhìn cô chòng chọc.

- Cần phải biết – Vandoosler nói – Tôi sẽ thử xoay xở với người chồng, thu xếp một cuộc nói chuyện. Còn cậu, Thánh Luc, ngày mai cậu có lên lớp không?

- Cậu ấy tên là Lucien – Mathias lẩm bẩm.

- Ngày mai là thứ bảy – Lucien nói – Đó là ngày nghỉ đối với các vị thánh, những binh sĩ có phép và một bộ phận còn lại của thế giới.

- Cậu và Marc, các cậu sẽ theo dõi Relivaux. Đây là một người đàn ông bận bịu và thận trọng. Nếu có tình nhân, theo cách cổ điển thì ông ta sẽ cấp cho người ấy một túp lều vào thứ bảy, chủ nhật. Các cậu đã theo dõi ai chưa? Các cậu có biết làm thế nào không? Tất nhiên là không rồi. Thoát ra khỏi những sự theo đuổi dòng lịch sử, các cậu chỉ là những kẻ vô tích sự. Tuy nhiên, ba nhà nghiên cứu các Thời đại có thể tung ra những chiếc lưới để tái dựng một quá khứ không thể nắm được, hẳn có khả năng vây dồn cái hiện tại. Trừ phi việc hiện đại này làm các cậu chán ngán hử?

Lucien bĩu môi.

- Còn Sophia? – Vandoosler nói – Các cậu coi thường bà ấy ư?

- Tất nhiên là không – Marc nói.

- Tốt. Thánh Luc và Thánh Marc, các cậu săn đuổi Relivaux suốt ngày nghỉ cuối tuần, không rời ông ta một phút đấy. Thánh Matthieu làm việc, để cậu ta ở lại tiệm ăn với Juliette. Dỏng tai lên, không bao giờ ta không biết. Còn về phần cái cây...

- Làm gì? – Marc nói – Ta vẫn cứ không thể lập lại hành động của những công nhân thành phố được. Nhưng bác thực sự không

nghĩ rằng…

- Tất cả đều có thể – Vandoosler nói – Đối với cái cây, dứt khoát phải đến đấy. Leguennec sẽ làm việc. Đó là một người kháng chiến.

- Leguennec là ai thế? – Juliette hỏi.

- Một gã mà tôi đã chơi những ván bài thật tuyệt vời với gã – Vandoosler nói – Chúng tôi đã sáng tạo một trò chơi chưa từng thấy gọi là "Thuyền đánh cá voi". Tuyệt vời. Gã biết một khu vực trên biển, gã đã là ngư phủ trong tuổi thanh niên. Đánh cá xa khơi ở biển Ai-len. Tuyệt vời.

- Bác muốn ta làm gì với người chơi bài của bác ở biển Ai-len? – Marc nói.

- Gã đánh cá chơi bài ấy đã trở thành Cảnh sát.

- Thuộc loại bác ư? – Marc hỏi – Dễ gần hay tâm trạng nặng tổ chức?

- Cả mặt này và mặt khác đều không. Chứng cứ là ông ta luôn là Cảnh sát. Ngày nay, ông ta còn là Thanh tra trưởng ở Đồn cảnh sát quận mười ba. Ông ta là một trong số người hiếm hoi cố bảo vệ tôi khi người ta cách chức tôi. Nhưng đích thân tôi không thể báo trước cho ông, việc đó đặt ông ta vào vị trí tai hại. Cái tên Vandoosler vẫn còn hơi quá nổi tiếng ở nơi này. Thánh Matthieu sẽ chịu trách nhiệm đối với ông ta.

- Nhưng dưới cớ nào? – Mathias nói – Cháu sẽ nói gì với Leguennec này? Rằng một người đàn bà không trở về nhà mình và chồng người đó không lo ngại ư? Cho tới lệnh mới, mọi kẻ trưởng thành được tự do đi tới nơi mình muốn mà Cảnh sát không nhúng vào, chết tiệt.

- Cớ ư? Không có gì đơn giản hơn. Hầu như có tới hàng mười

lăm cớ như ba kẻ đến đào trong vườn của một bà coi mình là người của thành phố. Sự gian trá. Đó là một cái cớ tuyệt vời. Cậu cung cấp cho ông ta những yếu tố khác và chỉ nửa lời, Leguennec sẽ hiểu. Ông ta sẽ tới.

- Cám ơn – Lucien nói – cảnh sát trưởng khích lệ chúng ta đi đào bới và rồi Cảnh sát trưởng lại đặt những Cảnh sát vào việc với chúng ta. Thật tuyệt.

- Hãy suy nghĩ, Thánh Luc. Ta đặt Leguennec vào việc với các cậu có điều hơi khác. Mathias sẽ không nói tên những người đào bới.

- Ông ta sẽ tìm ra, Leguennec ấy, nếu ông ta thật mạnh!

- Ta không nói ông ta mạnh, ta nói rằng ông là người kháng chiến. Quả thật ông ta sẽ tìm ra những tên người bởi vì đích thân ta sẽ nói với ông ta, nhưng là sau này, nếu cần thiết. Ta sẽ nói với cậu khi nào thì can thiệp, Mathias ạ. Trong khi chờ đợi, ta tin rằng Juliette đã mệt mỏi.

- Đúng thế – Cô đứng lên nói – Tôi về đây. Liệu có cần để Cảnh sát tham dự vào việc không?

Juliette nhìn Vandoosler. Những lời nói của ông có vẻ làm cho cô an toàn. Lúc này cô tươi tỉnh nhìn ông, Marc liếc nhìn Mathias. Vẻ đẹp của người đỡ đầu già nua rồi, đã sử dụng nhiều, nhưng còn hiệu quả. Những nét cân bằng của Mathias có thể làm gì để chống lại vẻ đẹp già nua mòn mỏi nhưng còn có hiệu lực?

- Ta nghĩ – Vandoosler nói – rằng trước hết phải đi ngủ. Ta sẽ đi gặp Pierre Relivaux vào sáng mai. Sau đó, Thánh Luc và Thánh Marc sẽ làm tiếp.

- Thi hành nhiệm vụ – Lucien nói.

Và anh cười.

Xác Chết Dưới Gốc Sồi

Fred Vargas
www.dtv-ebook.com

Chương 13

Vandoosler trèo lên một chiếc ghế tựa, thò đầu qua một lá cửa con để giám sát sự biểu hiện của ngôi nhà bên phải. Mặt trận phía Tây như Lucien nói. Cái gã này thực sự là một kẻ điên khùng. Tuy nhiên, hầu như gã đã viết những cuốn sách rất vững vàng về nhiều mặt chưa được biết đến của cuộc chiến năm 1914-1918 ấy. Thế nào mà người ta lại có thể say sưa đối với cái thứ già cỗi ấy trong lúc có biết bao những mưu mô thủ đoạn có thể nổi lên ở những xó xỉnh của mọi khu vườn? Dẫu sao, có lẽ đó cũng cùng một công việc.

Có lẽ ông cần xem xét lại không gọi họ là Thánh Truc và Thánh Machin nữa. Cái đó làm họ tức giận và rất có thể hiểu được. Đó không phải là những chú bé nữa. Phải, nhưng ông, việc đó làm ông vui. Còn hơn cả thế. Cho đến nay, Vandoosler chưa bao giờ khước từ điều gì đó tìm kiếm cho ông niềm vui. Vậy là ông sẽ thấy họ sẽ đem cho hiện tại cái gì, ba gã nghiên cứu Thời đại này. Nghiên cứu để nghiên cứu, có sự khác nhau gì giữa cuộc sống của những kẻ săn-hái với cuộc sống của những thầy tu dòng Xi-tơ, cuộc sống của những binh nhì và cuộc sống của Sophia Siméonidis? Trong lúc chờ đợi, ông giám sát Mặt trận phía Tây, chờ đợi Pierre Relivaux thức dậy.

Việc đó hẳn không chậm trễ. Đây không phải loại người nằm ườn lâu trên giường. Đây là một người theo thuyết ý chí chăm chỉ, một loại người hơi gây bực mình.

Khoảng chín giờ rưỡi, với nhiều lần đi đi lại lại thoáng thấy lờ mờ, Vandoosler cho rằng Pierre Relivaux đã sẵn sàng đối với ông.

Ông xuống bốn tầng gác, chào những nhà truyền giáo đã tụ tập trong gian phòng chung. Những nhà truyền giáo đang ngồi sát nhau ăn điểm tâm. Có lẽ chính sự tương phản giữa những lời nói và hành động làm ông vui. Vandoosler đi ấn chuông nhà người láng giềng.

Pierre Relivaux không thích sự xâm nhập vào nhà mình. Vandoosler đã dự kiến điều này và ông chọn cách tấn công trực tiếp là: cựu Cảnh sát, lo lắng về vợ ông ta mất tích, những câu hỏi đặt ra, ta sẽ khá hơn ở bên trong nhà, Pierre Relivaux trả lời những gì mà Vandoosler chờ đợi, có nghĩa là chuyện đó chỉ liên quan tới ông.

- Rất đúng – Vandoosler nói trong lúc vào trong bếp mà không được mời – nhưng có một hài cốt. Cảnh sát có thể đến thăm ông chốc lát vì họ cho rằng việc đó có liên quan tới họ. Vậy tôi xét rằng những lời khuyên trước của một cựu Cảnh sát già sẽ có thể có ích đối với ông.

Đúng như dự kiến, Pierre Relivaux cau mày.

- Cảnh sát ư? Nhân danh gì? Vợ tôi, theo tôi biết, có quyền vắng mặt.

- Tất nhiên. Nhưng đã xảy ra một chuỗi những tình tiết đáng buồn. Ông có nhớ cách đây mười lăm ngày có ba công nhân đến đào một cái hào trong vườn của ông không?

- Tất nhiên là biết. Sophia đã nói với tôi rằng họ kiểm tra những đường dây điện cũ. Tôi không quan tâm tới việc đó.

- Rất tiếc – Vandoosler nói – Bởi vì vấn đề không phải là những nhân viên của thành phố, cũng không phải bất cứ điều gì đáng kể. Không bao giờ có đường dây điện nào trong vườn của ông cả. Ba gã ấy đã nói dối đấy.

- Việc đó không có ý nghĩa chứ! – Relivaux kêu lên – Cái mớ lộn xộn ấy là gì? Có quan hệ gì với Cảnh sát hoặc với Sophia?

- Chính đó mà mọi thứ rối tung lên – Vandoosler nói, vờ như thành thực lấy làm tiếc cho Relivaux – Một người ở phường, một kẻ sục sạo, dù thế nào đi nữa đó là một người không mang ông ở trong lòng y, đã biết được sự gian trá. Tôi cho rằng người đó đã nhận ra một công nhân và đã hỏi anh ta. Dù sao thì người đó cũng báo cho Cảnh sát. Tôi biết chuyện đó, tôi còn có vài cuộc tiếp xúc ở đó.

Vandoosler nói dối với vẻ dễ dàng và thích thú. Cái đó làm cho ông hoàn toàn thoải mái.

- Cảnh sát đã bỡn cợt và bỏ qua – Ông nói tiếp – Cảnh sát đã bớt bỡn cợt khi vẫn nhân chứng ấy phật ý đã tăng cường sự sục sạo của mình và đã báo cho họ biết rằng vợ ông đã “mất tích mà không báo trước”, như người ở trong phường đã nói. Mặt khác cái hào trái phép ấy đã được chính vợ ông yêu cầu đào qua dưới cây sồi non mà ông trông thấy ở đó.

Vandoosler chỉ cái cây trong lúc lơ đãng chỉ ngón tay về phía cửa sổ.

- Sophia đã làm thế ư? – Relivaux nói.

- Bà ấy đã làm việc đó theo lời nhân chứng ấy. Đến nỗi Cảnh sát biết rằng vợ ông lo rằng cái cây từ trên trời rơi xuống bà. Bà ấy đã cho đào ở dưới cái cây. Từ đó, bà ấy mất tích. Đối với Cảnh sát thì mười lăm ngày là quá lắm. Ta nên hiểu họ. Họ lo lắng là có mất tích hay không. Họ sẽ đến để hỏi ông, việc đó là chắc chắn.

- “Nhân chứng” ấy là ai?

- Vô danh. Những người đó hèn nhát.

- Còn ông, ông đã làm gì trong việc này? Nếu Cảnh sát đến nhà

tôi, việc đó liên quan gì tới ông?

Câu hỏi bình thường này cũng đã được Vandoosler dự kiến. Pierre Relivaux là một người chu đáo, cứng đầu cứng cổ, không có dấu vết rõ ràng kỳ quặc. Vả lại chính vì thế mà viên cảnh sát già tin là có nhân tình vào ngày thứ bảy – chủ nhật. Vandoosler nhìn ông ta. Có một nửa là thực. Trong lúc này, không quá phức tạp để điều khiển.

- Hãy công nhận rằng nếu tôi có thể xác nhận việc thuật lại những sự việc của ông, việc đó chắc chắn làm họ yên lòng. Tôi đã để lại những kỷ niệm tại chỗ họ.

- Tại sao ông giúp tôi? Ông muốn gì ở tôi? Tiền chăng?

Vandoosler mỉm cười, lắc đầu. Relivaux cũng ngạc nhiên.

- Tuy nhiên – Relivaux nhấn mạnh – hình như trong căn nhà tồi tàn mà các ông đang ở, thứ lỗi cho tôi nếu tôi nhầm lẫn, tất cả các ông đều có vẻ kỳ cục trong...

- Tình trạng khó khăn – Vandoosler nói – Đúng thế. Tôi thấy ông được thông tin khá đấy nhưng ông không để lộ ra.

- Những kẻ cháy túi, đó là nghề của tôi – Relivaux nói

- Dẫu sao chăng nữa, chính Sophia đã nói với tôi như vậy. Vậy lý do gì?

- Cảnh sát đã gây cho tôi những nỗi phiền muộn vô ích trước đây. Khi việc đó làm họ quan tâm, việc đó có thể đi xa, họ không biết dừng lại nữa. Từ đó, tôi có xu hướng cố làm cho những người khác tránh được những điều phi lý ấy. Một sự trả thù nhỏ, tuỳ ý ông nghĩ. Một quyết định chống Cảnh sát. Và rồi tôi quan tâm tới việc đó. Không lấy tiền.

Vandoosler để Pierre Relivaux suy nghĩ về cái lý do chỉ đúng bề

ngoài ấy và lập luận tồi. Ông ta có vẻ nuốt trôi những lời nói đó.

- Ông muốn biết điều gì? – Relivaux hỏi.

- Điều mà họ muốn biết.

- Có nghĩa là?

- Sophia đang ở đâu?

Pierre Relivaux dứng lên, giang hai tay và quay vào bếp.

- Bà ấy đã đi. Bà ấy sẽ trở về. Việc nhỏ nhặt không cần để ý tới.

- Họ muốn biết vì sao ông không để ý tới việc nhỏ nhặt.

- Bởi vì tôi không có việc nhỏ nhặt. Bởi vì Sophia đã nói với tôi rằng bà ấy đi. Bà ấy nói với tôi có cuộc hẹn gặp ở Lyon. Đó không phải là chân mây cuối trời!

- Họ sẽ không miễn cưỡng tin ông. Hãy tỏ ra đúng đắn, thưa ông Relivaux. Tôi nghĩ có quan hệ đến sự thanh thản là điều quý giá đối với ông.

- Đó là một việc không có lợi ích gì – Relivaux nói – Thứ ba, Sophia nhận được một bưu thiếp. Bà ấy đã chỉ cho tôi xem. Bên trên là một ngôi sao vẽ nguệch ngoạc và một cuộc hẹn vào giờ ấy trong khách sạn ấy ở Lyon. Đi chuyến tàu tối hôm sau. Không có chữ ký. Thay cho bình tĩnh thì Sophia hối hả. Bà bới óc suy nghĩ cho rằng tấm thiếp ấy do Stelyos Koutsoukis, một người Hy Lạp, bạn trai cũ của bà ấy gửi tới, do hình ngôi sao. Tôi đã có việc giải quyết với gã này nhiều lần trước cuộc hiin nhân của tôi. Một kẻ hâm mộ – tê giác – xung động.

- Xin lỗi?

- Không dám, chẳng có gì. Đó là một kẻ trung thành của

Sophia.

- Người tình cũ của bà ấy.

- Tất nhiên – Pierre Relivaux nói – Tôi tin chắc là Sophia đi. Nếu tấm thiếp không biết do ai gửi, có Trời biết điều gì có thể chờ đợi bà ấy. Nếu tấm thiếp do cái gã Stelyos ấy gửi, thật không tốt. Nhưng không có gì để làm, bà ấy lấy túi xách và ra đi. Tôi thú nhận rằng tôi nghĩ gặp lại bà ấy trở về hôm sau. Tôi không biết gì khác.

- Còn cái cây? – Vandoosler hỏi.

- Ông muốn tôi nói gì với ông về cái cây ấy? Sophia đã gây cho tôi cả một câu chuyện rắc rối! Tôi không nghĩ rằng bà ấy đi đến mức cho đào đất dưới cái cây ấy. Bà ấy còn đi tới tưởng tượng ra cái gì nữa? Bà ấy đang không ngừng nói lăng nhăng những chuyện bậy bạ... Hẳn đó là một món quà tặng, thế thôi. Có lẽ ông biết rằng Sophia đã khá nổi tiếng trước khi rút lui khỏi sân khấu. Bà ấy hát.

- Tôi biết chuyện ấy. Nhưng Juliette nói rằng chính ông đã trông thấy cái cây ấy.

- Vâng, tôi đã kể cho cô ấy như vậy. Một buổi sáng, ở hàng rào song sắt, Juliette đã hỏi tôi cái cây mới ấy là thế nào. Xét thấy vẻ lo lắng của Sophia, tôi không muốn giải thích cho cô ta rằng chúng tôi không biết cái cây ấy đến từ đâu và rằng chuyện đó được đồn đại quanh phường. Như ông đã hiểu, tôi thích sự bình thản. Vả lại đó là điều hẳn tôi phải nói với Sophia. Điều đó sẽ tránh được những nỗi buồn phiền.

- Tất cả chuyện đó đều hoàn hảo – Vandoosler nói – Nhưng ông là người duy nhất nói ra điều này. Sẽ rất tốt nếu ông có thể cho tôi xem tấm bưu thiếp ấy, để chúng tôi có thể gặp bà nhà.

- Rất tiếc – Relivaux nói – Sophia đã mang nó theo vì trong đó

có những chỉ dẫn để làm theo. Ông hãy thông cảm.

- A! Đáng buồn nhưng không quá nghiêm trọng. Tất cả chuyện đó đứng vững được.

- Rõ ràng là chuyện đó đứng vững! Vì sao mà người ta chê trách tôi điều gì đó?

- Ông biết rõ những Cảnh sát nghĩ gì về người chồng khi vợ người đó mất tích.

- Thật ngớ ngẩn.

- Vâng, ngớ ngẩn thật.

- Cảnh sát sẽ không đi được tới đó – Relivaux nói trong khi đập bàn tay cứng rắn lên bàn. Tôi không phải như bất cứ ai.

- Vâng – Vandoosler nhẹ nhàng nhắc lại – Như mọi người.

Vandoosler từ từ đứng lên.

- Nếu những Cảnh sát đến gặp tôi, tôi sẽ theo hướng của ông – Ông ta nói thêm.

- Không cần. Sophia sẽ trở về.

- Chúng ta hy vọng điều đó.

- Tôi không lo ngại đâu.

- Vậy thì càng hay. Xin cám ơn sự thành thật của ông.

Vandoosler qua vườn để về nhà mình. Pierre Relivaux nhìn ông đi xa và nghĩ: Vì lẽ gì mà lão nhúng mũi vào, cái lão quấy rầy này?

Xác Chết Dưới Gốc Sồi

Fred Vargas
www.dtv-ebook.com

Chương 14

Chỉ tới chủ nhật, ba nhà truyền giáo mới báo cáo việc gì đó hơi vững chắc. Thứ bảy, Pierre Relivaux chỉ đi mua báo. Marc nói với Lucien rằng Relivaux chắc chắn chỉ nói "báo chí" chứ không phải "những tờ báo" và một ngày nào đó cần kiểm tra điều đó chỉ để vui mà thôi. Dẫu sao chăng nữa, ông ta không nhúc nhích, giam kín trong nhà mình với báo chí của ông ta. Có thể ông ta sợ Cảnh sát đến thăm. Không có gì xảy ra và ông ta trở lại vững tâm. Marc và Lucien theo dõi không rời bước khi ông ta đi vào mười một giờ sáng. Relivaux kéo họ tới một căn hộ nhỏ ở quận mười lăm..

- Trong một dặm – Marc tóm tắt trong lúc báo cáo với Vandoosler – Cô gái ở gác tư. Cô ta thật dễ thương, khá ẻo lả, phong cách dịu dàng, thụ động, không tằn tiện.

- Hãy công nhận phong cách "thà là một người nào đó hơn là không ai cả" – Lucien nói rõ – về mặt cá nhân, có yêu cầu cao về tư cách, mình không tán thành sự hoảng sợ ấy làm cho các cậu chuyển hướng vào bất kỳ ai.

- Yêu cầu cao – Marc nói – nên cậu mới có một mình. Chúng ta hãy xác nhận điều này.

- Đúng thế – Lucien nói – Nhưng đó không phải là vấn đề buổi tối. Tiếp tục bản báo cáo của cậu đi, anh lính.

- Hết rồi. Cô gái được cất giấu, được nuôi bao. Cô ta không làm việc, chúng tôi có được tin này ở trong phường.

- Vậy là Relivaux có một người tình. Trực giác của bác rất tốt –

Lucien nói với Vandoosler.

- Không phải trực giác đâu – Marc nói – Cảnh sát trưởng có bề dày kinh nghiệm.

Người đỡ đầu và người con đỡ đầu trao đổi với nhau bằng những lời ngắn gọn.

- Con hãy tham gia vào việc gì có liên quan tới con, Thánh Marc – Vandoosler nói – Liệu các cậu có tin chắc đó là một người tình không? Có thể đó là cô em gái hay em họ.

- Chúng cháu đã đứng ở sau cửa và đã nghe – Marc giải thích – Kết quả: Không phải là em gái y. Relivaux rời cô ta vào quãng bảy giờ. Gã này làm cho con có cảm tưởng là một kẻ nguy hiểm thảm hại.

- Đừng nhận xét nhanh thế – Vandoosler nói.

- Chúng ta đừng đánh giá thấp kẻ thù – Lucien nói.

- Kẻ săn-hái chưa về à? – Marc hỏi – Còn ở trong cái thùng ư?

- Ừ – Vandoosler nói – và Sophia đã không gọi điện thoại về. Nếu bà ấy muốn giữ bí mật việc của mình, lại muốn làm yên lòng những người thân cận, bà ấy sẽ báo lin cho Juliette. Nhưng không có gì, không có một tín hiệu nào cả. Đã bốn ngày rồi. Sáng mai, Thánh Mathieu gọi điện cho Leguennec. Ta sẽ nhắc lại cho ông ta nguyên văn của ông ta vào tối nay. Cái cây, con hào, cô người tình, người vợ bị mất tích. Leguennec sẽ tiến hành. Chiều nay ông ta sẽ tới.

o O o

Mathias gọi điện thoại. Anh trình bày những sự việc bằng một giọng nhạt nhẽo.

Leguennec ưng thuận tiến hành.

Ngay chiều hôm ấy, hai Cảnh sát tấn công cây sồi dưới sự chỉ huy của Leguennec là người hết sức tránh Pierre Relivaux ở gần mình. Thực tế ông không hỏi ông ta vì ông ta.

Thực tế ông không hỏi Relivaux bởi vì ông này ở giới hạn hợp pháp và ông biết điều này. Leguennec hành động dưới sự xung động và muốn nói hết những nơi này nhanh nhất nếu ở đây không xuất hiện điều gì. Hai Cảnh sát đang đào bới thu hút ông. Họ sẽ lấp kín cái hào.

Từ cửa sổ tầng hai, căn gác của nhà Trung đại học, Marc, Mathias và Lucien ép sát vào nhau nhìn.

- Cây sồi ấy, nó sẽ chán ngấy – Lucien nói.

- Cậu im mồm đi – Marc nói – Vậy cậu không hiểu việc đó là nghiêm trọng ư? – Vậy cậu không biểu vào lúc nào đó người ta có thể tìm thấy Sophia ở dưới cái cây chứ? Còn cậu cười bò ra hử? Trong khi mình, từ năm ngày nay, mình còn không viết nổi một câu nào chững chạc một chút phải không, ngay một câu hơn bảy từ?

- Mình đã nhận thấy – Lucien nói – Cậu thất vọng.

- Nhưng cậu, cậu có thể tự kiểm chế. Hãy lấy Mathias làm thí dụ. Cậu ấy có tiết độ. Cậu ấy im miệng.

- Đối với Mathias, việc đó là tự nhiên. Cái đó rốt cuộc sẽ chơi cậu ấy những vố. Cậu có nghe không, Mathias?

- Mình nghe. Mình không cần.

- Cậu không bao giờ nghe theo ai cả. Cậu chỉ nghe để mà nghe thôi, cậu lầm rồi.

- Cậu im đi, Lucien – Marc kêu lên – Mình nói với cậu việc đó là nghiêm trọng. Mình, mình rất yêu Sophia Siméonidis. Nếu người ta tìm thấy bà ấy ở đó, mình nôn mửa và mất trí mất. Hãy im lặng! Một viên Cảnh sát nhìn cái gì đó. Không... Hắn tiếp tục.

- Này – Mathias nói – Người đỡ đầu của câu đến đằng sau Leguennec kìa. Ông đến làm gì vậy? Ông không thể yên lặng được một lần sao?

- Không thể được, người đỡ đầu muốn có mặt ở khắp nơi – Marc nói – Tồn tại ở khắp nơi. Vả lại, hầu như đó là việc ông làm trong đời ông. Mọi chỗ mà ông không sống ở đó hầu như đối với ông là khoảng không hoang vắng đang giơ tay vẫy gọi ông. Càng cố nén mình trong bốn mươi năm ông càng không biết mình đang ở đâu nữa, không ai biết nữa. Thực tế, người đỡ đầu là một tụ hợp hằng nghìn người đỡ đầu dồn nén trong cùng một kiểu. Ông nói một cách bình thường, ông bước, ông đi mua bán, nhưng thực tế cậu bắt tay làm việc đó cậu không biết thoát ra thế nào. Một kẻ hay gây gổ, một Cảnh sát lớn, một kẻ phản bội, một kẻ phá hoại, một người bán hàng rong, một người sáng tạo, một người cứu nạn, một thuỷ thủ, một người đi tiên phong, một kẻ sát nhân, một người bảo vệ, một kẻ lười biếng, một hoàng thân, một kẻ tài tử, một kẻ cuồng nhiệt, cuối cùng thì tùy ý cậu gọi là gì cũng được. Trừ ra cậu không bao giờ là người lựa chọn mà là ông.

- Mình nghĩ cần ngậm miệng lại – Lucien nói.

- Mình dễ bị kích động – Marc nói – Mình có quyền nói. Mình vẫn cứ ở căn gác của mình.

- Về căn gác, chính cậu đã viết cẩu thả những trang giấy ấy mà mình đã đọc ở trên bàn cậu, phải không? Về thương mại đầu thế kỷ thứ mười một phải không? Chính cậu có những ý nghĩ ấy ư? Đã kiểm tra rồi chứ?

- Không ai cho phép cậu đọc. Nếu việc đó không làm cậu thích

ló ra khỏi những đường hào của cậu thì không ai ép cậu.

- Có chứ. Cái đó làm mình thích. Nhưng người đỡ đầu của cậu làm gì?

o O o

Vandoosler lại gần những người đào đất mà không gây tiếng động. Ông đứng sau Leguennec và cao hơn hẳn một cái đầu. Leguennec là một người dân Bretoa, tầm vóc nhỏ, rộng vai, lực lưỡng, tóc cứng như rễ tre, hai bàn tay rộng.

- Chào Leguennec – Vandoosler nhẹ nhàng nói.

Viên thanh tra quay ngoắt lại. Ông chòng chọc nhìn Vandoosler vẻ bị tác động.

- Sao rồi? – Vandoosler nói – Cậu đã quên sếp của cậu rồi ư?

- Vandoosler... – Leguennec chậm rãi nói – Vậy là... chính bác ở đằng sau vụ việc bất chính này ư?

Vandoosler mỉm cười.

- Tất nhiên – Ông trả lời – Rất vui được gặp lại cậu.

- Tôi cũng vậy – Leguennec nói – Nhưng...

- Tôi biết. Tôi không để mình bị nhận ra. Không phải ngay lập tức. Cái đó sẽ gây một lối xấu. Cậu dừng băn khoăn lo lắng. Tôi sẽ câm lặng cũng như cậu im lặng là có lợi nếu cậu không tìm thấy gì hết.

- Tại sao lại gọi tôi?

- Tôi thấy đó là một việc tốt đối với cậu. Vả lại đây là khu vực của cậu. Hơn nữa, trước kia bản chất cậu là tò mò mà. Cậu thích câu cá và cả nhện biển nữa.

- Bác thực sự nghĩ rằng người đàn bà này bị giết à?

- Tôi không biết gì hết. Nhưng tôi tin chắc rằng có cái gì đó trục trặc. Chắc chắn như vậy, Leguennec ạ.

- Bác biết những gì?

- Không có gì hơn những điều đã nói với cậu ở điện thoại sáng nay. Một người bạn của tôi. Về việc này, đừng mệt lòng tìm hiểu những kẻ đã đào chiếc hào đầu tiên. Đó cũng là những người bạn cả thôi. Việc đó làm cậu có được thời gian. Đừng nói một lời nào với Relivaux đấy. Ông ta nghĩ rằng tôi tìm cách giúp ông ta. Môt cô người tình ngày thứ bảy – chủ nhật ở quận mười lăm. Tôi sẽ chuyển cho cậu địa chỉ nếu xét cần thiết. Nếu không, không có lý do gì làm ông ta bực mình, ta bỏ rơi và ta làm cho ngợp.

- Tất nhiên rồi – Leguennec nói.

- Bây giờ tôi chuồn thôi. Như thế thận trọng hơn đối với cậu. Đừng liều báo cho tôi về cái đó – Vandoosler nói trong lúc chỉ cái hố dưới gốc cây. Tôi có thể thấy tất cả chuyện gì đang xảy ra, tôi ở bên cạnh mà. Dưới bầu trời.

Vandoosler ra hiệu về phía những đám mây rồi lẩn đi.

o O o

- Họ lấp đất lại kìa! – Mathias nói – Không có gì hết.

Marc thở phào thực sự khuây khoả.

- Cái rèm – Lucien nói.

Anh xát hai bàn tay vào đôi chân tê cứng vì đứng giám sát lâu, bị kẹt giữa người săn-hái và nhà Trung đại học. Marc đóng cửa sổ lại.

- Mình sẽ nói chuyện này với Juliette – Mathias nói.

- Việc đó không thể chờ đợi được ư? – Marc hỏi – Dẫu sao thì chiều nay cậu làm việc ở đấy phải không?

- Không, hôm nay là thứ hai. Thứ hai đóng cửa tiệm.

- A phải. Vậy cậu hãy làm theo ý cậu.

- Hầu như – Mathias nói – báo cho cô ấy biết bạn gái cô ấy không có ở dưới gốc cây sẽ là nhân từ, phải không, người ta đã khá lo lắng như vậy. Thật dễ chịu khi biết rằng bà ấy dạo chơi ở nơi nào đó.

- Ừ. Cậu hãy làm theo ý cậu.

Mathias biến đi.

- Cậu nghĩ gì về chuyện này? – Marc hỏi Lucien.

- Mình nghĩ rằng Sophia đã nhận được tấm bưu thiếp của gã Stelyos ấy, bà ấy gặp lại gã và thất vọng về chồng mình, bà bực bội ở Paris, luyến tiếc mảnh đất quê hương, bà ấy đã quyết định chuồn đi với gã Hy Lạp. Sáng kiến hay. Mình không thích ngủ với Relivaux. Hai tháng nữa kể từ nay, khi những nỗi xúc động đầu tiên đã được dồn nén, bà ấy sẽ gửi tin về. Một tấm bưu thiếp nhỏ từ Athènes, Hy Lạp.

- Không, mình nói về Mathias cơ. Mathias, Juliette, cậu nghĩ gì về họ? Cậu không thấy gì sao?

- Không đáng kể gì.

- Nhưng những mánh khoé nhỏ? Cậu không thấy những mánh khoé nhỏ ư?

- Có chứ, những mánh khoé nhỏ. Cậu biết đấy, khắp nơi đều có những mánh khoé nhỏ. Không có chuyện bẻ gãy ba chân một con vịt. Cái đó làm cậu bực mình ư? Cậu muốn cô ấy à?

- Mà không – Marc nói – Thực tế mình không hề nghĩ tới cô ấy. Mình nói những điều ngu ngốc – Quên đi.

Họ nghe tiếng chân Cảnh sát trưởng bước lên cầu thang.

Không dừng lại, ông kêu lên khi đi qua, rằng không có gì để nói cả.

- Ngừng những cuộc chiến đấu – Lucien nói.

Trước khi đi ra, anh nhìn Marc còn đứng trước cửa sổ. Ngày tàn.

- Tốt hơn cả là cậu lại bắt đầu với việc buôn bán làng xã của cậu – Anh nói – Không có gì để xem cả. Bà ấy đang ở trên một hòn đảo ở Hy Lạp. Bà ấy đang chơi. Những người Hy Lạp là những dân chơi mà.

- Cậu lấy ở đâu cái thông tin này?

- Mình vừa bịa ra thôi.

- Cậu hẳn có lý. Hẳn bà ấy đã chuồn rồi.

- Cậu muốn ngủ với Relivaux à?

- Đáng thương hại – Marc nói.

- Vậy là cậu thấy rõ. Bà ấy đã chuồn rồi.

Chương 15

Lucien sắp xếp công việc vào nơi khổ cực của tâm trí mình. Tất cả những gì xảy ra ở nơi khổ cực của anh kết cục sau một thời gian khá ngắn rơi vào những ngăn khó tiếp xúc của ký ức anh. Anh mở lại cái chương truyền bá của anh đã đau khổ vì những sự xâm nhập trong mười lăm ngày này. Marc và Mathias trở lại với những tác phẩm của mình mà chưa bao giờ có một nhà xuất bản nào yêu cầu họ cả. Họ gặp lại nhau vào giờ ăn và Mathias đi làm về vào ban đêm, dè dặt đi chào các bạn mình và đến thăm qua ông cựu Cảnh sát trưởng. Không thay đổi, Vandoosler đặt cho anh vẫn một câu hỏi:

- Có những tin tức mới nào không?

Mathias lắc đầu trước khi xuống gác một của anh. Vandoosler không đi ngủ trước khi Mathias trở về. Anh hẳn là người duy nhất còn quan tâm với Juliette là người đều đặn rình rập ở cửa tiệm ăn vào mỗi thứ năm. Nhưng Sophia vẫn không trở về.

Ngày hôm sau, mặt trời tháng năm thật vừa ý. Sau cơn mưa tầm tã rơi từ một tháng nay, thời tiết này tác động tới Juliette như một chất phản ứng. Vào mười lăm giờ, cô đóng cửa tiệm theo thường lệ, trong khi Mathias với chiếc sơmi của người phục vụ, mình trần đứng trước một cái bàn tìm chiếc áo “pun” của mình. Juliette không vô cảm về tập tục hàng ngày này. Cô không phải loại phụ nữ buồn phiền nhưng từ khi Mathias phục vụ ở tiệm ăn, tình trạng có khá hơn. Cô cảm thấy ít có những điểm chung với một người phục vụ khác và người nấu bếp. Với Mathias, cô không thấy có một điểm chung nào. Nhưng thật dễ dàng nói chuyện với

Mathias về tất cả những gì mà họ muốn và đó thật dễ chịu.

- Đừng trở lại đây trước thứ ba – Juliette đột nhiên quyết định và nói với anh – Ta đóng cửa suốt ngày nghỉ cuối tuần. Tôi sẽ lánh mặt tại nhà tôi ở Normandie. Tất cả những chuyện về những cái hố, cái cây đã làm tôi buồn thảm. Tôi sẽ đi ủng và bước đi trong cỏ ẩm ướt. Tôi thích những đôi ủng và dịp cuối tháng năm.

- Đó là một ý hay – Mathias nói, hoàn toàn không nghĩ tới Juliette đi ủng cao su.

- Dẫu sao, nếu anh muốn, anh có thể đến đó. Tôi nghĩ trời sẽ đẹp. Anh hẳn là loại đàn ông thích nông thôn.

- Đúng thế – Mathias nói.

- Anh có thể rủ Thánh Marc và Thánh Luc đi cùng anh, cả ông già cựu Cảnh sát trưởng ngời sáng nữa, nếu anh vui lòng. Tôi không muốn cô đơn một cách đặc biệt. Ngôi nhà lớn, ta sẽ không lúng túng. Cuối cùng, tuỳ ý các anh. Anh có xe chứ?

- Chúng tôi không còn xe nữa, vì đang trong tình cảnh khó khăn. Nhưng tôi biết có chỗ để mượn được một chiếc. Tôi có một người bạn trong một ga-ra ô-tô. Tại sao cô nói “ngời sáng”?

- Như thế đấy – Ông ấy có cái đầu đẹp, phải không? Với những nếp nhăn, ông ấy làm tôi nhớ đến một nhà thờ trang trí rườm rà ở mọi phía, có vẻ lung lay như vải thủng nhưng vẫn đứng vững. Ông ấy làm tôi hơi kinh ngạc đấy.

- Bởi vì cô thông thạo về nhà thờ, phải không?

- Anh hãy hình dung tôi đi lễ khi tôi còn nhỏ. Nhiều lần bố tôi đưa chúng tôi tới tận nhà thờ Evreux vào ngày chủ nhật và tôi đọc cuốn sách mỏng trong lúc thuyết giáo dài dòng. Đừng tìm hiểu xa hơn, đó là tất cả những gì tôi biết về những nhà thờ rực sáng. Hẳn anh bực mình khi tôi nói ông già giống với nhà thờ Evreux phải

không?

- Không – Mathias nói.

- Hãy lưu ý, tôi còn biết nhiều cái khác như Evreux. Nhà thờ nhỏ Caudebeuf, nặng nề, thanh cảnh, đến từ xa và làm tôi thư thái. Và chỉ dừng lại đó đối với tất cả những nhà thờ và tất cả những gì mà tôi biết về chúng.

Juliette mỉm cười.

- Với tất cả cái đó, tôi thực sự muốn đi. Hoặc đi bằng xe đạp.

- Marc hẳn đã bán chiếc xe đạp của cậu ấy rồi. Cô có nhiều xe đạp ở đằng ấy không?

- Hai cái. Nếu việc đi đến đó cám dỗ anh thì nhà ở Verny-sur-Besle, một ngôi làng không xa Bernay, một cái hố. Khi anh đến qua đường quốc lộ, đó là một trang trại lớn ở bên trái nhà thờ. Trang trại tên là “Le Mesnil”. Ở đấy có một con sông nhỏ và những cây táo, duy nhất chỉ có táo. Không có sồi. Anh nhớ chưa?

- Rồi – Mathias nói.

- Bây giờ tôi đi đây – Juliette nói trong lúc hạ những cánh cửa chớp xuống – Nếu các anh đến, không cần báo trước cho tôi. Dẫu sao, không có điện thoại mà.

Cô cười ôm hôn vào má Mathias và đi, huơ huơ bàn tay. Mathias đứng sững trên vỉa hè. Những chiếc xe bốc mùi khét. Anh nghĩ mình có thể tắm trong con sông nhỏ nếu chịu đựng được ánh nắng mặt trời. Juliette có nước da mịn màng, và thật dễ chịu được xích lại gần. Mathias nhúc nhích, bước thật chậm rãi tới căn nhà tồi tàn mục nát. Ánh nắng mặt trời hun nóng cổ anh. Anh bị cám dỗ, việc đó là rõ ràng. Bị cám dỗ đi chìm ngập trong cái nơi khỉ ho cò gáy Verny-sur-Besle ấy và đi bằng xe đạp tới Caudebeuf, tuy rằng anh không có việc gì đáng kể để làm ở những ngôi nhà thờ

nhỏ. Nhưng ngược lại, việc đó sẽ làm Marc hài lòng. Bởi vì không có vấn đề đi đến đấy một mình. Một mình với Juliette, với nụ cười, cơ thể tròn trĩnh, mềm mại, trắng và thư giãn của cô, việc nhận chìm sẽ có thể xoay trở thành sự ngượng ngùng. Sự liều lĩnh này, Mathias nhận thức khá rõ và sợ hãi nó dưới góc độ nào đó. Trong lúc này anh cảm thấy thật nặng nề. Khôn ngoan hơn cả là dẫn hai người kia và Cảnh sát trưởng đi theo. Cảnh sát trưởng sẽ thăm Evreux, trong tất cả sự xa hoa to lớn và sự suy tàn tơi tả của nó. Thuyết phục Vandoosler sẽ dễ dàng. Ông già thích xê dịch, xem ngắm. Tiếp đó để ông cựu Cảnh sát trưởng khuất phục hai kẻ kia. Dẫu sao chăng nữa, ý kiến này là hay. Việc đó sẽ là tốt cho mọi người cho dù Marc thích lui tới những thành phố, dù Lucien sẽ gào lên chống sự quê kệch tầm thường của dự định.

o O o

Tất cả bọn họ lên đường quãng sáu giờ chiều. Lucien mang theo hồ sơ của mình, càu nhàu ở phía sau xe chống lại tính chất nông thôn thô lỗ của Mathias. Mathias mỉm cười trong lúc lái xe. Họ sẽ đến vào bữa ăn tối.

Trời sáng nắng. Mathias qua nhiều thời gian trần truồng trong dòng sông mà không ai hiểu thế nào mà anh không cảm thấy lạnh. Anh dậy rất sớm vào sáng thứ bảy, lang thang trong vườn, đi xem nơi xếp củi, hầm kho, chiếc máy ép cũ kỹ và đi tham quan Caudebeuf để xem có thật nhà thờ có giống mình không. Lucien để nhiều thời gian ngủ trong cỏ trên những tập hồ sơ của mình. Marc để nhiều giờ đi xe đạp. Armand Vandoosler kể cho Juliette nghe nhiều chuyện, như buổi tối đầu tiên ở tiệm ăn Tonneau.

- Những nhà truyền giáo của ông đều tốt – Juliette nói.

- Nói đúng ra, họ không phải người của tôi – Vandoosler nói – Tôi vờ thế thôi.

Juliette gật đầu.

- Thật cần thiết để gọi họ là Thánh Truc ư? – Cô hỏi.

- Ồ không... trái lại, đó là một ý ngông cuồng huênh hoang và trẻ con chợt đến với tôi vào buổi chiều khi nhìn thấy họ đứng trong những ô cửa sổ... Chỉ để đùa chơi thôi. Tôi là một kẻ chơi, cũng là một kẻ nói dối, một kẻ dối trá. Tóm lại, tôi chơi đùa, tôi lừa họ và cho cái tên đó. Sau đó, tôi nghĩ rằng mỗi người trong bọn họ có một chút đỉnh xuất sắc. Có phải không? Trong mọi trường hợp cái tên đó làm họ nổi giận. Giờ đây, tôi đã nhiễm cái nếp ấy rồi.

- Tôi cũng vậy – Juliette nói.

Chương 16

Lucien không muốn thoả thuận khi trở về vào chiều thứ hai, nhưng ba ngày thật tuyệt vời. Việc phân tích sự tuyên truyền dành cho quá khứ không tiến triển, nhưng sự khách quan thì có. Họ ăn tối trong sự bình lặng và không ai cất cao giọng, ngay cả anh ta. Mathias có thời gian để nói chuyện và Marc đặt vài câu thật dài về vấn đề những điều vụn vặt.

Chiều nào cũng vậy, Marc đưa túi rác ra trước hàng rào song sắt. Anh luôn nắm chặt túi rác bằng tay trái, bàn tay đeo nhẫn, để chống lại được bã thải. Anh trở vào không còn túi xách, vẻ bận tâm. Anh lại đi ra nhiều lần trong hai giờ tiếp theo, đi đi lại lại từ nhà ra hàng song sắt.

- Cậu có chuyện gì thế? – Cuối cùng Lucien hỏi – Cậu thăm sở hữu tài sản của cậu đấy à?

- Có một cô gái ngồi trên bức tường nhỏ, trước mặt ngôi nhà của Sophia. Cô ta bế một đứa bé trong vòng tay mình. Cô ta ở đấy đã hơn hai giờ rồi.

- Bỏ qua đi – Lucien nói – Chắc chắn cô ta đợi một ai đó. Đừng làm như ông bố đỡ đầu của cậu, đừng nhúng vào mọi thứ. Đối với mình, mình say rồi.

- Đó là đứa bé – Marc nói – Mình thấy trời bắt đầu mát.

- Hãy bình tĩnh – Lucien nói.

- Sẽ mưa suốt đêm mất – Malhias nói – Thật buồn đối với ngày

ba mươi mốt tháng năm.

Marc cắn môi. Anh lại đi ra, rồi trở vào nói:

- Cô ta vẫn ở đấy. Cô ta quấn đứa bé trong chiếc áo blu-dông.

- Loại nào? – Mathias hỏi.

- Mình không nhìn kỹ – Marc nói – Mình không muốn làm cô ta sợ. Không phải loại rách rưới, phải chăng đó là điều cậu hỏi. Nhưng rách rưới hay không, ta cũng không để một cô gái và một đứa trẻ chờ đợi điều gì mình không biết suốt cả đêm dưới trời mưa, phải không? Có chứ? Vậy Lucien, tháo ca-vát của cậu ra. Nhanh lên.

- Ca-vát của mình ư? Để làm gì? Cậu định tóm cô ta bằng dây thòng lọng hả?

- Đồ ngốc – Marc nói – Đó là để không làm sợ hãi, thế thôi. Chiếc ca-vát có lúc làm yên lòng một chút. Nào nhanh lên – Marc huơ tay nói – Trời đang mưa.

- Tại sao không phải là đích thân mình đi? Hơn nữa hoa văn chiếc cavát không phù hợp với chiếc sơmi đen của cậu.

- Cậu không đi vì cậu không phải là kẻ làm yên lòng người – Marc nói trong lúc thắt vội chiếc cavát. Nếu mình đưa cô ta vào đây, đừng hau háu nhìn cô ta như miếng mồi đấy. Các người hãy giữ vẻ tự nhiên.

Marc đi ra và Lucien hỏi Mathias phải làm thế nào để có vẻ tự nhiên.

- Cậu ăn – Mathias nói – Không ai sợ kẻ đang ăn.

Mathias chộp lấy tảng bánh và cắt làm hai lát to bánh mì phết bơ. Anh đưa cho Lucien một lát bánh.

- Nhưng mình không đói – Lucien càu nhàu nói.

- Hãy ăn miếng bánh này đi.

Mathias và Lucien bắt đầu nhai lát bánh to thì Marc bước vào, khẽ đẩy trước mặt mình một phụ nữ trẻ lặng lẽ, mệt mỏi, ôm chặt vào người một đứa trẻ khá lớn, Marc thoáng tự hỏi vì sao Mathias và Lucien lại ăn bánh.

- Xin mời cô ngồi – Anh nói với vẻ trịnh trọng để làm cô ta yên lòng.

Anh cầm lấy quần áo ướt đẫm của cô.

Marc ra khỏi phòng không nói một lời rồi trở lại với chiếc chăn bông tơ và một cái gói bọc áo gối sạch sẽ. Anh ra hiệu mời người phụ nữ trẻ đặt đứa bé nằm vào chiếc giường nhỏ ở góc, cạnh lò sưởi. Anh đắp chiếc chăn bông tơ lên người nó với cử chỉ nhẹ nhàng rồi chuẩn bị đốt lửa. Lucien nhăn mặt nghĩ kẻ rất có vẻ săn-hái có tấm lòng rộng mở. Nhưng những cử chỉ lặng lẽ của Mathias làm anh xúc động. Anh ta không nghĩ tới bản thân mình. Lucien dễ dàng nghẹn họng.

Người phụ nữ trẻ hầu như không sợ và rất ít càm thấy lạnh. Hẳn do lửa trong lò sưởi. Việc đó luôn tạo hiệu quả tốt đối với nỗi sợ hãi, đối với cái rét và Mathias đốt to lửa. Nhưng sau đó thì anh không biết phải làm gì nữa. Anh chà xát mạnh hai bàn tay vào nhau như để nghiền nát sự yên lặng.

- Cháu là gì? – Marc hỏi để tỏ vẻ nhã nhặn – Tôi muốn nói tới đứa bé?

- Đó là con trai – Người phụ nữ trẻ nói – Cháu năm tuổi.

Marc và Lucien gật đầu, vẻ trịnh trọng.

Người phụ nữ trẻ cởi chiếc chăn quàng quấn quanh đầu, giũ

mái tóc, đặt chiếc khăn quàng lên lưng ghế tựa và ngước mắt xem mình đã rơi vào nơi nào. Thực tế, mọi người tìm hiểu lẫn nhau. Phải mất một lúc để ba nhà truyền giáo hiểu rằng bộ mặt người lánh nạn của họ khá tinh tế nên không thể đày doạ một vị thánh như thế được. Đây không phải là vẻ đẹp tự biểu lộ ngay. Cô hầu như trong độ tuổi ba mươi. Bộ mặt sáng sủa, đôi môi trẻ thơ, đường nét ở hàm rất thanh thoát, mái tóc dày đen cắt ngắn trên gáy, tất cả những nét đó làm Marc muốn chiếm được bộ mặt ấy. Marc thích những thân hình thon thả và hầu như quá mảnh dẻ ấy. Anh không thể hiểu có phải cái nhìn thách thức, liều lĩnh, nhanh không hoặc cái nhìn ấy ẩn giấu, run rẩy, che bóng, nhút nhát.

Cô gái vẻ căng thẳng, luôn đưa mắt nhìn đứa con trai của mình đã ngủ. Cô khẽ mỉm cười. Cô không biết phải bắt đầu từ đâu và có cần bắt đầu nói không. Những cái tên chăng? Nếu ta bắt đầu bằng những cái tên? Marc giới thiệu mọi người. Anh nói thêm rằng ông bác anh, cựu cảnh sát, ngủ ở gác tư. Đó là một chi tiết hơi nặng nề nhưng có ích. Người phụ nữ trẻ tỏ vẻ yên tâm hơn. Vì vậy, cô đứng lên và đến sưởi ấm. Cô mặc một chiếc quần vải khá bó chặt dọc bộ đùi và hông hẹp và một chiếc sơ-mi quá rộng. Không một chút nào nữ tính theo cách của Juliette trong bộ váy áo hở vai. Nhưng có bộ mặt nhỏ xinh dẹp sáng sủa ở trên chiếc sơ-mi.

- Cô đừng nghĩ buộc phải nói tên cô – Marc nói – Đúng là vì trời mưa. Lúc ấy... với đứa bé, chúng tôi đã nghĩ... Cuối cùng, chúng tôi đã nghĩ...

- Cảm ơn – Người phụ nữ trẻ nói – Thật tử tế đã nghĩ, tôi không biết quyết định ra sao nữa. Nhưng tôi có thể nói tên tôi là Alexandra Haufman.

- Người Đức hả? – Lucien đột ngột hỏi.

- Một nửa thôi – Cô nói, vẻ hơi ngạc nhiên – Bố tôi là người Đức nhưng mẹ tôi là người Hy Lạp. Mọi người thường gọi tôi là Lex.

Lucien thốt lên tiếng kêu nhỏ vẻ hài lòng.

- Hy Lạp ư? – Marc nói tiếp – Mẹ cô là người Hy Lạp ư?

- Vâng – Alexandra nói – Nhưng liệu cái đó có thể làm gì? Việc đó thật kỳ lạ sao? Trong gia đình, chúng tôi xuất ngoại nhiều. Tôi sinh ra ở Pháp. Chúng tôi sống ở Lyon.

Trong căn nhà tồi tàn này, không có căn gác dự kiến cho người Cổ Đại, dù cô là người Hy Lạp hay La Mã. Nhưng tất nhiên mọi người lại nghĩ tới Sophia Siméonidis. Một phụ nữ trẻ nửa Hy Lạp ngồi nhiều giờ trong ngôi nhà của Sophia. Với mái tóc rất đen và đôi mắt rất sẫm màu, như bà ta. Với giọng nói êm tai và nghiêm trang, như bà ta. Với cổ tay mảnh mai, hai bàn tay dài và nhẹ, như bà ta. Về điều này thì Alexandra có những móng ngắn, hầu như bị ăn mòn.

- Cô đợi Sophia Siméonidis phải không? – Marc hỏi.

- Thế nào mà ông biết chuyện này? – Alexanclra hỏi – Ông quen biết dì ấy à?

- Chúng tôi là láng giềng mà – Mathias cho biết.

- Đúng thế, tôi ngốc thật – Cô nói – Nhưng dì Sophia chưa bao giờ nói về các ông trong những lá thư của dì ấy viết cho mẹ tôi. Cần nói rằng dì rất ít khi viết thư.

- Chúng tôi là những người mới – Marc nói.

Người phụ nữ trẻ tỏ vẻ hiểu. Cô nhìn quanh mình.

- Vậy là thực tế, chính các ông đã ở căn nhà bỏ hoang ư? Căn nhà tồi tàn mục nát ư?

- Đúng thế. – Marc nói.

- Ở đây không phải rất mục nát. Có lẽ hơi trống trải... hầu như

đời sống tu sĩ.

- Chúng tôi làm việc nhiều ở đây – Marc nói – Không thú vị gì. Cô đúng là cháu gái của Sophia à?

- Đúng thế - Alexandra nói – Đó là em gái mẹ tôi. Việc đó có vẻ không làm các ông vui. Các ông không thích dì Sophia phải không?

- Có chứ, nhiều là đằng khác – Marc nói.

- Càng hay. Tôi gọi điện cho dì ấy khi tôi quyết định đến Paris và dì ấy đề nghị đón tôi và cháu bé về nhà dì ấy cho tới khi tôi tìm được việc làm mới.

- Cô không còn việc làm nữa ở Lyon à?

- Có chứ, nhưng tôi đã bỏ việc.

- Việc ấy không làm cô hài lòng à?

- Có chứ, đó là việc làm tốt.

- Cô không thích Lyon ư?

- Có chứ.

- Vậy thì – Lucien nói xen vào – vì sao cô đến ở đây?

Người phụ nữ trẻ im lặng một lúc, mím chặt môi, cố nén điều gì đó. Cô khoanh tay, còn chặt nữa là đằng khác.

- Tôi nghĩ rằng chuyện hơi buồn ở đằng ấy – Cô nói.

Mathias liền cắt ngay những lát bánh mới. Cuối cùng là để ăn. Anh mời Alexandra một lát bánh kèm mứt. Cô mỉm cười, giơ tay đón lấy. Cô lại ngẩng mặt lên. Có những giọt nước mắt rõ ràng ở trong đôi mắt. Cô nhăn mặt, giữ được những giọt nước mắt không để lăn xuống má. Nhưng đột nhiên đôi môi cô run rẩy, môi này

hoặc môi kia.

- Tôi không thể – Alexandra nói tiếp trong lúc ăn bánh – Dì Sophia đã sắp xếp hết cả từ hai tháng nay. Dì ấy đã đăng ký cho đứa bé vào trường ở phường. Mọi thứ đã sẵn sàng. Hôm nay dì ấy đợi tôi và phải đến đón tôi ở ga để giúp tôi và cháu bé cùng hành lý. Tôi đã đợi dì ấy khá lâu và tôi nghĩ, sau mười năm có thể dì ấy không còn nhận ra tôi nên chúng tôi lỡ nhau trên sân ke. Tôi không hiểu. Tôi lại đợi. Có lẽ chú dì ấy đi xem chiếu bóng. Nhưng tôi thấy việc đó là kỳ cục. Sophia không thể quên tôi.

Alexandra lau mắt nhanh và nhìn Mathias. Mathias chuẩn bị lát bánh kẹp mứt thứ hai. Cô chưa ăn tối.

- Hành lý của cô để ở đâu? – Marc hỏi.

- Tôi để ở gần bức tường con. Nhưng các ông đừng đi lấy! Tôi sẽ đi tắc-xi, kiếm một khách sạn và ngày mai tôi sẽ gọi điện cho dì Sophia. Hẳn đã xảy ra một sự hiểu lầm.

- Tôi không nghĩ rằng đó là cách giải quyết tốt nhất – Marc nói.

Anh nhìn hai người kia. Mathias cúi đầu và nhìn lát bánh. Lucien lánh mặt bằng cách đi quanh phòng.

- Xin cô hãy nghe – Marc nói – Sophia đã mất tích từ hai mươi ngày nay. Chúng tôi đã không trông thấy bà ấy từ thứ năm hai mươi tháng năm.

Người phụ nữ trẻ đờ người trên chiếc ghế tựa và đăm đăm nhìn ba người đàn ông.

- Mất tích ư? – Cô lẩm bẩm – Chuyện này là thế nào?

Những giọt nước mắt lại trở lại trong đôi mắt hơi khép lại, yếu ớt và sóng sánh. Cô đã nói rằng cô hơi buồn. Có thể, nhưng Marc đoán chắc còn hơn thế nhiều. Hẳn cô thích dựa vào bà dì

mình để trốn khỏi Lyon, trốn cái nơi có một thảm hoạ. Anh biết sự phản xạ này. Thế là vào cuối chuyến đi, Sophia lại không ở đây.

Marc ngồi cạnh cô. Anh tìm lời để kể về sự mất tích của Sophia, cuộc hẹn với ngôi sao ở Lyon, chuyến đi được coi như với Stelyos. Lucien qua đằng sau Marc, nhẹ nhàng lấy lại chiếc cavát của mình mà Marc có vẻ không nhận thấy.

Alexandra câm lặng nghe Marc nói. Lucien thắt lại chiếc cavát và thử làm giảm nhẹ mọi chuyện bàng cách nói ràng Relivaux không phải là con người ghê gớm. Mathias cựa quậy thân hình to lớn của mình, cho thêm củi vào lửa, qua phòng, kéo cao chiếc chăn lông tơ trên người đứa bé. Đó là một đứa bé xinh đẹp, mái tóc rất đen như mẹ nó, ngoại trừ rất xoăn. Lông mi cũng đen như thế. Tất cả những đứa trẻ khi ngủ đều xinh đẹp cả. Cần đợi sáng để biết chuyện. Tất nhiên, nếu người mẹ ở lại.

Alexandra mím chặt môi vẻ thù nghịch, lắc đầu.

- Không – Cô nói – Không. Dì Sophia không làm thế. Nếu có dì ấy sẽ báo trước cho tôi.

Lucien nghĩ: thế đó, đúng như Julietle. Tại sao những người lại tin chắc mình không thể bị bỏ quên được?

- Hẳn có chuyện gì khác kia. Hẳn đã có chuyện gl xảy ra với dì ấy – Alexandra khẽ nói.

- Không – Lucien nói trong lúc phân phối những cốc rượu – Chúng tôi đã hết lòng nghĩ tới điều xấu. Chúng tôi cũng đã tìm dưới cái cây.

- Đồ ngu – Marc rít răng nói.

- Dưới cái cây ư? – Alexandra nói – Tìm dưới cái cây ư?

- Không có gì – Marc nói – Cậu ấy sai lầm.

- Tôi không tin rằng ông ấy lầm – Alexandra nói – Đó là gì? Đó là dì tôi, tôi cần biết.

Với giọng nhát gừng, nén sự phẫn nộ chống Lucien, Marc kể những giai đoạn của cái cây.

- Và tất cả các ông quả quyết rằng dì Sophia vui chơi ở nơi nào đó với Stelyos phải không? – Alexandra nói.

- Vssng. Cuối cùng hầu như thế – Marc nói – Tôi tin rằng người đỡ đầu tức ông bác tôi, hoàn toàn không đồng ý như vậy. Còn tôi, cái cây luôn làm tôi bối rối. Nhưng Sophia hẳn ở nơi nào đó. Đó là chắc chắn.

- Còn tôi – Alexandra nói trong lúc đập tay lên bàn – tôi nói với các ông rằng không thể thế được. Dù từ Delos, dì Sophia cũng điện báo trước cho tôi. Ta có thể tin tưởng ở bà. Hơn nữa, dì ấy yêu Pierre. Hẳn đã có chuyện gì xảy ra với dì ấy. Đó là chắc chắn! Các ông không tin tôi hử? Những Cảnh sát, họ sẽ tin tôi! Tôi phải đi gặp cảnh sát!

- Để ngày mai – Marc nói vẻ dao động – Vandoosler sẽ cho mời thanh tra Leguennec tới và cô sẽ chứng minh nếu cô muốn. Ông ấy sẽ lại tiến hành cuộc điều tra nếu người đỡ đầu yêu cầu ông ấy. Tôi tin rằng người đỡ đầu dàn xếp một chút theo ý ông với Leguennec ấy. Đó là hai người bạn cũ chơi bài kiểu thuyền đánh cá voi ở biển Ai-len. Nhưng cô cần hiểu rằng Relivaux không thật kỳ cục như thế với Sophia. Ông ta đã không khai báo việc vợ mình mất tích và ông ta không muốn làm việc đó. Đó là quyền của ông ta để vợ mình tự do hành động. Cảnh sát không thể hành động.

- Ta không thể gọi họ bây giờ sao? Còn tôi, tôi sẽ khai báo với họ là mất tích.

- Cô không phải chồng bà ấy. Lúc này hầu như đã hai giờ – Marc nói – Phải chờ thôi.

Họ nghe thấy tiếng bước chân lại chậm rãi bước xuống cầu thang sau khi đã đi khỏi phòng.

- Thứ lỗi cho mình, Lucien – Anh nói trong lúc mở cửa phòng – Mình mượn cửa sổ ở căn gác của cậu. Cửa sổ của mình không khá cao.

- Khi người ta chọn những độ thấp – Lucien nói – Không nên than phiền sau khi không trông thấy gì.

- Relivaux đã về – Mathias nói tiếp, không để ý tới Lucien – Ông ta đã thắp đèn sáng, đi lại trong bếp và vừa đi ngủ.

- Tôi sẽ đến đấy – Alexandra đứng bật dậy, nói.

Cô thận trọng nâng đứa bé lên, ép sát đầu nó vào vai cô, hai mái tóc đen áp vào nhau, một tay cô với lấy chiếc khăn quàng và chiếc blu-dông.

Mathias chặn cửa ngăn cô lại.

- Không – Anh nói.

Alexandra thực sự không sợ. Nhưng giống như sợ qua việc đó. Và cô không hiểu.

- Tôi cảm ơn cả ba ông – Cô nói với vẻ kiên quyết – Các ông đã giúp tôi nhiều nhưng vì ông ấy đã về, bây giờ tôi sẽ đến nhà dượng tôi.

- Không – Mathias nhắc lại – Tôi không cố giữ cô ở lại đây. Nếu cô muốn ngủ ở chỗ khác, tôi đưa cô tới một khách sạn. Nhưng cô sẽ không đến nhà dượng cô.

Mathias chặn hết cửa, dáng nặng nề. Anh đưa mắt nhìn Marc và Lucien qua vai Alexandra, muốn áp đặt ý chí của anh hơn là cầu xin sự tán thành của họ.

Bướng bỉnh, Alexandra đối mặt với Mathias.

- Tôi rất tiếc – Mathias nói – Nhưng Sophia đã mất tích. Tôi sẽ không để cô đi đến đấy.

- Vì sao? – Alexandra nói – Các ông giấu tôi điều gì? Dì Sophia ở đó phải không? Các ông không muốn tôi gặp dì ấy phải không? Các ông đã nói dối tôi phải không?

Mathias lắc đầu.

- Không. Đó là sự thật – Anh nói chậm rãi – Bà ấy đã mất tích, ta có thể nghĩ rằng bà ấy đang ở với Stelyos ấy. Chúng tôi có thể nghĩ như cô rằng đã có chuyện gì đó xảy đến với bà ấy. Còn tôi, tôi nghĩ rằng người ta đã giết hại Sophia. Cho tới những gì mà chúng tôi biết, tôi sẽ không để cô đến nhà ông ta. Cả cô và không cả với cháu bé.

Mathias vẫn đứng trước cửa. Mắt anh nhìn không rời người phụ nữ trẻ.

- Tôi tin rằng ở đây tốt hơn ở khách sạn – Mathias nói – Đưa cháu đây cho tôi.

Mathias giơ đôi cánh tay vạm vỡ của mình và không nói một lời, Alexandra đặt đứa bé trên vai lên đôi cánh tay anh. Marc và Lucien ngồi im lặng, chịu đựng cuộc đảo chính lặng lẽ của Mathias. Mathias giải phóng cái cửa, đặt lại đứa bé vào giường và lại đắp chiếc chăn lông tơ cho nó.

- Nó ngủ say – Mathias mỉm cười, nói – Cháu tên là gì?

- Cyrille – Alexandra nói.

Giọng nói của cô mệt mỏi. Sophia bị giết hại. Nhưng con người cao lớn này biết gì về việc này? Và vì sao cô để anh ta làm thế?

- Ông tin chắc về những điều ông nói chứ? Đối với dì Sophia?

- Không – Mathias nói – Nhưng tôi muốn thận trọng.

Lucien đột nhiên thở ra một hơi thật dài.

- Tói nghĩ rằng tốt hơn cả là phó thác vào sự khôn ngoan bằng nghìn năm của Mathias – Anh nói – Sự sắc sảo bản năng của anh ấy bắt nguồn từ những sự đóng băng cuối cùng. Anh ấy biết những mối nguy hiểm của thảo nguyên và thú dữ đủ loại. Vâng, tôi nghĩ rằng tốt hơn cả là giao phó cô dưới sự bảo vệ của gã tóc hoe vàng thô lỗ với bản năng đơn sơ nhưng tóm lại có ích. – Đúng thế. – Marc nói vẫn bị choáng bởi những sự nghi ngờ của Mathias đưa đến cho anh – Cô có muốn ở đây cho tới khi mọi chuyện sáng tỏ không? Ở tầng trệt có một phòng kề bên mà chúng tôi có thể để cô ở. Nó sẽ không rất nóng; một chút... đời sống tu sĩ như cô nói. Thật kỳ cục, dì Sophia của cô gọi cái gian phòng rộng lớn này là “nhà ăn tập thể của những tu sĩ”, chúng tôi sẽ không làm phiền cô vì mỗi người chúng tôi có một căn gác riêng. Chúng tôi sẽ chỉ gặp lại nhau ở dưới để nói chuyện, kêu gào, ăn và đốt lửa để xua đuổi thú dữ. Cô có thể nói với dượng cô rằng, xét hoàn cảnh, cô không muốn làm phiền ông ta. Ở đây, dẫu có chuyện gì xảy ra, vẫn luôn có một người nào đó. Cô quyết định thế nào?

Alexandra đã hiểu khá rõ trong một buổi tối nên cảm thấy kiệt sức. Một lần nữa, cô nhìn kỹ bộ mặt ba người đàn ông này, suy nghĩ một lúc, nhìn Cyrille đang ngủ say và rùng mình.

- Đồng ý – Cô nói – Tôi xin cảm ơn các ông.

- Lucien, hãy đi lấy hành lý còn ở bên ngoài – Marc nói – Còn cậu, Mathias, hãy giúp mình chuyển chiếc giường của cháu bé sang gian phòng khác.

Họ chuyển chiếc tràng kỷ và trèo lên gác hai lấy chiếc giường phụ mà Marc giữ lại từ trước tốt hơn, một ngọn đèn và một tấm

thảm mà Lucien bằng lòng cho mượn.

- Thật tốt vì cô ấy buồn – Lucien nói trong lúc cuộn tấm thảm lại.

Khi căn phòng đã gần như sắp đặt xong, Marc đổi chìa khoá vào bên trong cửa để Alexandra Haufman có thể khoá cửa nếu cô muốn. Anh làm việc này một cách khéo léo, không bình luận gì. Luôn với vẻ lịch sự kín đáo của một ông không một xu dính túi – Lucien nghĩ. Cần phải nghĩ tới mua cho hắn một cái vòng và một con dấu để hắn có thể niêm phong những thư tín của hắn bằng xi đỏ. Cái đó chắc chắn làm hắn rất hài lòng. Còn tôi, tôi đã biết ngay chuyện ấy. Leguennec đã kiểm tra và mẹ cô đã khẳng định chuyện ấy. Chỉ có một mình với Cyrille từ gần một năm nay, cô muốn trở về Paris. Nhưng điều mà mẹ cô không biết, đó là Sophia phải đón cô đến đây. Cô chỉ nói với bà về những bạn trai.

- Mẹ cháu luôn có chút đố kỵ với em gái bà – Alexandra nói – Cháu không muốn mẹ cháu nghĩ rằng cháu rời bỏ bà vì Sophia, cháu không muốn liều làm bà tự ái. Chúng cháu, những người Hy Lạp, chúng cháu sẵn sàng nghĩ tới nhiều chuyện và chúng cháu thích thế. Cuối cùng, theo như bà ngoại cháu nói.

- Lý do cao thượng – Vandoosler nói – Chúng ta hãy chuyển qua những gì Leguennec nghĩ... Alexandra Haufman, biến đổi bởi nỗi cô đơn tuyệt vọng, khao khát trả thù...

- Trả thù ư? – Alexandra lẩm bẩm – Trả thù gì?

- Cô vui lòng đừng ngắt lời tôi. Sức mạnh của một Cảnh sát là ở trong cuộc độc thoại dài đập bẹt như một búa tạ hoặc trong một cuộc đối đáp rất nhanh giết người như một cái chùy. Không nên tước đi những niềm vui được làm việc ấy của Cảnh sát, nếu không họ sẽ nổi giận. Ngày kia đừng ngắt lời Leguennec. Vậy, khao khát trả thù, thất vọng, bực tức, quyết định tìm kiếm những khả năng mới, đúng là không một xu dính túi, ghen tị cuộc sống dễ chịu của

dì cô, thấy ở đây cái cách trả thù mẹ cô là người về phía mình chưa bao giờ thành đạt dẫu có vài toan tính hạn hẹp đã quên, cô định loại bỏ dì cô và có được một phần lớn tài sản của dì cô, qua mẹ cô.

- Kinh khủng – Alexandra rít răng nói – Phải chăng cháu đã không nói cháu yêu mến dì Sophia?

- Phòng thủ kiểu trẻ con, cô gái ạ, và khờ khạo. Một viên thanh tra không lằng nhằng với những lời vô vị ấy nếu y nắm được động cơ và biện pháp. Vì lẽ cô đã không gặp dì cô từ mười năm nay. Không đủ đối với đứa cháu gái yêu quý. Chúng ta nói tiếp nhé. Cô có một chiếc xe hơi ở Lyon. Tại sao cô lại đi tàu hoả?

Chương 17

Mười lăm phút sau cuộc gọi buổi sáng của Vandoosler thì thanh tra Leguennec đến. Ông bí mật nói chuyện với sếp cũ của mình trước khi yêu cầu một cuộc tiếp xúc với người phụ nữ trẻ. Marc ra khỏi gian phòng lớn, thô bạo kéo theo người đỡ đầu của mình nhằm để Alexandra yên tĩnh với người thanh tra bé nhỏ.

Vandoosler tản bộ trong vườn với người con đỡ đầu của mình.

- Cô ta không tới, ta nghĩ mình sẽ bỏ qua vụ này. Cháu nghĩ gì về cô gái này? – Vandoosler hỏi.

- Bác nói nhỏ hơn đi – Marc nói – Thằng bé Cyrille đang chơi ở trong vườn. Cô ấy không ngốc nghếch và xinh như mộng. Cháu cho rằng bác cũng biết điều này.

- Tất nhiên – Vandoosler tức tối trả lời – Cái đó làm nổ con mắt đấy. Nhưng sau đó thế nào?

- Thật khó phán xét phần còn lại với thời gian quá ít – Marc nói.

- Cháu luôn nói rằng chỉ cần năm phút đủ cho cháu nhìn nhận mà.

- Thế thì hơi sai rồi. Khi những người dựa vào một câu chuyện buồn thì ngăn việc nhìn nhận sáng suốt, về việc liên quan tới cô ta, nếu bác muốn biết ý kiến của cháu, việc này hẳn làm cho cô ta mệt lử. Vậy thì việc đó làm mờ mắt như trong một thác nước, một thác nước mưa và hết ảo tưởng. Cháu biết tai hoạ của thác.

- Cháu đã hỏi về việc đó chưa?

- Cháu đề nghị bác nói thật khẽ chứ. Trời ơi. Không, cháu chưa hỏi gì cả. Bác hãy hình dung là việc đó không xảy ra. Cháu đoán, cháu ước tính, cháu so sánh. Đó không phải là quá thầy bói đâu.

- Cháu nghĩ rằng cô ấy tự bỏ đi ư?

- Nói tiếp đi – Vandoosler nói.

- Vậy là cái thác. Thêm vào đó là sự mất tích của dì cô ấy. Cái đó gây ra nhiều chuyện. Cháu có cảm tưởng rằng cô gái trung thực. Dịu dàng, chân thật, mảnh mai, nhiều nét tinh tế không dễ làm hỏng được, như cái gáy của cô ấy. Tuy nhiên dễ nổi khùng và hay tự ái. Để nói có hoặc không, cô ấy hất hàm về phía trước. Vậy ta công nhận những ý tưởng tinh vi nằm trong một khí chất trọn vẹn. Hoặc trái lại, những ý tưởng trọn vẹn trong một khí chất tinh vi. Chết tiệt, cháu không biết gì hết, cóc cần. Nhưng trong vụ việc của dì cô ấy, cô ấy sẽ đi đến cùng, bác có thể tin chắc vào việc đó. Nói như vậy, liệu cô ấy có kể hết sự thật không? Cháu cũng không biết gì hết. Leguennec sẽ làm gì? Cháu muốn nói rằng cả bác và ông ấy sẽ làm gì? – Kết thúc việc đó với sự thận trọng. Dẫu sao chăng nữa, như cháu nói, cô gái này sẽ chọc trời khuấy nước. Vậy thì tiến lên mở cuộc điều tra với bất cứ cớ gì. Tất cả chuyện đó quá tiềm ẩn, sẽ thoát khỏi tay chúng ta. Ta nghĩ rằng cần lôi kéo ra những người đầu tiên. Nhưng không thể kiểm tra cuộc hẹn của "ngôi sao" ở Lyon, người chồng không nhớ tên khách sạn chỉ dẫn trong tấm bưu thiếp; kể cả tấm bưu thiếp được gửi ở đâu. Kẻ đó là một cái chao. Hoặc nữa y cố ý tạo ra như vậy và không bao giờ có tấm bưu thiếp cả. Leguennec đã cho gọi hỏi những khách sạn ở Lyon. Không có ai có tên đó.

- Bác có nghĩ như Mathias không? Có nghĩa là Sophia đã bị chết chứ?

- Từ từ đã, con trai ạ. Thánh Matthieu đi hơi quá nhanh đấy.

- Có thể Mathias nhanh khi thật cần thiết. Đôi khi những kẻ săn-hái đều như thế. Vì sao lại là một vụ giết người? Tại sao không phải là một vụ tai nạn?

- Tai nạn ư? Không. Nếu thế thì người ta đã tìm được thi thể từ lâu rồi.

- Vậy thì có thể là vụ sát hại phải không? Một vụ giết người?

- Leguennec nghĩ như vậy. Sophia Siméonidis thực sự rất giàu. Trái lại chồng bà ấy phó mặc cho sự biến động chính trị và trở về với một chức vị hạ cấp. Nhưng không có xác, Marc ạ. Không có xác thì không có vụ giết người.

- Khi Leguennec đi ra, ông lại có cuộc nói chuyện bí mật với Vandoosler.

- Ông ấy sẽ làm gì? – Marc hỏi.

- Mở cuộc điều tra. Chơi bài với ta. Làm việc với Pierre Relivaux. Không phải buồn cười được làm việc qua Leguennec, hãy tin ở ta. Sự kiên nhẫn của ông ta không mệt mỏi. Ta đã ở trên tàu kéo lưới rê với ông ta, ta biết ta nói gì.

o O o

Ngày hôm sau nữa, một cái tin hung dữ được tung ra. Leguennec báo tin này trong một buổi tối bằng một giọng thận trọng. Lính cứu hoả đã được gọi trong đêm để chế ngự một đám cháy dữ dội trong một phố nhỏ bỏ hoang khi lính cứu hoả đã can thiệp. Đám cháy chỉ được dập tắt vào ba giờ sáng. Giữa những đống vôi gạch đổ nát, ba chiếc xe biến thành tro tàn và trong một chiếc có một thi thể cháy thành than. Leguennec được tin đám cháy vào bảy giờ trong lúc cạo râu. Ông đến gặp Pierre Relivaux tại văn phòng của ông ta vào mười lăm giờ. Relivaux tin chắc nhận ra một hòn đá ba-dan nhỏ mà Leguennec chỉ cho ông ta. Một tấm

bùa lấy ở núi lửa mà Sophia Siméonidis không bao giờ rời ra và được để trong túi xách tay hoặc túi áo của bà từ hai mươi tám năm nay.

Chương 18

Alexandra hoài nghi, mặc bộ đồ nữ ngồi trên giường, đôi chân dài bắt chéo, đầu úp vào hai bàn tay, đòi hỏi những chi tiết, những điều xác thực. Lúc này là bảy giờ tối. Leguennec cho phép Vandoosler và những người khác ở lại trong phòng. Tất cả sẽ được đăng trong các báo vào ngày hôm sau. Lucien nhìn xem đứa bé có lấy những chiếc bút dạ làm bẩn chiếc thảm của anh không. Việc đó làm anh lo ngại.

- Tại sao ông lại di chuyển tới tận Maisons-Alfort? – Alexandra hỏi – Ông biết gì rồi?

- Không có gì – Leguennec khẳng định – Tôi có bốn người mất tích trong khu của tôi. Pierre Relivaux không muốn khai báo vợ mình mất tích. Ông ta tin chắc vợ mình sẽ trở về. Nhưng vì cô đã tới, tôi đã, nói sao... thuyết phục ông ta khai báo việc đó. Sophia Siméonidis đang ở trong danh sách và đầu óc của tôi. Tôi đến Maisons-Alfort vì đó là nghề của tôi. Tôi không phải chỉ có một mình như có nói. Những viên thanh tra khác ở đó tìm kiếm những thiếu niên và những đôi vợ chồng biến mất. Nhưng tôi là người duy nhất tìm kiếm một phụ nữ. Những phụ nữ mất tích ít hơn đàn ông nhiều, cô biết điều đó chứ? Khi một người đàn ông có vợ hoặc một thiếu niên mất tích, người ta không quá lo ngại. Nhưng khi đó là phụ nữ, sẽ xảy ra chuyện lo sợ điều tồi tệ. Cô hiểu chứ? Nhưng thi hài, thứ lỗi cho tôi, không thể nhận dạng được, ngay cả răng đều bị vỡ tung hoặc biến thành bụi rồi.

- Leguennec – Vandoosler ngắt lời – Anh có thể chuyển qua nói chi tiết được chứ.

Leguennec lắc cái đầu nhỏ có đôi hàm rộng của mình.

- Tôi cố, Vandoosler, nhưng cô Haufman muốn những điều chính xác.

- Xin ông nói tiếp, thưa ông thanh tra – Alexandra khẽ nói – Tôi cần biết.

Người phụ nữ trẻ có bộ mặt tiều tuỵ vì khóc, mái tóc đen cứng dựng lên do hai bàn tay ẩm ướt luồn vào. Marc muốn mái tóc hoàn toàn khô ráo và được chải lại cẩn thận. Thực sự anh không thể làm được gì.

- Phòng thí nghiệm làm việc này và cần nhiều ngày tuỳ tình hình mới có những kết quả mới. Nhưng thi hài bị đốt cháy có tầm vóc nhỏ cho thấy đó là một phụ nữ. Khung xương xe được sàng lọc nhưng không còn gì, không một mảnh quần áo, không một đồ phụ tùng, không có gì hết. Đám cháy bị đốt bằng những lít xăng, rải khắp không chỉ trên thi hài và rất nhiều ở xe mà còn ở trên vùng đất xung quanh và mặt trước căn nhà ven sông, may thay nhà trống không. Không có ai ở trong cái phố nhỏ này. Nó được dành để san phẳng và vài khung xe mục nát ở đó, đôi khi là chỗ trú ẩn của những kẻ vô gia cư trong đêm.

- Vậy là nơi này đã được chọn kỹ, phải không?

- Phải. Bởi vì thời gian được báo động thì ngọn lửa đã làm cái công việc của nó rồi.

Thanh tra Leguennec tung lắc trên đầu các ngón tay chiếc túi đựng viên đá đen và Alexandra đưa mắt dõi theo cái hành động nhỏ đáng bực tức này.

- Sau đó thế nào? – Cô hỏi.

- Ở vị trí đôi chân, người ta tìm thấy hai cục vàng tan chảy vón cục lại, cho ta nghĩ rằng đó là những chiếc nhẫn hoặc một chiếc

dây chuyền. Vậy là ai đó khá sung túc để ít ra có thể có vài đồ trang sức bằng vàng. Cuối cùng, trên ghế trước sót lại một viên đá đen chịu được lửa, một hòn đá ba-dan nhỏ, chắc chắn là di vật duy nhất đựng trong chiếc túi xách tay đặt ở chiếc ghế bên phải người lái xe. Ngoài ra không có gì khác. Những chiếc chìa khoá hẳn cũng chịu nổi lửa. Nhưng kỳ lạ thay, không có dấu vết những chiếc chìa khoá. Tôi đặt tất cả những hy vọng của mình vào hòn đá này. Cô hiểu tôi chứ? Ba người mất tích khác của tôi đều là đàn ông có tầm vóc cao lớn. Vậy là chuyến đến thăm đầu tiên của tôi là với Pierre Relivaux. Tôi đã hỏi ông ta có phải vợ ông ta khi đi có mang theo những chiếc chìa khoá không, như mọi người. Câu trả lời là không. Sophia giấu những chiếc chìa khoá trong vườn, như một bé gái. Relivaux nói như vậy.

- Tất nhiên – Alexandra nói kèm theo nụ cười mơ hồ. – Bà tôi sợ mất chìa khoá như sợ sét đánh. Bà thường dạy bảo tất cả chúng tôi phải giấu những chiếc chìa khoá như những con sóc. Chúng tôi không bao giờ để chìa khoá trong người cả.

- A! – Leguennec nói – Tôi hiểu rõ hơn rồi. Tôi đã chỉ cho Relivaux xem viên đá ba-dan ấy mà không nói cho ông ta biết việc phát hiện nó ở Maisons-Alfort. Ông ta không ngần ngại nhận ra nó ngay.

Alexandra giơ tay về phía cái túi.

- Dì Sophia đã nhặt được hòn đá này trên một bãi biển ở Hy Lạp, sau ngày đạt kết quả đầu tiên của dì ấy trên sân khấu – Cô lẩm bẩm – Dì ấy không bao giờ lấy nó ra, vả lại. việc đó làm Pierre rất tức giận. Còn chúng tôi, cái đó làm chúng tôi rất vui, và cuối cùng đó là hòn đá nhỏ này... Một hôm, hai người đi Dordogne và họ phải quay lại cách Paris hơn một trăm cây số vì Sophia đã quên hòn đá của dì ấy. Đúng rồi, dì ấy đã để hòn đá vào túi xách tay hoặc túi áo khoác của dì ấy. Trên sân khấu, dù là y phục gì, dì ấy cũng buộc phải khâu cho dì ấy một chiếc túi phía trong để đựng

hòn đá cuội, không bao giờ dì ấy hát mà không có hòn cuội.

Vandoosler thở dài. Hoạ chăng chỉ có những người Hy Lạp mới có thể rầy rà như vậy.

- Khi cuộc điều tra của ông kết thúc – Alexandra khẽ khàng nói tiếp – Cuối cùng... nếu ông không buộc phải giữ nó, tôi muốn có nó. Trừ phi dượng tôi, Pierre, tất nhiên...

Alexandra trả lại chiếc túi cho thanh tra Leguennec và ông gật đầu.

- Trong lúc này tất nhiên chúng tôi giữ hòn đá cuội này. Nhưng Pierre Relivaux đã không yêu cầu tôi theo hướng này.

- Những kết luận của Cảnh sát thế nào? – Vandoosler hỏi.

Alexandra rất thích khi ông Cảnh sát già nói, nếu cô hiểu rõ thì đây là ông bác hoặc người đỡ đầu của người mặc đồ đen với những chiếc nhẫn. Cô hơi ngờ vực ông Cảnh sát trưởng già này nhưng giọng nói của ông làm dịu lòng và khích lệ. Ngay cả khi ông không nói điều gì đặc hiệt cả.

- Chúng ta qua phòng bên cạnh nhé? – Marc đề nghị – Chúng ta có thể uống cái gì đó.

Từng người di chuyển và Mathias mặc chiếc áo vét. Đã tới giờ anh phải đi phục vụ ở tiệm Tonneau.

- Juliette không đóng cửa tiệm à? – Marc hỏi.

- Không – Mathias nói – Nhưng tôi phải đến phục vụ cho hai người. Cô ấy không biết làm gì cả. Ban nãy khi Leguennec bảo cô ấy nhận diện viên đá cuội, cô ấy đã yêu cầu những lời giải thích.

Leguennec dang đôi cánh tay ngắn với vẻ ngao ngán.

- Mọi người muốn có những lời giải thích – Ông nói – đó là

chuyện bình thường, sau đó họ không để ý tới nữa và đó cũng là bình thường.

- Hẹn tối nay, Thánh Matthieu nhé – Vandoosler nói – Hãy chăm sóc Juliette. Thế nào, Leguennec, những kết luận đầu tiên ấy?

- Bà Siméonidis đã được tìm thấy sau mười bốn ngày mất tích. Không phải tôi sẽ cho bác biết rằng trong tình trạng thi hài thành than, thành tro thì không thể nói rằng bà ấy chết khi nào; bà ấy có thể đã bị giết đã mười bốn ngày rồi bị đặt vào trong chiếc xe bỏ hoang đó hoặc bị giết đêm trước. Trong trường hợp này, bà ấy đã làm gì quãng giữa thời gian ấy và vì sao? Cũng có thể bà ấy đích thân đến cái phố nhỏ ấy, chờ đợi ai đó và mắc bẫy. Trong tình trạng ở cái phố nhỏ, không thể quan sát bất cứ cái gì. Khắp nơi là bồ hóng và vôi gạch vụn. Thành thật mà nói, cuộc điều tra cho thấy không thể nào tồi tệ hơn. Những góc độ tấn công đều yếu ớt. Góc độ “thế nào” đã bị bịt lại. Góc độ những cớ vắng mặt trải ra trên mười bốn ngày không cần những cớ vắng mặt trải ra trên mười bốn ngày không can dự vào. Góc độ những chỉ dẫn cụ thể khống có gì. Chỉ còn lại góc độ “vì sao?” và tất cả những gì tiếp theo. Những người thừa kế, những kẻ thù, người tình, ca sĩ bậc thầy và tất cả những lề thói quen thuộc giả thiết.

Alexandra đẩy chiếc tách không và ra khỏi “nhà ăn”. Con trai cô vẽ ở gác, đặt ở phòng Mathias một chiếc bàn giấy nhỏ. Cô lại đi xuống cùng con và cầm lấy chiếc áo vét trong buồng mình.

- Tôi đi đây – Cô nói với bốn người ngồi ở bàn – Tôi không biết khi nào tôi trở về, nhất là đừng đợi tôi.

- Cùng với đứa bé ư? – Marc nói.

- Vâng. Nếu tôi về muộn, Cyrille sẽ ngủ ở đằng sau xe. Các ông đừng lo ngại, tôi cần nhúc nhích.

- Xe nào? – Marc nói.

- Xe của dì Sophia. Chiếc xe màu đỏ. Pierre đã cho tôi những chìa khoá và bảo tôi có thể lấy đi khi tôi muốn. Dượng ấy có xe riêng rồi.

- Cô đã đến gặp Relivaux rồi ư? – Marc nói – Có một mình ư?

- Các ông không nghĩ rằng dượng tôi ngạc nhiên, nếu tôi không đến thăm ông trong hai ngày chứ? Marc có thể nói gì tuỳ ý nhưng Pierre đáng quý. Và tôi không thích Cảnh sát quấy rầy dượng ấy. Ông sẽ khá khổ sở vì chuyện ấy.

Alexandra rõ ràng là gan dạ. Marc tự hỏi có phải mình đã không hành động hơi vội vàng để cho cô ấy ở không. Tại sao không trả cô ấy đến nhà Relivaux? Không, hoàn toàn không phải lúc này. Và Mathias lại đứng ngang cửa như một tảng đá. Anh nhìn người phụ nữ trẻ giữ chặt tay con mình, nhìn đi đâu không biết. Một con thác cuốn đi hết ảo tưởng, anh sẽ quên con thác này. Cô ấy đi đâu bằng xe? Cô ấy đã nói mình không quen biết một ai ở Paris. Marc xoa mái tóc xoăn của Cyrille. Tuy nhiên mẹ nó, dù ẻo lả và xinh đẹp vẫn có thể rất ghê gớm khi cô ấy nổi khùng.

- Con muốn ăn tối với Thánh Marc – Cyrille nói – và với Thánh Luc. Con chán ngấy xe rồi.

Marc nhìn Alexandra và cho cô hiểu rằng việc đó không làm phiền anh, rằng tối nay anh không đi ra ngoài, anh sẽ trông nom đứa bé.

- Đồng ý – Alexandra nói.

Cô ôm hôn con trai, nói với nó rằng tên thật của họ là Marc và Lucien và khép chặt hai cánh tay vào mình, cô đi ra sau khi gật đầu ra hiệu với thanh tra Leguennec. Marc bảo Cyrille đi vẽ nốt trước bữa ăn tối.

- Nếu cô ấy đi đến Maisons-Alfort – Leguennec nói – Cô ấy sẽ tốn công vô ích. Cái phố nhỏ đã bị chặn lại.

- Tại sao cô ấy lại đến đó? – Marc hỏi, đột nhiên nổi giận, quên rằng chỉ vài phút trước đó, anh muốn Alexandra đi sống ở nơi khác. Cô ấy sẽ đi sang phải, sang trái, vả lại thế là hết!

Leguennec xoè hai bàn tay rộng, không trả lời.

- Các người sẽ đi theo dõi cô ta? – Vandoosler hỏi.

- Không, không phải tối nay. Cô ấy sẽ không làm điều gì quan trọng tối nay.

Marc đứng lên đưa mắt nhìn nhanh từ Leguennec đến Vandoosler.

- Theo dõi cô ta ư? Chuyện đùa này có ý nghĩa gì?

- Mẹ cô ta sẽ thừa kế và Alexandra sẽ hưởng lợi trong chuyện này – Leguennec nói.

- Thế rồi sao nữa? – Marc kêu lên – Tôi cho rằng cô ấy không phải là người duy nhất! Trời ơi, nhưng các người hãy nhìn xem! Không một cái chớp mắt, không một sự run rẩy! Trước hết chỉ là sự quả quyết và những mối ngờ vực! Cô gái này bộ dạng lộn xộn, đi sang phải, sang trái, xoay tròn, hình chữ chi còn các người, các người nối nhau giám sát! Những người đàn ông có nghị lực, những người đàn ông mà với họ người ta không thể nào làm tin được, những người có nhiều kinh nghiệm rồi! Những chuyện tầm phào? Mọi người đều có thể làm thế. Các người có biết tôi nghĩ gì về những người tiếp tục làm chủ tình hình không?

- Ta biết – Vandoosler nói – Cháu làm họ bực mình đấy.

- Hoàn toàn đúng, cháu làm họ bực mình đấy! Không có gì ngu đần tồi tệ như những người thỉnh thoảng còn không có cả khả

năng có được kinh nghiệm! Kinh nghiệm dồi dào, mỏng manh, tràn đầy và cháu tự hỏi có phải bác không phải là người cứng rắn nhất trong tất cả những người Cảnh sát ấy dứt ra khỏi mọi kinh nghiệm!

- Tôi xin giới thiệu với anh Thánh Marc, cháu tôi – Vandoosler nói với Leguennec trong lúc cười – Xuất phát từ số không, hắn đang viết lại Sách Phúc âm đấy.

Marc nhún vai, uống cạn một hơi cốc rượu của mình và đặt mạnh xuống bàn.

- Cháu để lại cho bác lời cuối cùng, thưa bác, bởi vì dẫu sao, bác muốn biết việc đó.

Marc rời phòng và trèo lên cầu thang. Lucien lặng lẽ theo anh và nắm lấy vai anh trên thềm cầu thang gác một. Việc hiếm hoi, Lucien nói giọng bình thường.

- Hãy bình tĩnh, anh lính – Anh nói – Thắng lợi sẽ thuộc về chúng ta.

Chương 19

Marc nhìn đồng hồ đeo tay của anh khi Leguennec rời sườn mái của Vandoosler. Lúc này là mười hai giờ mười phút đêm. Họ đã chơi bài. Không thể ngủ được. Marc nghe thấy Alexandra về vào ba giờ sáng. Anh đã để ngỏ tất cả các cửa để có thể xem Cyrille có thức giấc không. Marc tự nhủ mình sẽ không đúng đắn nếu đi xuống để nghe ngóng. Tuy nhiên anh vẫn xuống và lắng tai nghe từ bậc thang thứ bảy. Người phụ nữ trẻ đi lại không gây tiếng động để không đánh thức ai dậy. Marc nghe tiếng cô uống nước. Đúng như anh nghĩ. Người ta đi nhanh thẳng trước mặt mình, người ta lạc trong nơi không biết với vẻ kiên quyết, người có vài quyết định kiên quyết trái ngược nhau, nhưng thực tế người ta mưu mô rồi người ta trở lại.

Marc ngồi ở bậc cầu thang thứ bảy. Những tư tưởng của anh đụng nhau, dồn nén rồi tách ra từng ý tưởng như những phiến của vỏ trái đất tìm cách trượt trên lớp trượt và nóng ở dưới. Trên lớp vỏ nóng chảy. Thật khủng khiếp là câu chuyện những phiến văng ra trong mọi hướng trên bề mặt của Trái đất. Không thể giữ tại chỗ. Sự kiến tạo các phiến, cái đó gọi tên thế nào. Còn anh, đó là sự kiến tạo những ý tưởng. Những sự trượt không dứt và đôi khi không tránh khỏi sự xô đẩy. Với những sự rầy rà mà ta biết. Khi những phiến tách ra là núi lửa phun trào. Khi những phiến va vào nhau cũng là núi lửa phun trào. Alexandra Haufman có cái gì? Những cuộc thẩm vấn của Leguennec sẽ diễn ra thế nào, tại sao Sophia bị thiêu ở Maisons-Alfort, liệu Alexandra có yêu cái kẻ là bố của Cyrille không? Phải chăng y cũng phải đeo nhẫn ở bàn tay phải, có một hòn cuội để hát thì có ích gì? A! Viên đá ba-dan. Khi

những tấm giãn ra, đó là đá ba-dan thoát ra, và khi những phiến chồng lên nhau thì lại là chuyện khác. Của?... Từ...?... từ khoáng Ăng-đê-dit. Chính xác là từ Ăng-đê-dit. Tại sao lại có sự khác nhau này? Bí mật, anh không nhớ rõ nữa. Anh nghe thấy tiếng Alexandra chuẩn bị đi ngủ. Còn anh ngồi hơn ba giờ sáng trên một bậc thang gỗ, chờ đợi sự kiến tạo dồn lại. Tại sao anh lại sỉ vả người đỡ đầu như thế? Liệu Juliette ngày mai có làm cho họ một hòn đảo nổi như thường làm vào thứ sáu, liệu Relivaux có nói toạc ra về người tình của ông ta không? Ai hưởng thừa kế của Sophia, liệu kết luận của anh về việc buôn bán làng xã không quá táo tợn chăng, tại sao Mathias không bao giờ muốn mặc quần áo?

Marc đưa hai bàn tay lướt qua trên đôi mắt. Có lúc mà mạng tư tưởng trở nên lộn xộn dày đặc đến một cái kim không xuyên qua được. Chỉ còn bỏ qua hết thảy và thử đi ngủ. Rút lui về phía sau theo như Lucien nói, xa những vùng lửa bỏng. Còn Lucien, hắn đang phun trào ư? Phun trào ư, cái đó không tồn tại – Phun trào ư? Cũng không. Đúng là Lucien đang sắp xếp trong hoạt động địa chấn sôi sục kinh niên. Còn Mathias? Mathias không kiến tạo một chút nào. Mathias là nước, là mưa. Nhưng nước rộng là đại dương. Đại dương làm nguội những dung nham. Tuy nhiên ở đáy đại dương, không phải tĩnh lặng như ta tưởng. Cũng có những tình trạng rối rắm trong đó, nó không có lý trí. Những cái hố, những nếp gãy... Cũng có thể, ở tận cùng đáy là những loài vật vô danh đáng ghê tởm. Alexandra đã ngủ. Không còn tiếng động ở dưới nhà nữa, tất cả tối đen. Marc bị tê cóng nhưng anh không lạnh, ánh sáng trở lại trong cầu thang và anh nghe tiếng chân người đỡ đầu nhẹ nhàng bước xuống những bậc và dừng lại ngang tầm anh.

- Cháu phải đi ngủ chứ, Marc, đúng thế – Vandoosler nói thì thầm.

Và ông già rời xa với chiếc đèn pin của mình. Chắc chắn là đi tiểu ở bên ngoài. Hành động rõ ràng, giản dị và có lợi. Ông già Vandoosler không bao giờ quan tâm tới sự kiến tạo các phiến trên

vỏ trái đất, tuy nhiên Marc thường nói với ông về chuyện này. Marc không muốn trở về với dáng đi của mình. Anh trèo lên nhanh, mở cửa sổ cho mát và đi ngủ. Tại sao ông bác đỡ đầu lại mang theo cái túi bằng chất dẻo để đi tiểu ở bên ngoài.

Chương 20

Ngày hôm sau, Marc và Lucien đưa Alexandra đến ăn tối tại nhà Juliette. Những cuộc thẩm vấn đã bắt đầu, chậm chạp, kéo dài và vô ích.

Sáng nay Pierre Relivaux đã qua đây, lần thứ hai. Vandoosler tập hợp lại mọi thông tin mà thanh tra Leguennec cung cấp cho ông. Phải, ông ta có một cô tình nhân ở Paris nhưng ông không thấy chuyện đó có thể làm gì cho họ và thế nào mà họ đã biết chuyện này. Không, Sophia chưa bao giờ biết chuyện này. Phải, ông ta hưởng thừa kế một phần ba tài sản của bà ấy. Phải, đó là một số tiền lớn nhưng ông ta muốn bà ấy còn sống. Nếu mọi người không tin ông ta thì họ cứ làm. Không, Sophia không có những kẻ thù cá nhân. Một người tình của bà ấy ư? Cái đó làm ông ngạc nhiên.

Sau đó, Alexandra Haufman qua đây. Tất cả lặp lại tiếp bốn lần. Mẹ cô thừa hưởng một phần ba tài sản của Sophia. Nhưng mẹ cô không hề có thể từ chối cô, phải không? Vậy là cô sẽ thừa hưởng trực tiếp món tiền đổ dồn vào gia đình. Phải, chắc chắn, thế rồi sao nữa? Tại sao cô ta lại đến Paris? Ai có thể khẳng định Sophia đã mời cô ta? Đêm ấy cô ta ở đâu? Không nơi nào cả ư? Thật khó tin.

Việc đó kéo dài ba giờ với Alexandra.

Cuối buổi chiều, đến lượt Juliette qua đó.

- Juliette có vẻ không vui – Marc nói với Mathias giữa hai món

ăn.

- Leguennec đã làm cô ta phật ý – Mathias nói – Ông ta không tin một nữ ca sĩ lại có thể kết bạn với một nữ chủ quán.

- Cậu có nghĩ rằng Leguennec cố ý làm cho cô ta bực mình không?

- Có thể. Dẫu sao, nếu ông ta muốn xúc phạm thì đã làm được rồi.

Marc nhìn Juliette lặng lẽ xếp những chiếc cốc.

- Mình sẽ đến nói với cô ta một lời – Marc nói.

- Vô ích – Mathias nói – mình đã nói rồi.

- Có lẽ chúng la không có cùng lời lẽ chăng? – Marc nói trong lúc tránh cái nhìn của Mathias một lát.

Anh đứng dậy đi qua những cái bàn tới quầy.

- Cậu đừng lo ngại – Mathias nói thầm với Marc lúc đi qua – Mình không hề có trí tuệ để nói với cô ta. Mình chỉ yêu cầu cô ta giúp một việc lớn thôi.

- Tuỳ ý cậu – Mathias nói.

Marc tỳ tay lên quầy và ra hiệu cho Juliette đến gặp mình.

- Leguennec đã làm cô khó chịu hả? – Anh hỏi.

- Không nghiêm trọng lắm, tôi có một số kinh nghiệm – Mathias đã kể cho anh à?

- Vài lời thôi. Với Mathias thế là nhiều. Leguennec muốn biết gì?

- Tìm hiểu thôi, không phức tạp. Thế nào mà một nữ ca sĩ lại có thể nói chuyện với một cô gái thiển cận ở tỉnh lẻ? Thế rồi sao nữa? Ông bà Sophia chẳng đã chăn dê như mọi người sao?

Juliette thôi không đi lại sau quầy.

- Thực tế – Cô mỉm cười nói – đó là lỗi của tôi. Trước cái bĩu môi hoài nghi của Cảnh sát, tôi bắt đầu thanh minh như một đứa trẻ con. Tôi nói rằng Sophia có những người bạn ở các tầng lớp xã hội mà tôi không được tiếp xúc, nói rằng tất cả không phải với những người đàn bà ấy mà bà ấy có thể bình thản nói chuyện. Nhưng ông ấy vẫn bĩu môi hoài nghi.

- Đó là một mánh khoé – Marc nói.

- Có thể, nhưng cái đó không tiến triển tốt được. Bởi vì tôi thay cho suy nghĩ thì tôi sa vào cái lố lăng buồn cười: tôi chỉ cho ông ấy cái tủ sách của tôi để chứng tỏ cho ông ấy biết rằng tôi biết đọc sách. Để chỉ cho ông ấy rằng trong tất cả những năm tháng và nỗi cô đơn ấy, tôi đã đọc và đọc hàng nghìn trang sách. Lúc ấy, ông ta nhìn khắp những giá sách và bắt đầu chấp nhận ý kiến rằng tôi có thể là bạn của Sophia. Ngu ngốc xiết bao!

- Sophia nói rằng hầu như bà ấy không đọc gì hết – Marc nói.

- Đúng thế. Còn tôi, tôi không hiểu gì hết về nhạc kịch. Thế là chúng tôi trao đổi, bàn luận trong thư viện của tôi. Sophia tiếc đã “bỏ lỡ” con đường đọc sách. Còn tôi, tôi nói với bà ấy rằng, có những lúc, người ta đọc vì người ta đã bỏ lỡ những cái khác. Cái đó có vẻ ngu ngốc, nhưng vào một số buổi tối, Sophia hát trong khi tôi đệm dương cầm, và một số tối khác, tôi đọc sách trong khi bà ấy hút thuốc.

Juliette thở dài.

- Điều tồi tệ là Leguennec đã hỏi em trai tôi để biết, đề phòng

một sự bất trắc, có phải những cuốn sách là của cậu ấy phải không. Chuyện tầm phào ấy mà! Georges chỉ thích trò chơi ô chữ. Cậu ấy làm việc ở Nhà xuất bản nhưng không đọc lấy một dòng, cậu ấy phụ trách việc phân phối. Hãy chú ý rằng về trò chơi ô chữ, cậu ấy có tài năng. Cuối cùng, đó là vì sao, khi người ta là chủ quán, người ta không có quyền là bạn của Sophia Siméonidis, ít ra là để cung cấp chứng cứ mà người ta biết tranh giành nhau ở bãi chăn thả Nooc-măng. Có bùn trong những bãi chăn thả.

- Cô đừng bực tức – Marc nói – Leguennec đã làm mọi người bực mình. Cô có thể cho tôi một cốc chứ?

- Tôi đem cho anh tại bàn.

- Không, cô vui lòng để tại quầy cho.

- Anh có chuyện gì thế, Marc? Anh cũng phật ý à?

- Không hẳn thế. Tôi yêu cầu cô giúp cho một việc. Trong vườn cô, có một chái nhà nhỏ phải không? Riêng rẽ chứ?

- Vâng, anh đã nhìn thấy đấy. Nó được xây dựng từ cuối thế kỷ trước, tôi cho rằng để dành cho đầy tớ.

- Nó thế nào? Còn tốt chứ? Người ta có thể sống ở đó chứ?

- Anh muốn rời bỏ những người kia ư?

- Hãy cho tôi biết, Juliette, người ta có thể sống ở đấy chứ?

- Vâng, chái nhà ấy được bảo dưỡng, có tất cả những gì cần.

- Tại sao cô xây dựng chái nhà ấy?

Juliette cắn môi.

- Trong trường hợp mà, Marc, trong trường hợp mà... Có thể tôi đành lòng cô đơn mãi mãi... Nào ai biết bao giờ. Và vì em trai

tôi ở với tôi, một chái nhà nhỏ cho sự độc lập để trong trường hợp mà... Việc đó làm anh thấy kỳ cục à? Việc đó làm anh cười ư?

- Không một chút nào – Marc nói – Cô có người nào cho ở trong lúc này không?

- Anh biết rõ là không – Juliette nhún vai nói – Thế nào, anh muốn gì?

- Tôi muốn cô giới thiệu chái nhà đó một cách tế nhị cho ai đó. Nếu việc đó không làm cô bực dọc. Đối với một nơi ở nhỏ.

- Cho anh ư? Cho Mathias ư? Hay Lucien? Hay Cảnh sát trưởng? Các anh không thể chịu đựng nổi nhau nữa à?

- Có thể. Việc đó gần đúng. Đó là Alexandra. Cô ấy nói rằng cô ấy không thể ở lại nhà chúng tôi. Cô ấy làm chúng tôi lúng túng với con trai của cô ấy, rằng cô ấy không thể ở lỳ mãi đấy, nhưng tôi nghĩ trước hết là cô ấy muốn một chút yên tĩnh. Dẫu sao chăng nữa, cô ấy cho thông báo, tìm kiếm điều gì đó. Thế là tôi nghĩ...

- Anh không muốn cô ấy rời xa, đúng không?

Marc xoay xoay chiếc cốc.

- Mathias nói cần phải quan tâm tới cô ấy. Chừng nào vụ án chưa kết thúc. Trong chái nhà của cô, cô ấy sẽ yên tĩnh với con trai của mình, đồng thời cô ấy ở sát gần.

- Đúng thế. Sát gần anh.

- Cô lầm rồi, Juliette ạ. Mathias thực sự nghĩ rằng tốt hơn cả là cô ấy không bị cách ly.

- Việc đó không liên quan tới tôi – Juliette ngắt lời – Việc cô ấy đến với con trai không làm tôi buồn phiền. Nếu tôi có thể giúp được anh thì tôi đồng ý. Vả lại, đó là cháu gái của Sophia. Đó là

điều ít nhất tôi có thể làm.

- Cô thật tử tế.

Marc hôn lên trán cô.

- Nhưng – Juliette nói – cô ta không biết chứ?

- Tất nhiên là không.

- Vậy điều gì làm anh tin rằng cô ta muốn ở gần các anh? Cô ta đã nghĩ tới điều này à? Anh làm thế nào để cô ta chấp nhận?

Marc sầm mặt lại.

- Tôi để cô làm việc này. Đừng nói đây là ý kiến của tôi nhé. Cô hãy tìm những lập luận thuyết phục.

- Có thể nói anh để tôi làm hết công việc của anh phải không?

- Tôi trông cậy ở cô. Đừng để cô ấy đi nhé.

Marc trở lại bàn, tại đây Lucien và Alexandra đang uống cà phê.

- Ông ấy dứt khoát muốn biết đêm nay tôi cho xe lăn bánh ở đâu – Alexandra nói – Có ích gì khi giải thích cho ông ấy rằng tôi không cả nhìn những tên làng? Ông ấy không tin tôi nhưng tôi không cần.

- Ông nội cô cũng là người Đức à? – Lucien nói xen vào.

- Vâng, nhưng có quan hệ gì chứ? – Alexandra nói.

- Ông ấy tham gia chiến tranh? Chiến tranh thứ nhất ấy? Ông không để lại những thư từ và ghi chép ư?

- Lucien, cậu không thể kìm mình lại chứ? – Marc yêu cầu –

Nếu cậu dứt khoát muốn nói, cậu không thể tìm được những ý kiến khác ư? Hãy đào sâu đầu óc của cậu, cậu sẽ thấy chúng ta có thể nói tới chuyện khác.

- Được – Lucien nói – Tối nay cô vẫn cho xe chạy chứ? – Anh hỏi sau một lúc im lặng.

- Không – Alexandra mỉm cười, nói – Sáng nay Leguennec đã giữ xe của tôi. Tuy nhiên gió đang nổi lên mà tôi thì thích gió. Đây sẽ là một đêm đẹp trời để chạy xe.

- Cái đó làm tôi quá ngán – Lucien nói – Lăn bánh không vì việc gì cả và không đến nơi nào cả. Thành thật mà nói, tôi không thấy lợi ích gì. Cô có thể lái xe đi suốt đêm như thế ư?

- Suốt đêm ư, tôi không biết... Chỉ mới mười một tháng nay, thỉnh thoảng tôi mới làm thế. Cho đến nay, tôi luôn dừng xe vào quãng ba giờ sáng.

- Dừng lại ư?

- Dừng lại. Lúc ấy tôi trở về. Một tuần sau, việc đó lại bắt đầu, tôi tin rằng việc đó tiến triển tốt. Và việc đó hỏng thật.

Alexandra nhún vai, vén lại mái tóc ngắn sau tai. Marc rất muốn mình cũng làm như thế.

Xác Chết Dưới Gốc Sồi

Fred Vargas
www.dtv-ebook.com

Chương 21

Người ta không biết Juliette tiến hành thế nào. Dẫu sao thì Alexandra cũng dọn đến ở chái nhà nhỏ vào ngày hôm sau. Marc và Mathias giúp cô chuyển đồ đạc. Dựa vào sự đánh lạc mục tiêu này, Alexandra cảm thấy thư thái. Marc quan sát những sự rối ren của những chuyện buồn vừa lướt qua bộ mặt này, có thể xác định rõ dưới con mắt của kẻ sành sỏi, hài lòng thấy chúng quay trở lại, cho dù anh biết rằng loại ngưng nghỉ này có thể chỉ là tạm thời. Việc tạm ngừng này là để nói với Alexandra rằng mọi người có thể gọi cô là Lex và xưng hô thân mật.

Lucien trong lúc cuộn tấm thảm của mình để lấy lại lẩm bẩm rằng sự tiến triển của những lực lượng hiện tại trên mảnh đất này càng ngày càng trở nên phức tạp, mặt trận phía Tây đã thanh toán được một cách bi thảm một trong số những người trưởng thành ở, chỉ để lại tại chỗ một người chồng khả nghi, trong khi mặt trận phía Đông, đã được làm nặng thêm do Mathias vào ở trong "thùng", được tăng cường một đồng minh mới thêm một đứa trẻ. Đồng minh mới được dự kiến ngay từ đầu để chiếm mặt trận phía Tây, trong chốc lát được giữ là khu vực trung lập và lúc này bỏ đi vì con hào phía Tây.

- Phải chăng cuộc Đại chiến xấu xa của cậu làm cho cậu thành gàn dở – Marc hỏi anh – hoặc phải chăng cậu nói biệt ngữ vì cậu tiếc sự ra đi của Alexandra?

- Mình không nói biệt ngữ – Lucien nói – Mình gấp tấm thảm và mình bình luận sự kiện. Lex – Cô ấy đã nói hãy gọi cô ấy là Lex – muốn đi khỏi đây và thực tế cô ấy chỉ ở cách đây hai bước chân.

Cách dượng Pierre của cô ấy hai bước chân và cách tâm ngoài tấn thảm kịch cũng chỉ hai bước chân. Cô ấy tìm kiếm cái gì? Tất nhiên – Anh nói trong lúc đứng lên cắp trong tay tấm thảm – trừ phi không phải là cậu đã xúi giục hành động về chái nhà phía Đông.

- Tại sao mình lại làm thế chứ? – Marc hỏi ở tư thế thế thủ.

- Để giữ cô ấy trong tầm mắt hoặc giữ cô ấy trong tầm tay, tuỳ ý. Mình nghiêng về sự lựa chọn thứ hai. Dẫu sao chăng nữa, xin có lời khen. Cú này hết sức thắng lợi.

- Lucien, cậu làm mình nổi giận đấy.

- Vì sao? Cậy hãy nghĩ xem, cậu muốn cô ấy và điều này thấy rõ. Hãy cẩn thận, cậu sẽ còn vỡ mặt. Cậu quên rằng chúng ta đang ở trong tình cảnh rối rắm, tất cả trong tình trạng rối rắm sao. Khi người ta đang trong tình cảnh rối rắm, người ta hướng tới tuột, trượt. Cần phải dò từng bước với sự thận trọng, hầu như bằng bốn chân. Và nhất là đừng chạy như một kẻ điên gàn. Không phải mình tin rằng những sự giải trí là không cần thiết cho kẻ khốn khổ rụt cổ trong cái hào đầy bùn của y, mà trái lại. Nhưng Lex quá xinh đẹp, quá gây xúc động và quá thông minh nên ta không thể hy vọng đòi hỏi sự giải trí đơn giản. Cậu sẽ không giải khuây, cậu liều yêu. Thảm hoạ đấy, Marc, thảm hoạ đấy.

- Tại sao lại thảm hoạ, anh lính ngu đần?

- Bởi vì, kẻ ngu đần nhồi nhét tình yêu nhã nhặn, cậu cũng rất nghi ngờ như mình rằng Lex để mình bị bỏ rơi với đứa bé của cô ấy rồi. Hoặc điều gì đó như thế. Thế là như một lãnh chúa đần độn trên con ngựa chiến của mình, cậu kể rằng trái tim cô ấy trống rỗng và ta có thể chiếm lấy những lúc. Nhận xét sai lầm thô thiển, hãy để mình nói với cậu như thế.

- Hãy nghe rõ mình, kẻ đần độn về những cái hào. Mình biết

nhiều hơn cậu về sự trống rỗng. Và sự trống rỗng chiếm nhiều không gian hơn bất kỳ sự đầy đặn nào.

- Sự sáng suốt kỳ lạ về phía kẻ ở hậu phương – Lucien nói – Cậu không phải là kẻ ngu ngốc, Marc ạ.

- Có lẽ cái đó làm cậu ngạc nhiên hả?

- Không một chút nào. Mình nắm được tình hình.

- Tóm lại – Marc nói – Mình không để Alexandra vào ở chái nhà ấy để có thể lao vào cô ấy. Cho dù cô ấy làm mình bối rối. Và ai sẽ không bối rối?

- Mathias – Lucien giơ ngón tay lên nói – Mathias đã bối rối bởi Juliette xinh đẹp và can đảm.

- Còn cậu?

- Mình ư, mình đã nói với cậu, mình tiến chậm và mình bình luận. Trong lúc này chỉ có vậy.

- Cậu nói dối.

- Có thể. Đúng là mình hoàn toàn không thiếu tình cảm và những sự quan tâm. Chẳng hạn, mình đã đề nghị Alexandra giữ lại tấm thảm của mình một thời gian trong chái nhà của cô ấy nếu cô muốn. Trả lời là cô ấy không cần.

- Tất nhiên. Tách riêng sự trống trải, cô ấy có chuyện khác để nghĩ hơn là tấm thảm của cậu. Nếu cậu muốn biết vì sao mình muốn cô ấy ở gần đây, chính vì mình không thích cái trò ý tưởng của thanh tra Leguennec, kể cả của ông bác đỡ đầu của mình. Hai con người đó cùng moi móc. Ngày kia, Lex được triệu tập vì một cuộc thẩm vấn mới. Lúc ấy tốt hơn cả là ta ở trong những vùng lân cận, nếu cần.

- Hiệp sĩ cao quý, phải không, Marc? Cho dù không có ngựa chứ? Nhưng nếu Leguennec không hoàn toàn lầm lẫn? Cậu đã nghĩ tới chuyện này chứ?

- Tất nhiên.

- Thế rồi sao nữa?

- Thế thì chuyện đó làm mình lo lắng. Có vài thủ đoạn mình vẫn cứ muốn hiểu rõ.

- Và cậu tính đạt được chứ?

Marc nhún vai.

- Tại sao không? Mình đã bảo cô ấy qua đây khi cô ấy thôi không ở đây nữa. Với ẩn ý bất chính đặt cho cô ấy vài câu hỏi về những thủ đoạn ầm ĩ ấy. Cậu nghĩ gì về chuyện ấy?

- Táo tợn và khó chịu, nhưng cuộc tấn công có thể thú vị. Mình có thể là gì trong chuyện này?

- Một điều kiện: bông hoa đầu nòng súng của cậu và im lặng.

- Nếu việc đó làm cậu yên tâm – Lucien nói.

Chương 22

Alexandra xin ba miếng đường cho tách trà của cô. Marc, Mathias và Lucien nghe cô nói, kể chuyện Juliette bất ngờ nói với cô rằng cô ta tìm một người ở căn nhà nhỏ của cô ta, nói rằng căn phòng của Cyrille xinh xắn, rằng mọi thứ đều đẹp và sáng sủa trong căn nhà ấy, rằng cô sẽ dễ thở, rằng có những cuốn sách đủ loại cho những lúc mất ngủ, rằng ở những cửa sổ, cô sẽ thấy mọc lên những bông hoa mà Cyrille lại thích hoa. Juliette đã dẫn Cyrille đến tiệm Tonneau để làm bánh ngọt. Ngày kia, thứ hai, nó sẽ đến trường mới. Và cô, ở Sở Cảnh sát. Alexandra cau mày. Leguennec muốn gì ở cô? Tuy nhiên cô đã nói hết.

Marc nghĩ rằng đây là cơ hội thích hợp để khởi đầu cuộc tấn công táo tợn và khó chịu, nhưng ý nghĩ có vẻ với anh không thật hay nữa. Anh đứng lên, ngồi lên bàn để vững tin. Chưa bao giờ anh cảm thấy vững vàng khi ngồi bình thường ở ghế tựa.

- Tôi tin mình biết được điều cô muốn – Anh nói yếu ớt – Tôi có thể đặt cho cô những câu hỏi của ông ta trước ông ta, cái đó sẽ làm cô quen.

Alexandra ngẩng phắt đầu lên.

- Rằng anh hỏi tôi ư? Vậy là cả anh, cả các anh, các anh chỉ có chuyện đó trong đầu hử? Những sự nghi ngờ hả? Những ý tưởng rối rắm hả? Việc thừa kế hả?

Alexandra đứng lên. Marc nắm lấy bàn tay cô giữ cô lại. Sự đụng chạm này làm anh hơi giật thót bụng. Đúng, chắc chắn anh

đã nói dối Lucien trong lúc nói rằng anh không muốn lao vào cô.

- Không có vấn đề đó – Anh nói – Tại sao cô không ngồi xuống và tại sao không uống tách trà này? Tôi có thể nhẹ nhàng hỏi cô những sự việc mà Lucien sẽ nghiệt ngã ép cô. Tại sao không?

- Anh nói dối – Alexandra nói – Nhưng tôi không cần, anh hãy nghĩ xem. Hãy đưa ra những câu hỏi của anh nếu việc này làm anh yên tâm. Tôi không sợ gì hết, kể cả các anh, cả Leguennec, cả bất kỳ ai nếu không phải là tôi. Hãy nói đi, Marc. Hãy đưa ra những ý tưởng rối ren của anh đi.

- Tôi sẽ cắt những lát bánh to đây – Mathias nói.

Mặt nhăn lại, Alexandra tì vào lưng ghế tựa và lắc lư.

- Không cần – Marc nói – Tôi từ bỏ.

- Dũng khí chiến binh nhỉ? – Lucien lẩm bẩm.

- Không – Alexandra nói – Tôi đang chờ những câu hỏi của anh đây.

- Gan dạ lên, anh lính – Lucien qua đằng sau Marc nói nhỏ.

- Được – Marc nói bằng giọng trầm đục – Được. Leguennec chắc chắn sẽ hỏi cô vì sao cô đến đúng lúc, thúc đẩy phục hồi cuộc điều tra dẫn đến hai ngày sau phát hiện được thi hài của dì cô. Cô không đến, vụ án vẫn ở trong những trạng thái mơ hồ và dì Sophia đã biến đi trong một hòn đảo Hy Lạp. Và không có thi hài, không có chết chóc và không có chết chóc thì không có chuyện thừa kế.

- Thế rồi sao nữa? Tôi đã nói rồi. Tôi đến vì dì Sophia mời tôi. Tôi cần phải đi. Đó không phải là điều bí mật đối với ai cả.

- Trừ đối với mẹ cô.

Ba người đàn ông cùng ngoảnh đầu về phía cửa mà một lần

nữa Vandoosler đến đứng ở đấy mà không ai nghe thấy bước chân ông đi xuống.

- Chúng cháu đã không gọi bác – Marc nói.

- Không – Vandoosler nói – Thực sự không ai gọi ta lúc này. Việc đó không ngăn ta tự đặt cho mình, hãy nhớ rõ điều này.

- Bác hãy rút lui đi – Marc nói – Việc cháu làm đã khá khó khăn rồi.

- Bởi vì cháu làm việc này như có một chân không bước được đâu. Cháu muốn đi trước Leguennec à? Cởi nút trước ông ấy, giải thoát cô bé ư? Vậy thì ít ra hãy làm tốt việc này, xin mời. Cô cho phép chứ? – Ông hỏi Alexandra trong lúc ngồi cạnh cô.

- Cháu không nghĩ mình có sự lựa chọn – Alexandra nói – Xét đại thể, cháu thích trả lời một Cảnh sát đích thực, bại hoại như người ta nói với cháu thế, hơn là bà Cảnh sát giả vụng về với những ý định đáng ngờ của họ. Trừ ý định của Mathias cắt bánh là tốt. Cháu nghe bác đây.

- Leguennec đã gọi điện cho mẹ cô. Bà ấy biết rằng cô đến ở Paris. Bà ấy biết lý do của việc này. Nỗi buồn tình duyên, người ta nói thế cho gọn, mấy lời quá ngắn gọn về những gì họ coi như kể.

- Bởi vì bác biết đó là nỗi buồn tình duyên chứ gì? – Alexandra hỏi, mày luôn cau lại.

- Kha khá – Vandoosler nói chậm rãi – Đó là việc tôi đã kể nhiều, mà một việc khá nghiêm trọng. Phải, tôi đã biết một đoạn.

Vandoosler lùa hai bàn tay vào mái tóc trắng đen của mình. Có một lúc im lặng. Marc hiếm khi nghe ông nói với vẻ nghiêm chỉnh và giản dị. Vandoosler với nét mặt bình thản nhẹ nhàng gõ nhịp lên mặt bàn gỗ. Alexandra nhìn ông.

- Chúng ta hãy lướt qua – Ông nói tiếp – Phải tôi có biết một việc.

Alexandra cúi đầu. Vandoosler hỏi có phải bắt buộc phải uống trà hoặc có thể uống thứ gì khác.

- Điều này để nói rằng – Ông nói tiếp trong lúc tự rót cho mình một cốc rượu – tôi tin cô khi cô kể mình đã bỏ trốn. Tại sao trước hôm cô đi cô lại gửi chiếc xe của cô ở một ga-ra ôtô, khi nhấn mạnh rằng nó quá cũ không thể đi trọn đường tới Paris?

- Thế nào mà bác biết được chuyện ấy? – Alexandra kinh hoảng nói.

- Mẹ cô đã nói với tôi rằng cô đã bán xe. Tôi đã gọi điện thoại cho mọi ga-ra ô-tô ở gần nơi ở của cô cho tới khi tôi tìm được hoá đơn.

- Nhưng chuyện đó có gì xấu? – Marc đột nhiên kêu lên – Bác tìm cái gì? Cuối cùng hãy để cô ấy yên.

- Thế rồi sao nữa, Marc? – Vandoosler ngước mắt nhìn anh nói – Cháu muốn chuẩn bị cho cô ấy đối phó với Leguennec hử? Đó là điều ta làm đây. Cháu muốn làm Cảnh sát vậy mà cháu còn không chịu nổi bước đầu của cuộc thẩm vấn, phải không? Còn ta, ta biết rõ điều gì đang đợi cô ta vào thứ hai. Vậy cháu hãy ngậm miệng và dỏng tai nghe. Còn cháu, Mathias, cháu có thể nói với ta vì sao cháu cắt những lát bánh như thể ta chờ đón hai mươi người thế?

- Để cháu cảm thấy thoải mái – Mathias nói – Và vì Lucien ăn hết – Lucien thích bánh mì.

Vandoosler thở dài và ngoảnh về phía Alexandra mà nỗi lo lắng dâng lên cùng với những giọt nước mắt làm cô phải lấy khăn lau bát đĩa chùi mắt.

- Rồi ư? – Cô nói – Đã có tất cả những cuộc gọi điện thoại, tất

cả những cuộc dò xét ấy ư? Thật kinh khủng đem bán chiếc xe của mình ư? Nó đã bị hư hỏng nặng. Cháu không muốn đi chiếc xe ấy trên đường tới Paris với Cyrille. Vả lại nó nhắc cháu tới những mánh lới. Cháu đã bán tống bán tháo nó... Đó là một tội ác sao?

- Tôi tiếp tục việc suy luận – Vandoosler nói – Trong tuần trước, vào thứ tư, khi cô giao phó Cyrille cho mẹ cô, cô đi nhanh tới Paris bằng xe của cô mà theo lời chủ ga-ra ô-tô thì chiếc xe không hư hỏng đến thế.

Lucien theo thói quen đi vòng quanh bàn, lấy chiếc khăn lau bát đĩa ở tay Alexandra và trao cho cô chiếc khăn tay.

- Chiếc khăn lau bát đĩa không thật sạch – Anh thầm thì nói với cô.

- Vả lại, không thật hư hỏng đến thế – Vandoosler nhắc lại.

- Cháu đã nói với bác rằng chiếc xe ấy làm cháu nhớ lại những mánh lới, chết tiệt! – Alexandra nói – Nếu bác hiểu vì sao người ta chạy trốn, bác có thể cũng hiểu vì sao người ta bán tống bán tháo chiếc xe, có hay không?

- Quả thật. Nhưng nếu những kỷ niệm ấy thật nặng nề, tại sao không bán chiếc xe đó sớm hơn?

- Bởi vì người ta day dứt với những kỷ niệm, chết tiệt! – Alexandra kêu lên.

- Đừng bao giờ nói chết tiệt hai lần với một Cảnh sát. Alexandra. Với tôi thì không quan trọng gì. Nhưng thứ hai thì hãy cẩn thận. Leguennec sẽ không phản đối, nhưng ông ấy không thích nói thế. Đừng nói chết tiệt với ông ấy. Dẫu sao chăng nữa, ta không nói chết tiệt với một người Breton mà là người Breton mới nói chết tiệt. Đó là luật.

- Vậy thì vì sao bác lại chọn ông ta, Leguennec ấy? – Marc hỏi

– Có phải ông ta không tin vào bất cứ điều gì và không thể chịu đựng nổi người ta nói chết tiệt không?

- Bởi vì Leguennec khéo léo, bởi vì Leguennec là một người bạn, bởi vì đó thuộc khu vực của ông ấy, bởi vì ông ấy thu thập mọi chi tiết cho chúng ta và cuối cùng bởi vì, ta sẽ làm điều mà ta muốn, những chi tiết, ta đây, Armand Vandoosler.

- Thì bác cứ nói! – Marc kêu lên.

- Hãy ngừng kêu như thế, Marc, thật xấu cho việc phong thánh đấy, và ngừng ngắt lời ta. Tôi nói tiếp nhé. Alexandra, cô đã thôi việc từ ba tuần nay, dự tính cho chuyến đi của cô. Cô đã gửi cho dì cô một tấm thiếp có hình ngôi sao và cuộc hẹn gặp ở Lyon. Mọi người trong gia đình đều biết chuyện cũ với Stelyos và biết tên gì sẽ gợi cho Sophia với hình vẽ ngôi sao. Cô đến Paris vào buổi tối, cô chặn đón dì cô, cô kể cho bà ấy chuyện gì tôi không biết về Stelyos đang ở Lyon, cô đưa bà ấy vào trong xe của cô và cô giết bà ấy. Hay. Cô đặt bà ấy ở nơi nào đó, chẳng hạn trong rừng Fontainebleau hoặc trong rừng Marly như ý cô, trong một nơi khá hẻo lánh để bà ấy không được tìm thấy quá sớm – điều đó tránh được vấn đề ngày chết và những cớ vắng mặt phải cung cấp – và cô trở về Lyon vào buổi sáng. Những ngày qua đi và không có tin gì trong báo chí. Điều đó tiện cho cô. Sau đấy, điều đó làm cô lo lắng. Nơi đó quá hẻo lánh. Nếu người ta không tìm thấy thi hài thì không có chuyện thừa kế. Đã tới lúc phải đến tại chỗ. Cô bán xe của mình, cô thận trọng giải thích rằng không bao giờ cô lái xe trên đường tới tận Paris và cô đến đây bằng tàu hoả. Cô đã làm cho mình được chú ý, ngớ ngẩn chờ đợi dưới trời mưa với thằng nhỏ của cô, không nghĩ tới cho nó trú ẩn trong tiệm cà phê gần nhất. Không có vấn đề để tin vào sự mất tích tự nguyện của Sophia. Vậy là cô phản đối và cuộc điều tra lại tiến hành. Cô mượn xe của dì cô vào tối thứ tư, cô đi vào ban đêm để lấy lại xác, cô hết sức thận trọng để không còn một dấu vết nào trong thùng xe, một công việc nặng nhọc, những túi chất dẻo, chất cách ly, và những

chi tiết kỹ thuật ác hại, và cô để cái xác trong một chiếc xe cà khổ bỏ vạ vật ở một phố nhỏ ở ngoại ô. Cô đốt lửa để xoá mọi dấu vết vận chuyển, thao tác và cái túi chất dẻo. Cô biết rằng viên đá bùa hộ mệnh của dì Sophia chống chịu được lửa. Nó chống chịu được núi lửa phun nó ra... Công việc hoàn thành, cái xác được nhận dạng. Chỉ đến ngày hôm sau cô mới chính thức dùng chiếc xe mượn của dượng cô. Cô nói để lăn bánh ban đêm, không mục đích. Hoặc giả để quên đi cái đêm mà cô cho xe lăn bánh với mục đích thật cụ thể, trong trường hợp mà người ta trông thấy cô. Một chi tiết nữa: không tìm được chiếc xe của dì cô vì nó đã đến phòng thí nghiệm để kiểm tra từ sáng hôm qua.

- Cháu biết chuyện này, bác hãy suy nghĩ – Alexandra ngắt lời.

- Kiểm tra thùng xe, những chiếc ghế... – Vandoosler nói tiếp – hẳn cô đã nghe nói tới sự rà soát này. Chiếc xe sẽ được trả lại cho cô ngay sau khi kiểm tra. Thế đó – Ông vỗ vai người phụ nữ trẻ kết luận.

Alexandra bất động, mắt nhìn trống rỗng của những kẻ thăm dò tầm rộng của thảm hoạ. Marc tự hỏi có phải anh sẽ tống cổ ông già đỡ đầu đểu cáng này ra ngoài, túm lấy hai vai chiếc áo xám không chê vào đâu được của ông, phá huỷ bộ mặt đẹp đẽ của ông và quẳng ông qua chiếc cửa sổ hình vòm bán nguyệt. Vandoosler ngước mắt và bắt gặp cái nhìn của anh.

- Ta biết cháu đang nghĩ gì, Marc. Ý nghĩ đó sẽ làm cháu khuây khoả. Nhưng cháu hãy tiết kiệm và miễn cho ta. Ta có thể giúp đỡ dẫu có chuyện gì xảy ra và dẫu người ta trách cứ cô ấy.

Marc nghĩ tới kẻ giết người mà Armand Vandoosler đã để chạy thoát, bất chấp công lý. Anh cố không hốt hoảng nhưng việc chứng minh mà người đỡ đầu vừa nêu ra đứng được. Mà còn đứng vững nữa. Đột nhiên anh lại nghe thấy tiếng nói nhỏ nhẹ của Cyrille tối thứ năm nói rằng nó muốn ăn tối với họ, rằng nó chán ngấy xe... Vậy có phải Alexandra đã đi xe với nó đêm trước không? Cái đêm

mà cô đã đi tìm cái xác ư? Không. Ghê gớm quá. Đứa bé hẳn nghĩ tới những chuyến đi khác. Alexandra cho xe lăn bánh ban đêm từ mười một tháng nay.

Marc nhìn những người khác. Mathias bóp vụn một lát bánh, hai mắt nhìn xuống bàn. Lucien lau bụi một giá sách bằng chiếc giẻ bẩn. Và anh chờ đợi Alexandra phản ứng, giải thích, gào thét.

- Chuyện đó đứng được – Cô chỉ nói thế thôi.

- Chuyện đó đứng được – Vandoosler khẳng định.

- Cô điên rồi, hãy nói chuyện khác đi – Marc van nài.

- Cô ấy không điên – Vandoosler nói – Cô ấy rất thông minh.

- Nhưng còn những người khác? – Marc nói – Cô ấy không phải là người duy nhất thừa hưởng tiền bạc của Sophia. Còn mẹ cô ấy...

Alexandra bóp chặt chiếc khăn tay.

- Không liên quan tới mẹ cô ấy – Vandoosler nói – Bà ấy không rời khỏi Lyon. Bà ấy làm việc hai phần ba thời gian và chiều nào cũng đến trường đón Cyrille. Không thể công kích. Đã được kiểm tra rồi.

- Cảm ơn – Alexandra thốt lên.

- Vậy thì Pierre Relivaux? – Marc hỏi – Đây vẫn là người thừa kế thứ nhất phải không? Hơn nữa ông ta có một người tình.

- Relivaux ở không đúng chỗ, đúng thế. Không ít những buổi vắng mặt về đêm từ khi vợ mình mất tích. Nhưng cháu hãy nhớ là ông ta không làm gì hết để người ta tìm lại bà ấy. Vậy là không có thi hài, không có thừa kế.

- Trò hề! Ông ta biết rõ là một ngày nào đó người ta sẽ tìm

được bà ấy.

- Có thể – Vandoosler nói – Leguennec cũng không buông tha ông ta, cháu đừng lo ngại.

- Còn những người còn lại của gia đình? – Marc hỏi – Lex, hãy kể số người còn lại của gia đình đi.

- Hãy hỏi bác anh – Alexandra nói – vì ông ấy có vẻ biết hết trước mọi người.

- Ăn bánh đi – Mathias nói với Marc – Cái đó làm giãn hàm cậu đấy.

- Cậu tin thế ư?

Mathias gật đầu và đưa cho Marc một lát bánh. Marc nhai bánh như một kẻ ngu ngốc trong lúc lắng nghe Vandoosler nói tiếp những hiểu biết của ông.

- Người thừa kế thứ ba, bố của Sophia, đang sống ở Dourdan – Vandoosler nói – Siméonidis Cổ nhân là người say mê con gái mình. Ông không bỏ một buổi hoà nhạc nào của con gái. Chính tại Nhà hát Nhạc kịch Paris, ông đã gặp người vợ thứ hai của mình. Bà vợ thứ hai đã đến thăm con trai mình, người làm vì bình thường trong việc bố trí và bà rất tự hào về con. Cũng rất tự hào được làm quen do ngẫu nhiên với bố của nữ ca sĩ ở gần vị trí dàn nhạc. Hẳn bà nghĩ rằng đó sẽ là một bàn đạp tốt cho con trai mình, nhưng dần dà họ cưới nhau và ở trong ngôi nhà của ông ở Dourdan. Hai điểm: Siméonidis không giàu và ông luôn lái xe. Nhưng dữ liệu cơ bản là điều này: đó là một người hâm mộ cuồng nhiệt con gái mình. Rụng rời bởi cái chết của con gái. Ông đã sưu tập tất cả về con gái, tất cả những gì được viết, đọc, chụp ảnh, ấp úng, thì thầm, vẽ. Có vẻ việc đó chiếm cả một căn phòng nhà ông. Đúng hay sai?

- Đó là phao tin về truyền thuyết gia đình mà thôi – Alexandra lẩm bẩm – Đó là một ông già dũng cảm độc đoán, trừ việc ông kết hôn lần thứ hai với một người đàn bà ngu ngốc. Kẻ ngu ngốc này trẻ hơn ông nhiều, bà ta làm một chút những gì bà ta muốn trừ việc có liên quan tới Sophia. Đó là lĩnh vực thiêng liêng mà bà ta không được quyền nhúng mũi vào.

- Con trai người đàn bà này hơi lạ lùng.

- A! – Marc nói.

- Đừng hăng tiết lên thế – Vandoosler nói – Kỳ cục theo ý nghĩa kẻ chậm như rùa, yếu ớt, ngập ngừng, nhìn trộm, sống bằng tiền của mẹ y hơn bốn mươi năm, có khả năng tự làm bằng chính tay mình, thỉnh thoảng dựng lên những mưu mô thủ đoạn gàn dở, không có năng khiếu, tự để bị tóm, tự buông lỏng, tóm lại là một kẻ khốn khổ hơn là đáng ngại. Sophia đã tìm kiếm cho y nhiều vai phụ, nhưng ngay cả những vai đóng câm, không bao giờ y tỏ ra tốt hơn và y chóng chán.

Alexandra máy móc lấy chiếc khăn tay trắng mà Lucien cho mượn lau mặt bàn. Lucien đau khổ vì chiếc khăn tay của mình. Mathias đứng lên để đi làm việc buổi tối ở tiệm Tonneau. Anh nói anh sẽ cho Cyrille ăn tối tại bếp và anh sẽ lẩn đi ba phút để đưa nó về chái nhà nhỏ. Alexandra mỉm cười với anh.

Mathias trèo lên căn hộ của mình để thay quần áo. Juliette buộc anh không được trần truồng dưới bộ quần áo phục vụ. Việc này thật rất khắc nghiệt đối với Mathias.

Anh có cảm giác nổ tung người dưới ba lớp áo quần. Nhưng anh hiểu quan điểm của Juliette, nửa thay trong phòng khi khách ra về, “bởi vì người ta có thể trông thấy”. Thế đó, Mathias không hiểu nổi nữa quan điểm của Juliette và anh không nhận thức rõ điều anh có thể khó xử trong việc này, nhưng anh không muốn làm cô bực mình. Vậy là từ nay anh chỉ thay quần áo trong phòng

mình, việc đó buộc anh khi ra ngoài phố phải mặc đầy đủ với quần đùi, tất, giày, quần đen, áo sơmi, nơ con bướm, gi-lê, áo vét và anh khá khổ sở vì việc này. Nhưng công việc lại thích hợp với anh. Đó là loại công việc không ngăn anh cùng một lúc suy nghĩ. Và khi có thể, một số buổi tối ít việc, Juliette cho anh về sớm hơn. Còn anh, anh thấy không có gì trở ngại qua suốt đêm ở đấy, mình anh với cô nhưng vì anh ít nói, cô không sao đoán nổi. Thế là, cô giải phóng cho anh sớm hơn. Trong lúc cài cúc chiếc gi-lê ghê tởm này, Mathias nghĩ tới Alexandra và số lát bánh mà anh phải cắt để làm cho hoàn cảnh có thể chịu được, ông già Vandoosler không mó tay vào việc đó. Dẫu sao thì không thể tin nổi là Lucien có thể nuốt ngần ấy lát bánh.

Sau khi Mathias đi, mọi người ở lại lặng lẽ. Việc đó thường xảy ra như vậy với Mathias, Marc mơ hồ nghĩ. Khi Mathias ở đây, anh ấy hầu như không nói và mọi người coi thường. Khi Mathias không ở đây nữa thì như thể chiếc cầu đá mà người ta tựa vào bỗng nhiên biến mất và cần tìm được một sự thăng bằng mới. Anh khẽ rùng mình và lắc đầu.

- Cậu ngủ đấy à, anh lính – Lucien nói.

- Không chút nào – Marc nói – Mình dạo chơi lăng quăng trong lúc ngồi lại. Đây là vấn đề kiến tạo học, cậu không thể hiểu đâu.

Vandoosler đứng lên với cử chỉ bằng bàn tay, buộc Alexandra quay mặt về phía ông.

- Tất cả đều đứng vững - Alexandra nhắc lại với ông. Ông già Siméonidis không giết Sophia vì ông yêu dì ấy. Con rể ông không giết Sophia vì đó là một kẻ nhu nhược. Mẹ dì ấy cũng không vì bà là một kẻ ngu ngốc. Mẹ cháu cũng không vì đó là mẹ, và bà không rời khỏi Lyon. Chỉ còn lại cháu: cháu đã xê dịch, cháu đã nói dối mẹ cháu, cháu đã bán xe, cháu đã không gặp dì Sophia từ mười năm nay, cháu cay đắng, cháu đã phát động cuộc điều tra khi đến đây, cháu không có việc làm nữa, cháu đã lấy xe của dì cháu để đi,

cháu đã lái xe đi không có mục đích trong đêm. Cháu thua rồi. Dẫu sao chăng nữa, cháu đã ở trong tình trạng rối rắm.

- Chúng tôi cũng thế – Marc nói – Nhưng có sự khác nhau giữa tình trạng rối rắm và bị thua. Trường hợp này người ta trượt và còn trường hợp kia người ta nung nấu. Hoàn toàn không như nhau.

- Hãy vứt bỏ những lời phóng dụ của cháu đi – Vandoosler nói – Cô ấy không cần thứ đó.

- Thỉnh thoảng một lời phóng dụ nhỏ không bao giờ gây xấu cho ai cả – Marc nói.

- Những điều ta nói với Alexandra rất có ích trong lúc này. Cô ấy đã sẵn sàng. Tất cả những sai lầm mà cô ấy mắc phải chiều nay như hốt hoảng, khóc, tức giận, ngắt lời, hai lần nói chết tiệt, kêu la, rụng rời và suy sụp thì thứ hai cô ấy sẽ không lặp lại. Ngày mai cô ấy sẽ ngủ, đọc sách, đưa đứa bé đi chơi ở công viên hoặc trên những bến ở sông Seine. Leguennec chắc chắn sẽ cho người theo dõi cô ấy. Đó là điều dự kiến trước. Cô ấy còn không cần nhận thấy việc đó. Thứ hai, cô ấy sẽ đưa đứa bé đến trường và cô ấy sẽ đến Sở Cảnh sát. Cô biết mình chờ đợi cái gì. Cô ấy sẽ nói sự thật của cô ấy mà không ồn ào, không gây gổ và đó là điều tốt nhất phải làm để kìm lại tạm thời một Cảnh sát.

- Cô ấy sẽ nói sự thật nhưng Leguennec sẽ không tin cô ấy – Marc nói.

- Ta không nói “sự” thật mà là sự thật “của cô ấy”.

- Vậy bác tin cô ấy là thủ phạm ư? – Marc lại nổi giận nói.

Vandoosler giơ hai bàn tay lên rồi lại buông thõng xuống hai đùi.

- Marc, cần có thời gian để gắn “sự” và “của cô ấy”. Thời gian.

Đó là tất cả những gì mà chúng ta cần. Chính cái đó mà ta thử thắng. Leguennec là một cảnh sát tốt nhưng ông ta có khuynh hướng muốn bắt con cá voi của ông ta quá nhanh. Đó là một kẻ phóng lao móc, ta cần người đó. Còn ta, ta thích hơn là để con cá voi thăm dò, để nó theo dõi dây câu, đổ nước lên trên nếu quá nóng, xác định vị trí con cá voi lại ra, lại để nó thăm dò và cứ như thế. Cần thời gian, thời gian...

- Bác chờ đợi thời gian ư? – Alexandra hỏi.

- Những phản ứng – Vandoosler nói – Không có gì lại ở lại bất động sau vụ giết người. Tôi chờ đợi những phản ứng. Dù là nhỏ nhặt. Những phản ứng sẽ đến. Chỉ cần chú ý.

- Và bác sẽ ở đây – Marc hỏi. – Ở trên kia, trong sườn mái của bác để rình rập những phản ứng ư? Không nhúc nhích ư? Không tìm kiếm ư? Không chịu bỏ sức ra ư? Bác tin rằng những phản ứng sẽ rơi đúng lên đầu như phân chim bồ câu ư? Bác có biết cháu đã nhận bao nhiêu phân chim bồ câu rơi lên đầu từ khi cháu ở Paris hai mươi ba năm không? Bác có biết bao nhiêu không? Chỉ một lần, một lần duy nhất! Một cục phân nhỏ khốn khổ trong khi có hàng triệu con bồ câu ỉa suốt ngày trong thành phố. Vậy là sao? Bác hy vọng gì? Hy vọng những phản ứng sẽ ngoan ngoãn đến tận đây để ở trong đầu óc chú ý của bác chứ?

- Đúng thế – Vandoosler nói – Bởi vì ở đây...

- Bởi vì ở đây là Mặt trận – Lucien nói.

Vandoosler đứng lên và gật đầu.

- Cậu ta tinh quái, người bạn của Đại chiến của cháu ấy – Ông nói.

Có một lúc im lặng nặng nề. Vandoosler lục các túi lấy ra hai đồng năm frăng. Ông chọn đồng sáng nhất và biến vào hầm là nơi

chất đống mọi dụng cụ. Mọi người nghe thấy tiếng rung nhẹ của máy khoan. Vandoosler trở lại với đồng năm frăng bị đục lỗ trong tay và với ba nhát búa ông đóng nó vào cái xà bên trái lò sưởi.

- Bác đã kết thúc trò biểu diễn của bác rồi chứ? – Marc hỏi ông.

- Vì ta nói tới cá voi – Vandoosler trả lời – Ta đóng đồng tiền này vào cột buồm lớn. Nó sẽ trở lại với kẻ đâm lao móc vào kẻ giết người.

- Thật cần thiết ư? – Marc nói – Sophia chết còn bác, bác đùa giỡn. Bác lợi dụng việc này để làm kẻ ngu ngốc, để làm thuyền trưởng Achab. Bác đáng bị cười nhạo.

- Đây không phải là sự cười nhạo mà là tượng trưng. Tý chút. Bánh mì và những tượng trưng. Đó là cơ bản.

- Và chính bác là thuyền trưởng, tất nhiên chứ?

Vandoosler lắc đầu.

- Ta không biết gì hết – Ông nói – Ta không chạy vạy. Ta muốn kẻ sát nhân ấy và ta muốn tất cả mọi người làm việc này.

- Người ta đã biết bác rất nhân từ đối với những kẻ sát nhân – Marc nói.

Vandoosler quay ngoắt lại.

- Kẻ đó – Ông nói – sẽ không có được lòng khoan dung của ta. Đó là một con vật bẩn thỉu.

- A, đúng thế ư? Bác đã biết kẻ đó ư?

- Phải, ta biết kẻ đó. Kẻ đó là một kẻ giết người. Một kẻ giết người. Cháu nghe rõ ta nói chứ? Chào mọi người.

Chương 23

Quãng giữa trưa thứ hai. Marc nghe tiếng một chiếc xe dừng lại trước hàng rào song sắt của họ. Anh bỏ bút chì xuống rồi rình ở cửa sổ:

Vandoosler từ trong xe tắc-xi bước ra cùng với Alexandra. Ông đi cùng cô tới tận căn nhà nhỏ của cô rồi trở về, miệng hát lầm rầm. Vậy là ông đã đi đón cô ở Sở Cảnh sát đi ra. Marc nghiến răng lại. Cái quyền tuyệt đối tế nhị của người đỡ đầu làm anh phẫn nộ. Máu ở hai thái dương anh giật giật. Luôn là những chuyện bực mình đáng ghét này. Kiến tạo học đây. Vậy Mathias quái gở làm thế nào để tiếp tục ngắn gọn và to lớn trong khi chẳng có điều gì anh mong muốn đến với anh chứ? Anh có cảm giác mình hốc hác đi vì phẫn nộ.

Anh đã ngốn một phần ba chiếc bút chì sáng nay, không ngừng nhả ra những giằm gỗ trên trang giấy của mình. Thử đi dép ư? Nực cười. Anh không chỉ lạnh ở chân mà anh còn để mất đi vẻ sáng láng cuối cùng còn lại ở anh, nó đã lẩn trốn trong sự màu mè giả tạo ở quần áo của anh. Không có vấn đề đôi dép.

Marc xiết chặt chiếc thắt lưng bạc của mình, làm láng lại chiếc quần đen bó chặt của anh. Hôm qua Alexandra còn không đến gặp họ.

Vì sao cô ấy sẽ đến? Lúc này cô ấy đã có căn nhà nhỏ, sự tự quản, sự tự do của cô ấy. Đây là một cô gái rất có khả năng với sự tự do, cần coi chừng cô ấy. Cô ấy vẫn cứ qua ngày chủ nhật theo lời khuyên của ông già Vandoosler. Đi công viên với Cyrille.

Mathias đã nhìn thấy nó chơi bóng và chơi một trận hay với bọn chúng. Mặt trời tháng sáu êm dịu. Ý nghĩ không đến được với Marc. Mathias biết ứng dụng chỗ này chỗ kia những hình thức lặng lẽ đúng lúc nhưng chúng cũng không lướt qua Marc dù chúng đơn giản. Marc lại tiếp tục công việc nghiên cứu về việc buôn bán làng xã ở thế kỷ mười một, mười hai với nhiệt tình đã cạn kiệt. Vấn đề sản xuất nông thôn dư thừa hoàn toàn lầy bùn cần phải lao mình nằm sấp lên trên đó để tránh lún sâu vào trong tới tận đùi. Rầy rà. Có lẽ tốt hơn cả là đi chơi bóng: ta biết ném thế nào và chộp bóng ra sao. Về người đỡ đầu, ông qua cả ngày chủ nhật ngồi trên ghế, mũi thò ra lá cửa con, giám sát xung quanh. Ngu ngốc xiết bao! Chắc chắn là với dáng vẻ kẻ rình mò trong cái tổ chim ác là của mình, hoặc là thuyền trưởng tàu đánh cá voi, ông già thắng lớn dưới mắt những kẻ ngây thơ. Nhưng cái trò lừa bịp này không loè được Marc.

Anh nghe tiếng chân Vandoosler trèo lên bốn tầng gác. Anh không nhúc nhích, quyết định không để ông hài lòng đạt được những tin tức. Quyết định của Marc xẹp đi nhanh chóng, điều đó thường có ở anh đối với những việc nhỏ nhặt và hai mươi phút sau, anh mở cửa sườn mái.

Người đỡ đầu đã trèo lên ghế, thò đầu qua lá cửa con.

- Bác có vẻ một kẻ ngu ngốc như thế sao – Marc nói – Bác chờ đợi gì? Sự phản ứng ư? Phân chim bồ câu hay cá voi?

- Hình như ta không gây cho cháu điều thiệt hại – Vandoosler bước xuống ghế nói – Tại sao cháu nổi giận?

- Bác làm điều quan trọng, điều cần thiết. Bác đang làm điều hay. Đó là điều làm cháu nổi giận.

- Ta đồng ý với cháu, thật đáng khó chịu. Tuy nhiên cháu có thói quen và vào lúc bình thường, cháu coi thường nó mà. Nhưng ta quan tâm tới Lex và điều đó làm cháu nổi giận sao. Cháu quên

rằng ta để mắt đến cô bé chỉ là để tránh những việc không quan trọng có cơ làm cho mọi người khó chịu. Cháu muốn một mình làm việc đó ư? Cháu không có nghề. Và vì cháu nổi giận và cháu không nghe những điều ta nói với cháu, cháu có cơ không hiểu nổi điều đó đâu. Cuối cùng, cháu không có lối nào vào gần Leguennec cả. Nếu cháu muốn giúp, cháu sẽ buộc phải chịu đựng những sự can thiệp của ta. Có thể còn phải thực hiện những điều chỉ dẫn của ta, bởi vì ta sẽ không thể cùng một lúc có mặt ở khắp mọi nơi. Cháu và hai kẻ truyền giáo sẽ có thể có ích đấy.

- Về việc gì? – Marc nói.

- Chờ đợi. Còn quá sớm

- Bác chờ đợi phân chim bồ câu ư?

- Gọi cái đó như thế là tuỳ ý cháu.

- Bác tin chắc là cô ấy sẽ trở lại chứ?

- Hầu như chắc chắn. Alexandra đã xử sự rất tốt trong cuộc thẩm vấn sáng nay. Leguennec kìm lại. Nhưng ông ta có được một thủ đoạn hay chống cô ấy. Cháu có muốn biết điều đó hoặc cháu coi thường những chuyện ta làm lặt vặt?

Marc ngồi xuống.

- Họ đã khám xét chiếc xe của dì Sophia – Vandoosler nói – Trong thùng xe, họ lượm được hai sợi tóc. Chắc chắn đó là tóc của Sophia Siméonidis.

Vandoosler xát hai bàn tay vào nhau và cười phá lên.

- Cái đó làm bác đùa được ư? – Marc hỏi, vẻ rụng rời.

- Hãy bình tĩnh, chàng trai Vandoosler – ta cần nhắc lại cho cháu bao nhiêu lần nữa hả? (Ông lại đùa và tự rót cho mình một

cốc rượu). Cháu có muốn nghe chuyện đó không? – Ông hỏi Marc.

- Không, cảm ơn. Thật rất nghiêm trọng, những sợi tóc ấy. Còn bác thì cứ mặc sức cười cợt. Bác làm cháu chán ngấy. Bác trơ trẽn, ác tâm. Trừ phi... Trừ phi bác không nghĩ rằng người ta không thể rút ra được điều gì trong việc này chứ? Dẫu sao, đó là chiếc xe của Sophia, việc người ta tìm thấy tóc của bà ấy ở đó chẳng có gì đáng ngạc nhiên cả.

- Trong thùng xe ư?

- Tại sao không? Tóc rơi từ chiếc áo khoác.

- Sophia Siméonidis không như cháu. Bà ấy không nhét chiếc áo khoác dù là trong thùng xe. Không, ta nói tới chuyện khác. Đừng hốt hoảng. Một cuộc điều tra không bao giờ phó mặc cho may rủi. Ta có phương sách. Nếu cháu cố gắng bình tĩnh, ngừng sợ ta thử ve vãn Alexandra theo nghĩa này hoặc nghĩa khác, cố nhớ rằng ta đã nuôi dạy cháu một phần, và không đến nỗi tồi thế bất kể những điều ngu ngốc của cháu và của ta, cuối cùng tóm lại, nếu cháu thật sự muốn dành cho ta vài sự tín nhiệm nào đó và cất những nắm đấm của cháu vào túi đừng quấy đảo, ta sẽ yêu cầu cháu một việc nhỏ.

Marc suy nghĩ một lúc. Câu chuyện những sợi tóc làm anh lo lắng ghê gớm. Ông già có vẻ biết điều gì đó trong việc này. Dẫu sao, vô ích tự đặt ra những câu hỏi, anh không muốn đuổi cổ ông bác ra khỏi cửa. Người đỡ đầu của anh cũng không. Điều đó vẫn còn là dữ liệu cơ bản, như đích thân Vandoosler nói.

- Bác cứ nói đi – Marc thở dài.

- Chiều nay, ta vắng mặt. Có cuộc thẩm vấn cô người tình của Relivaux, rồi lại thẩm vấn đích thân Relivaux. Ta sẽ lảng vảng ở đó. Ta cần có một người gác ở đây vì phân chim bồ câu, nếu bất chợt xảy ra. Cháu sẽ thay ta giám sát.

- Việc đó cần gì?

- Ở tại những chỗ. Cháu đừng đi đâu, dù là đi mua bán. Nào ai biết bao giờ. Và ở tại cửa sổ của cháu.

- Nhưng cháu phải giám sát cái gì, mắc dịch? Bác chờ đợi cái gì?

- Không có một ý nghĩ nào cả. Chính vì lẽ đó mà ta cần phải cảnh giác. Ngay cả đối với tình huống không mấy đáng kể. Đồng ý chứ?

- Đồng ý – Marc nói – Nhưng cháu không thấy bác đi tới đâu? Dẫu sao hãy mang bánh và trứng lại. Lucien lên lớp tới tận sáu giờ. Chính cháu đi mua bán.

- Ta có gì để ăn trưa không?

- Còn món quay khá tệ hại. Tốt nhất là ta đến tiệm Tonneau chứ?

- Thứ hai tiệm đóng cửa. Và ta đã nói rằng chúng ta không rời khỏi nhà mà. Cháu nhớ chứ?

- Ngay cả để ăn ư?

- Cũng thế. Ta sẽ ăn hết món thịt quay ấy. Sau đó cháu sẽ lên cửa sổ của cháu và chờ đợi. Đồng thời đừng đem sách theo. Hãy ở lại cửa sổ và nhìn.

- Cháu sẽ bực mình đấy – Marc nói.

- Không, hàng tá sự việc đang diễn ra ở bên ngoài.

o O o

Từ mười ba giờ rưỡi, Marc cáu kỉnh đứng ở cửa sổ của mình ở gác hai. Trời mưa. Bình thường rất ít người vào trong cái phố nhỏ

này và khi trời mưa còn ít người qua lại hơn. Rất khó nhận ra bất cứ thứ gì dưới những chiếc ô. Như Marc linh cảm, tuyệt đối không có gì xảy ra cả. Hai người đàn bà qua cùng một hướng, một người đàn ông đi theo hướng khác. Rồi em trai Juliette thúc đẩy sự thám thính vào hai giờ rưỡi, được che bởi một chiếc ô đen to. Kẻ này, gã Georges to lớn rõ ràng ta không gặp nhiều. Gã làm việc từng đợt khi Nhà xuất bản cử gã đi thực hiện những kho ký gửi ở tỉnh. Đôi khi, gã đi một tuần rồi ở lại nhiều ngày tại nhà gã. Lúc ấy, người ta có thể gặp gã đi chơi hoặc uống bia ở đâu đó. Một gã có nước da trắng như chị gã, dễ thương nhưng không có gì gợi sự chú ý cả. Gã nhã nhặn khẽ chào nhưng không tìm cách nói chuyện. Không bao giờ người ta gặp gã ở tiệm Tonneau. Marc không dám hỏi Juliette về gã, nhưng gã em trai to lớn này vẫn sống tại nhà cô ta gần bốn mươi năm có vẻ không tạo cho cô ta sự kiêu hãnh. Hầu như cô ta không nói về gã. Một chút gì như thể cô ta giấu gã, bảo vệ gã. Người ta không biết gã có vợ hay không đến nỗi Lucien, dựa vào sắc thái, tất nhiên đưa ra giả thiết gã là người tình của Juliette. Phi lý. Sự giống nhau về thể hình của họ cho thấy rõ, kẻ này xấu xí, người kia đẹp. Thất vọng nhưng chịu là đúng, Lucien thay đổi ý kiến và khẳng định đã nhìn thấy Georges lẻn vào một cửa hàng đặc biệt ở phố Saint-Denis. Marc nhún vai. Đối với Lucien, tất cả đều có thể chuyển thứ lổn nhổn nhất trở thành tinh vi nhất.

Quãng mười lăm giờ, anh trông thấy Juliette chạy về nhà mình, che mưa bằng một mảnh cac-tông, rồi Mathias theo sát cô, đầu trần, chậm bước đi về phía nhà. Thường anh ta giúp Juliette mua thực phẩm cho tiệm Tonneau vào thứ hai để sử dụng cho cả tuần. Nước chảy khắp người anh nhưng tất nhiên việc đó không gây bối rối cho một kẻ như Mathias. Rồi lại một người đàn bà. Rồi một người vào mười lăm phút sau. Mọi người bước nhanh, co ro vì ẩm ướt.

Mathias gõ cửa phòng Marc để mượn một cái tẩy. Anh vẫn chưa lau khô tóc.

- Cậu làm gì ở cửa sổ thế? – Anh hỏi.

- Mình đang làm nhiệm vụ. – Marc trả lời, giọng mệt mỏi – Cảnh sát trưởng trao nhiệm vụ cho mình giám sát sự kiện. Vậy là mình giám sát.

- Đúng thế ư? Sự kiện gì?

- Mình không biết. Thật vô ích để nói với cậu rằng không có sự kiện nào xảy ra cả. Họ đã tìm thấy hai sợi tóc của Sophia trong thùng xe mà Lex mượn.

- Rầy rà thật.

- Cậu có thể nói như vậy. Nhưng chuyện đó làm cho người đỡ đầu đùa cợt. Này, người đưa thư kìa.

- Cậu có muốn mình thay phiên cho cậu không?

- Cảm ơn cậu. Mình quen rồi. Mình là kẻ duy nhất không làm gì ở đây. Coi như mình có một công việc dù là ngu ngốc.

Mathias bỏ chiếc tẩy vào túi còn Marc ở lại vị trí của mình. Những người đàn bà, những cái ô. Tan trường. Alexandra đã qua với thằng bé Cyrille, không nhìn về phía căn nhà tồi tàn của họ. Tại sao cô ấy lại phải nhìn chứ?

Pierre Relivaux đỗ xe trước sáu giờ một chút. Hẳn người ta cũng đã xem xét chiếc xe cà khổ riêng của ông ta. Pierre sập mạnh cửa song sắt ở vườn của ông ta. Những cuộc thẩm vấn không để ai có được tâm trạng vui vẻ. Hẳn ông ta sợ chuyện cô nhân tình được giữ ở quận Mười lăm đến tai bộ của ông ta. Người ta vẫn không biết đến khi nào thì những mảnh di hài sót lại của Sophia được mai táng. Họ vẫn giữ lại. Nhưng Marc không lường trước việc Relivaux suy sụp trong buổi chôn cất. Ông ta có vẻ lo lắng nhưng không mệt mỏi qua cái chết của vợ mình. Ít ra, nếu ông ta là kẻ giết người, ông ta không thử đóng kịch như chiến thuật của kẻ

khác. Quãng sáu giờ rưỡi, Lucien trở về và chấm dứt sự yên lặng. Rồi ông già Vandoosler về, ướt như chuột lột. Marc duỗi những cơ bắp bị tê cứng do đứng bất động. Việc này làm anh nhớ tới lần họ giám sát những Cảnh sát đào đất dưới gốc cây. Mọi người hoàn toàn không nói tới cái cây nữa. Tuy nhiên, mọi chuyện bắt đầu từ đây. Và Marc không sao quên nổi cái cây ấy.

Một chiều tệ hại. Không có sự kiện, không có tình huống nhỏ nhặt nào, không có tí phân chim bồ câu, không có gì hết.

Marc xuống để báo cáo cho người đỡ đầu đang chuẩn bị đốt lửa sưởi khô.

- Không có gì hết. Cháu đã tê dại người trong năm giờ để nhìn con số không. Còn bác thế nào? Những cuộc thẩm vấn ra sao?.

- Leguennec bắt đầu tỏ vẻ ngập ngừng trong việc nhả ra thông tin. Người ta là bạn của nhau cũng vô ích, người ta có niềm kiêu hãnh của người ta. Ông ta trượt, thế là ông ta không muốn người ta thấy trực tiếp cái đó. Xét thấy sự thụ động của ta, sự tự tin ở ta vẫn còn mặc dầu buông lỏng hết. Vả lại giờ đây ông ta có cấp bậc. Ông ta tức giận thấy ta lúc nào cũng bám gót ông ta, ông ta có cảm giác là ta coi thường ông ta. Nhất là khi ta cười đùa về những sợi tóc.

- Tại sao bác lại cười cợt?

- Chiến thuật, chàng trai Vandoosler ạ, chiến thuật mà. Leguennec khốn khổ. Ông ta tưởng nắm được người ở gái và ông ta với nửa tá tội phạm tiềm tàng cũng vẫn tạo nên vụ này như những vụ khác. Ta cần mời ông ta chơi một ván bài để thư giãn.

- Nửa tá ư? – Có những người ngấp nghé chứ?

- Có nghĩa là ta khoe với Leguennec rằng nếu cô bé Alexandra khởi đầu sai thì đó không phải là lý do để liều mắc phải điều dại

đột. Đừng quên rằng ta đã thử hãm ông ta lại. Tất cả là ở đó. Lúc ấy ta rút ra cho ông ta chân dung một đống những kẻ giết người khác hoàn toàn tạm được. Chiều hôm ấy, Relivaux tự bảo vệ tốt, làm cho ông ta có ấn tượng thuận lợi. Ta cần chõ vào việc này. Relivaux quả quyết rằng ông ta không đụng tới xe của vợ mình; rằng ông ta đã đưa cho Alexandra những chìa khoá xe. Ta phải nói với Leguennec rằng Relivaux đã cất giấu một chùm chìa khoá cũng như thế ở nhà mình. Vả chăng ta cũng đã mang chúng tới cho ông ta. Hử? Cháu nói gì về việc này?

Lửa cháy phần phật trong lò sưởi và Marc thường thích cái lúc ngắn ngủi lửa cháy sáng rực, lộn xộn trước khi những thanh củi sụt xuống rồi cháy như thường lệ, đây là những đoạn cũng hấp dẫn nhưng vì những lý do khác. Đang cữ tháng sáu, nhưng buổi tối trong phòng mọi người vẫn thấy lạnh các ngón tay. Trừ Mathias, mình trần vừa vào để chuẩn bị bữa ăn tối. Mathias có thân mình đầy cơ bắp nhưng quá trẻ.

- Tuyệt vời – Marc nói vẻ nghi ngờ. – Nhưng thế nào mà bác tìm kiếm được những chiếc chìa khoá ấy?

Vandoosler thở dài.

- Cháu hiểu – Marc nói – bác đã tông cửa vào khi ông ta đi vắng chứ gì. Bác sẽ gây cho chúng cháu những chuyện bực mình.

- Ngày nọ, cháu đã xoáy trộm ngon lành một con thỏ rừng – Vandoosler trả lời

– Người ta khó mất được những thói quen. Ta muốn xem. Ta đã tìm được một chút. Những lá thư, những bản sao thanh toán, những chìa khoá... Gã Relivaux này thận trọng. Không có giấy tờ gây liên lụy tại nhà gã.

- Bác đã làm thế nào có được những chìa khoá ấy?

- Rất giản đơn. Đằng sau tập C cuốn từ điển Larousse Lớn thế kỷ thứ mười chín. Cuốn từ điển này quả là một kỳ công. Như vậy việc ông ta cất giấu chùm chìa khoá không kết tội được ông ta. Có thể đó là một kẻ nhát gan và điều đó cho phép ông ta nói giản đơn rằng ông ta không bao giờ có chùm chìa khoá thứ hai.

- Vậy tại sao không vứt chúng đi?

- Trong những lúc bối rối này, có lẽ có ích là có thể có một cái xe mà người ta nói rằng không có chìa khóa. Còn chiếc xe riêng của ông ta thì đã được kiểm tra. Không có gì để nói cả.

- Người tình của ông ta thì sao?

- Không chống lại được nhiều lắm trước những cuộc tấn công của Leguennec. Thánh Luc đã lầm trong việc chẩn đoán của mình. Cô gái đó không ưa gì Relivaux, cô ta chỉ lợi dụng ông ta mà thôi. Ông ta phục vụ cho họ sống, cô ta và người tình đích thực của cô ta; gã này không thấy một trở ngại nào để lẩn mặt khi Relivaux đến với cô ta vào thứ bảy – chủ nhật. Theo lời cô gái, Relivaux ngu ngốc này không hề nghi ngờ. Có lúc hai người đàn ông gặp nhau. Ông ta tưởng là anh trai cô ta. Theo cô ta, hoàn cảnh thích hợp với ông ta như vậy và quả nhiên, ta không thấy rõ cô ta kiếm được gì trong cuộc hôn nhân làm cho cô ta mất tự do. Và về phía Relivaux ta không thấy ông ta kiếm được bất cứ điều gì trong cuộc tình này. Sophia Siméonidis là một người phụ nữ làm tăng giá trị cho ông ta trong những lĩnh vực xã hội mà ông ta khao khát. Ta vẫn cứ giúp đỡ. Ta gợi ý rằng cô gái, Elizabet là tên cô ta, có thể không ngừng nói dối và mong muốn lợi dụng mọi nguồn lợi của một Relivaux tách khỏi vợ mình và giàu có. Cô ta có thể đạt được việc cưới ông ta, cô ta đã nắm giữ ông ta từ sáu năm nay, cô ta không xấu và trẻ hơn ông ta nhiều.

- Còn những người khả nghi khác của bác?

- Tất nhiên ta đã buộc tội mẹ chồng Sophia và con trai bà ta.

Ho bảo vệ lẫn nhau cho rằng vẫn ở Maisons-Alfort trong đêm ấy nhưng không có gì ngăn nổi nghĩ rằng một trong hai người có thể đi. Dourdan không xa, còn ít xa hơn Lyon.

- Như thế chưa đủ nửa tá đối với chúng ta – Marc nói – Bác đã ném kẻ nào khác vào tay Leguennec không?

- Thế thì Thánh Luc, Thánh Matthieu và cháu. Ông ta sẽ quan tâm tới đấy.

Marc bật dậy trong khi Lucien cười.

- Chúng cháu ư? Bác điên đấy à!

- Cháu muốn giúp cô bé, có hay không?

- Thật rối rắm! Và sẽ không giúp Alexandra! Thế nào mà bác lại muốn Leguennec nghi ngờ chúng cháu?

- Rất dễ – Lucien nói xen vào – Đó là ba người đàn ông ba mươi lăm tuổi không có ý chí trong một căn nhà tồi tàn lộn xộn. Đúng. Có thể nói là những người láng giềng ít đáng tin cậy. Một trong ba kẻ ấy đã đưa bà ta đi chơi, hiếp bà ta một cách man rợ và giết bà ta để bà ta ngậm miệng.

- Còn tấm bưu thiếp mà bà ấy nhận thì sao? – Marc kêu lên – Tấm bưu thiếp với ngôi sao và cuộc hẹn gặp? Có lẽ là chúng ta chăng?

- Cái đó làm phức tạp một chút những sự việc – Lucien công nhận – Hãy công nhận rằng người đàn bà đã nói với chúng ta về Stelyos ấy và tấm bưu thiếp nhận được cách đây ba tháng để giải thích cho chúng ta về nỗi sợ của bà ta quyết định để chúng ta đào đất. Bởi vì đừng quên rằng chúng ta đã đào.

- Cậu có thể tin chắc rằng mình không quên cái cây bẩn thỉu ấy. - Vậy – Lucien nói tiếp – nhằm kéo người đàn bà ra khỏi nhà bà

ta. Một người trong chúng ta sử dụng cái mánh khoé thô thiển ấy, chặn người đàn bà ở ga Lyon, đưa bà ta đi chỗ khác và thảm kịch bắt đầu.

- Nhưng Sophia chưa bao giờ nói với chúng ta về Stelyos cả!

- Cậu muốn làm gì với Cảnh sát? Chúng ta chỉ có lời thề của chúng ta và cái đó không hề được tính đến khi ta đang ở trong tình cảnh rối rắm.

- Được – Marc tức điên người nói – Được. Người đỡ đầu dứt khoát có những ý kiến tuyệt vời. Và ông ấy? Tại sao không phải là ông chứ? Với quá khứ và những cuộc phiêu lưu kiểu Cảnh sát và tình dục ít nhiều vẻ vang, ông sẽ không lạc lõng trong khung cảnh. Bác nghĩ gì về chuyện này, bác Cảnh sát trưởng?

Vandoosler nhún vai.

- Cháu hãy nghĩ rằng không phải đến sáu mươi tám tuổi người ta mới quyết định hiếp phụ nữ. Việc đó phải làm từ trước. Mọi Cảnh sát biết điều đó. Trong khi với những người đàn ông ba mươi lăm tuổi cô đơn và nửa điên gàn thì người ta hoàn toàn có thể lo sợ.

Lucien cười phá lên.

- Cừ lắm – Anh nói – Bác cừ lắm, bác Cảnh sát trưởng ạ. Sự gợi ý của bác với Leguennec làm cháu rất vui.

- Không phải tôi – Marc nói.

- Bởi vì cậu là một kẻ trong trắng – Lucien vỗ vai bạn nói – Cậu không chịu nổi người ta bôi bẩn một chút lên hình ảnh cậu. Nhưng anh bạn khốn khổ ơi, hình ảnh của cậu không có gì liên quan trong đó cả. Đó là những tấm bìa mà người ta bôi bẩn. Leguennec không thể làm gì chống chúng ta cả. Chỉ có điều, thời gian mà ông ta kiểm tra một chút những sự khai thác, những

đường đi và những chiến công riêng của chúng ta làm mất trọn một ngày và huy động hai nhân viên quèn vô ích. Tất cả coi như kẻ thù!

- Tôi thấy chuyện đó là ngu ngốc.

- Mà không. Mình thấy chuyện đó sẽ làm cho Mathias cười rũ ra. Hử Mathias?

Mathias khẽ cười.

- Mình ư – Anh nói – Việc đó hoàn toàn không liên quan đến mình.

- Bị Cảnh sát quấy rầy, bị nghi ngờ đã hiếp Sophia thì chuyện đó hoàn toàn không liên quan đến cậu ư?

- Thế rồi sao nữa? Còn mình, mình biết rằng không bao giờ mình hiếp một phụ nữ cả. Vậy những người khác nghĩ gì về chuyện này, mình coi thường, vì mình biết.

Marc thở dài.

- Người săn-hái là một kẻ khôn ngoan – Lucien thốt lên – Hơn nữa, từ khi cậu ấy làm việc trong tiệm “cái thùng”, cậu ấy bắt đầu biết nấu nướng. Không cả trong sáng, cũng không khôn ngoan, mình đề nghị ăn thôi.

- Cậu chỉ nói được chuyện ăn và Đại chiến thôi – Marc nói.

- Chúng ta ăn thôi – Vandoosler nói.

Ông qua đằng sau Marc và nhanh nhẹn nắm lấy vai anh. Vẫn là cái cách nắm chặt vai từ khi anh còn là trẻ con làm họ cãi nhau. Cái cách của ông ý muốn nói “đừng lo ngại, chàng trai Vandoosler, ta không làm gì chống lại cháu cả, đừng nổi giận, đừng quá nổi giận, đừng lo ngại”. Marc cảm thấy hết tức giận. Alexandra vẫn

không bị buộc tội và chính vì điều đó mà từ bốn ngày nay ông già canh chừng. Marc nhìn ông. Armand Vandoosler ngồi vào bàn, vẻ thờ ơ. Túi phân ư, túi tuyệt vời ư. Khó mà có lợi trong việc ấy. Nhưng đó là bác anh và Marc trong lúc kêu lên, vẫn tin tưởng ở ông. Vì một số sự việc.

Chương 24

Dẫu sao, khi Vandoosler bước vào phòng anh, theo sau là Leguennec, vào tám giờ sáng ngày hôm sau, Marc hoảng hốt.

- Đến giờ rồi - Vandoosler nói với anh

- Ta phải đi với Leguennec. Cháu cứ làm như hôm qua, việc đó sẽ tiến triển rất tốt đấy.

Vandoosler lập tức biến mất. Marc nằm chưng hửng trên giường có cảm giác vừa thoát khỏi một việc buộc tội. Nhưng chưa bao giờ người đỡ đầu được giao việc đánh thức anh dậy. Ông già Vandoosler trở nên điên gàn mất rồi. Không, không phải thế. Vội đi cùng Leguennec, ông báo cho anh lại tiếp tục việc giám sát khi ông vắng mặt. Người đỡ đầu không cho Leguennec biết những mưu mẹo của ông. Marc dậy, đi tắm rồi xuống phòng ăn ở tầng dưới. Không biết từ giờ nào, Mathias đã đứng xếp củi vào hòm gỗ. Thực sự chỉ có anh ta thức dậy vào lúc rạng đông trong khi không ai yêu cầu anh ta cả. U mê, Marc tự pha một cốc cà phê đặc.

- Cậu có biết vì sao Leguennec đến không? - Marc hỏi anh.

- Vì chúng ta không có điện thoại - Mathias nói

- Việc đó buộc ông ta phải chịu phiền mỗi lần ông ta muốn nói chuyện với bác cậu.

- Mình hiểu rồi. Nhưng tại sao sớm thế? Ông ta có nói gì với cậu không?

- Không gì hết - Mathias nói

- Ông ta có cái đầu của người Breton bận tâm bởi được báo có việc làm nhưng mình cho rằng ông ta luôn thế, ngay cả không có việc làm. Ông ta chỉ khẽ gật đầu với mình rồi đi nhanh vào cầu thang. Mình tin đã nghe thấy ông ta càu nhàu về căn nhà tồi tàn này không có điện thoại lại có tới bốn tầng gác. Thế thôi.

- Cần phải chờ đợi - Marc nói

- Còn mình, mình lại phải chiếm lĩnh vị trí của mình ở cửa sổ. Không có gì để cười bò ra cả. Mình không biết ông già hy vọng gì. Lại những người đàn bà, những người đàn ông, những chiếc ô, người đưa thư, gã Georges Gosselin to béo, đó là tất cả những gì mình thấy qua đây.

- Và Alexandra - Mathias nói.

- Cậu thấy cô ấy thế nào? - Marc ngập ngừng hỏi.

- Đáng yêu - Mathias nói.

Hài lòng và ghen tuông. Marc đặt vào khay tách cà phê của mình vào hai lát bánh mà Mathias đã cắt, bưng tất cả lên gác hai rồi kéo chiếc ghế đẩu cao tới tận cửa sổ. Ít ra anh sẽ không phải đứng suốt ngày. Sáng nay, trời không mưa. ánh sáng tháng sáu vừa phải. Với sự may mắn anh có thể nhìn đúng lúc. Lex đưa con trai đến trường. Cô đi qua, dáng vẻ hơi uể oải, nắm tay Cyrille, đứa bé có vẻ kể nhiều chuyện với mẹ nó. Như hôm qua, cô không ngẩng đầu nhìn về phía căn nhà tồi tàn. Và như hôm qua, Marc tự hỏi vì sao cô không nhìn nó. Vả chăng như thế lại tốt hơn. Nếu cô nhận ra anh ngồi im lìm trên chiếc ghế đẩu đang ăn bánh kẹp bơ nhìn ra phố thì việc đó chắc chắn không có lợi cho anh. Marc không phát hiện được chiếc xe của Pierre Relivaux. Sáng nay hẳn ông ta đã đi sớm. Người làm việc lương thiện hoặc kẻ giết người? Người đỡ đầu nói kẻ sát nhân là kẻ giết người. Một kẻ giết người lẽ nào lại

làm chuyện khác, ít thảm hại nhưng lại rất nguy hiểm. Chuyện đó không làm sợ sệt nữa, Marc không thấy Relivaux có chất của kẻ giết người nên anh không sợ ông ta. Này, Mathias trái lại thật hoàn hảo. Cao, to lớn, vững chắc, điềm tĩnh, người trơ như gỗ, ý kiến trầm lặng đôi khi kỳ cục, hiểu biết nhạc kịch tinh tế không ai ngờ. Phải, Mathias hoàn hảo. Từ ý tưởng nhỏ này đến ý tưởng nhỏ khác, đã chín giờ rưỡi. Mathias vào trả anh chiếc tẩy. Marc hỏi với anh ta rằng anh thấy anh ta rõ ra là kẻ giết người và Mathias nhún vai.

- Việc giám sát của cậu tiến triển chứ?

- Số không - Marc nói

- Ông già thì điên gàn còn mình thì vâng theo sự điên rồ của ông. Đó hẳn là vì gia đình.

- Nếu việc này mãi kéo dài, mình sẽ đem bữa ăn trưa lên cho cậu trước khi mình đi đến tiệm Tonneau. Mathias nhẹ nhàng khép cửa lại và Marc nghe tiếng ở bàn giấy của anh ta ở gác dưới. Anh đổi tư thế ở ghế đẩu. Anh cần dự tính có một chiếc gối cho sau này. Có lúc anh nghĩ mình bị phong toả trong nhiều năm trước cửa sổ của mình, ngồi trong chiếc ghế bành đặc biệt, bị nhồi nhét để chờ đợi vô ích, với Mathias là người khách duy nhất đến với những khay thức ăn. Chị giúp việc nhà cho Relivaux vào nhà với chiếc chìa khoá vào mười giờ, Marc trở lại với những ý tưởng nhỏ bé của mình. Cyrille với nước da xỉn, mái tóc xoăn và thân hình tròn trĩnh. Có lẽ bố nó to béo và xấu xí, tại sao không? Đồ cứt ỉa. Anh có gì mà luôn nghĩ tới gã này chứ? Anh lắc đầu, lại nhìn về phía mặt trận phía Tây. Cây sồi non đã ra hoa. Cái cây hài lòng với tiết trời tháng sáu. Marc vẫn không sao quên nổi cái cây này và hầu như nó là cái duy nhất trong trường hợp của anh. Mặc dầu một ngày nào đó anh đã trông thấy Mathias dừng lại trước hàng rào song sắt nhà Relivaux nhìn sang bên đó. Hầu như hắn quan sát cái cây, đúng hơn là gốc cây. Tại sao Mathias thật ít giải thích

những gì hắn làm? Mathias biết nhiều sự việc về sự nghiệp của Sophia. Anh biết bà là ai khi bà ấy đến gặp họ lần đầu. Cái gã này biết hàng tá mánh lới nhưng không bao giờ hắn nói ra. Marc tự hứa rằng ngay sau khi Vandoosler cho phép anh rời khỏi chiếc ghế đẩu, anh để một ngày lảng vảng gần cái cây, như Sophia đã làm. Anh trông thấy một người đàn bà đi qua. Anh ghi: "Mười giờ hai mươi, một người đàn bà vẻ bận rộn đi qua với cái giỏ thức ăn. Trong giỏ có gì?" Anh quyết định ghi lại tất cả những gì anh trông thấy để đỡ bực mình. Anh lại lấy tờ giấy viết thêm: "Thực tế, đó không phải là cái giỏ mà người ta gọi nó là cái bị". "Cái bị" là một từ kỳ cục, chỉ dành cho những người già cả và ở tỉnh lẻ mà thôi. Hãy xem từ nguyên học của mình. Ý nghĩ tìm từ "bị" trong từ nguyên học đánh thức một chút nghị lực của anh. Năm phút sau, anh lại lấy tờ giấy. Đây là một buổi sáng rất náo nhiệt. Anh ghi: "Mười giờ hai mươi lăm: một gã gầy gò ấn chuông nhà Relivaux, một gã không phải là người đưa thư, cũng không phải là người của Sở Điện lực ghi số điện, cũng không phải một gã trai ở chốn này". Marc đứng lên, mở cửa sổ và cúi xuống. Nhiều bực dọc vì chuyện không đáng kể. Nhưng phải cố sức vì Vandoosler cho việc giám sát phân chim bồ câu này biết bao tầm quan trọng. Marc cảm thấy bị chinh phục mà không biết về tầm quan trọng làm nhiệm vụ kẻ rình rập và bắt đầu lẫn lộn phân chim bồ câu với cục vàng thiên nhiên. Vì thế việc anh làm sáng nay là xoáy trộm tại nhà Mathias chiếc ống nhòm và rình. Vậy đây là một gã. Với chiếc xà-cột của Giáo sư, chiếc áo khoác màu sáng và sạch sẽ, mái tóc thưa, hình dạng cao gầy. Chị giúp việc mở cửa cho gã và theo những cử chỉ của chị ta, Marc hiểu rằng chị ta nói là ông chủ không có mặt ở nhà, gã phải đến vào lúc khác. Gã gầy gò nài nỉ? Chị giúp việc lại phủ nhận và nhận tấm thiếp mà gã này lấy ở túi ra, viết nguệch ngoạc điều gì đó. Chị ta đóng cửa lại. Tốt. Một người khách của Relivaux. Phải đi gặp chị giúp việc chứ? Yêu cầu đọc tấm danh thiếp ư? Marc ghi vài điều lên tờ giấy của mình. Ngước mắt nhìn, anh thấy gã này không đi mà vẫn đứng trước cửa song sắt vẻ do dự, thất vọng, suy nghĩ, có phải gã đến vì Sophia chăng? Cuối

cùng, gã đi, đung đưa chiếc xà-cột. Marc đứng bật dậy, lao nhanh xuống cầu thang, chạy tới phố, chỉ mấy bước chân đã gặp được gã gầy gò, Từ lúc mà anh ngồi im ở cửa sổ, anh không bỏ sót sự kiện không đáng kể đầu tiên từ trên trời rơi xuống anh.

- Tôi là láng giềng của ông ấy - Marc nói

- Tôi đã trông thấy ông bấm chuông. Liệu tôi có thể giúp được gì chăng? Marc mệt đứt hơi, tay vẫn cầm chiếc bút. Gã này hứng khởi nhìn anh, theo Marc nghĩ, gã hầu như còn có hy vọng nào đó.

- Xin cảm ơn ông - Gã nói

- Tôi muốn gặp Pierre Relivaux nhưng ông ấy không ở nhà.

- Ông hãy trở lại vào tối nay - Marc nói

- Ông ấy về nhà quãng sáu hoặc bảy giờ.

- Không - Gã nói

- Chị giúp việc của ông ta nói với tôi rằng ông ấy đi nơi nào đó vài ngày mà chị ta không biết là đâu, cũng không biết khi nào ông ấy trở về; có thể là thứ sáu hoặc thứ bảy. Chị ta không thể nói được. Điều đó làm tôi buồn phiền vì tôi đến từ Genève.

- Nếu ông muốn - Marc nói vẻ]o lắng về ý nghĩ thấy sự kiện không đáng kể của anh biến mất - tôi có thể thử tìm hiểu tình hình. Tôi tin chắc có được tin tức rất nhanh. Gã do dự. Gã có vẻ tự hỏi Marc đến làm gì trong công việc của gã.

- Ông có thể điện thoại không? - Marc hỏi.

Gã này gật đầu theo anh không hề cưỡng lại cho tới tận buồng điện thoại công cộng ở góc phố.

- Đó là vì tôi không có máy điện thoại - Marc giải thích.

- A phải - Gã này nói.

Sau khi đã ở trong buồng điện thoại, đưa mắt giám sát gã gầy gò, Marc hỏi những điều chỉ dẫn và số máy gọi của Đồn Cảnh sát quận Mười Ba. May sao có chiếc bút này. Anh ghi số điện thoại vào bàn tay và gọi Leguennec.

- Xin ông chuyển giúp cho bác tôi, thưa thanh tra, thật cần thiết đấy. Marc nghĩ từ "cần thiết" là từ then chốt và quyết định khi ta có chuyện gì đó với cảnh sát. Vài phút sau anh có Vandoosler ở đầu dây.

- Có chuyện gì xảy ra thế? - Vandoosler nói

- Cháu đã đặt tay vào việc nào đó hả? Marc nói trong lúc này anh không đặt tay vào việc gì cả.

- Cháu không tin - Anh nói

- Nhưng hãy hỏi người Breton của bác là Relivaux đã đi đâu và khi nào ông ta trở về. Ông ta buộc phải khai với cảnh sát sự vắng mặt của mình. Marc chờ đợi một lúc. Anh cố ý để cửa mở để gã ấy nghe hết những điều anh nói và gã không có vẻ ngạc nhiên. Vậy là gã đã biết tin. Về cái chết của Sophia Siméonidis.

- Hãy ghi - Vandoosler nói

- Sáng nay ông ta đi Toulon có công việc. Việc này đã được kiểm tra ở bộ, không phải chuyện đùa. Ngày về của ông ta không được ấn định, nó tuỳ thuộc vào nhiệm vụ của ông ta ở đó. Ông ta có thể trở về vào ngày mai hoặc thứ hai tới. Cảnh sát có thể gặp ông ta trong trường hợp khẩn thiết qua bộ. Nhưng không phải cháu.

- Cảm ơn - Marc nói

- Phía bác thế nào?

- Đang cặm cụi làm việc về người bố của cô nhân tình của Relivaux là Elizabeth, cháu nhớ chứ. Bố cô ta đang ngồi tù từ mười năm nay vì đã đâm nhiều nhát dao vào một người tình coi là vợ của mình. Leguennec nói rằng những người trong gia đình họ có lẽ có máu nóng. Ông ta đã lại triệu tập Elizabeth và làm việc với cô ta về việc này, để biết cô ta ngả về phía nào. Gương người bố hoặc mẫu người mẹ.

- Tuyệt - Marc nói

- Hãy nói với người Breton của bác rằng có một cơn bão tệ hại trong vùng Finistère, cái đó có thể sẽ tạo cho ông ta một sự giải trí nếu ông ta thích những cơn bão.

- Ông ta đã biết điều đó. Ông ta nói với ta rằng: "Mọi con tàu đang đậu ở bến. Chúng ta chờ đợi mười tám chiếc còn đang trên biển."

- Rất tốt - Marc nói

- Hẹn sau này. Marc gác máy rồi trở lại với gã gầy gò.

- Tôi đã có tin - Anh nói

- Lại đây với tôi. Marc muốn đưa gã về nhà mình để biết ít ra gã chờ đợi gì ở Pierre Relivaux. Chắc chắn đây là một công việc nhưng nào ai biết công việc gì. Đối với Marc, Genève tất yếu bao hàm những công việc làm ăn, vả lại rất rầy rà. Gã đi theo anh, luôn có chút hy vọng trong cái nhìn làm cho Marc phải suy nghĩ. Anh bảo gã ngồi ở phòng ăn và sau khi lấy ra hai cái tách và hâm nóng cà phê, anh cầm lấy cái chổi và nện mạnh vào trần. Từ khi mọi người có thói quen gọi Mathias theo cách này, mọi người luôn đập vào một chỗ để không làm hỏng cả bề mặt trần. Cán chổi để lại những dấu nhỏ trong lớp thạch cao và Lucien nói rằng cần nhét vào đấy bằng một cái giẻ và chỉ nhỏ. Việc này vẫn chưa được làm. Trong lúc này, gã gầy gò đặt chiếc xà-cột lên một chiếc ghế tựa và

nhìn đồng năm frăng được đóng vào xà nhà, chắc chắn vì đồng tiền này mà Marc không mào đầu, đi thẳng vào điểm quan trọng của vấn đề.

- Người ta đang tìm kẻ giết Sophia Simconidis

- Anh nói như thể điều đó có thể lý giải đồng năm frăng.

- Tôi cũng vậy - Gã nói. Marc rót cà phê. Họ cùng ngồi. Đúng thế sao. Gã đã biết tin và gã tìm kiếm. Gã không có vẻ buồn, Sophia không phải là bạn gái thân. Gã tìm vì lý do khác. Mathias bước vào trong phòng ngồi trên chiếc ghế dài, khẽ gật đầu chào.

- Đây là Mathias Delamarre - Marc giới thiệu

- Còn tôi là Marc Vandoosler. Gã buộc phải tự giới thiệu:

- Tôi là Christophe Dompierre. Tôi ở Genève, Thuỵ Sĩ. Và gã đưa cho họ tấm thiếp như ban nãy đã đưa cho Marc.

- Ông đã rất nhã nhặn tìm kiếm cho tôi tin tức ấy - Dompierre nói tiếp

- Khi nào ông ấy trở về?

- Ông ấy đang ở Toulon, nhưng Bộ không thể nói ngày nào ông ấy trở về vì tuỳ thuộc vào công việc của ông ấy. Còn chúng tôi, dẫu sao thì chúng tôi không thể gặp được ông ấy. Gã gật đầu và cắn môi.

- Rất tiếc - Gã nói

- Các ông đang điều tra về cái chết của bà Siméonidis phải không? Các ông không phải... thanh tra chứ?

- Không. Đó là bà láng giềng của chúng tôi và chúng tôi quan tâm tới bà ấy. Chúng tôi hy vọng đạt kết quả. Marc biết rằng mình phát triển những câu rất thích hợp và cái nhìn của Mathias khẳng

định với anh như vậy.

- Ông Dompierre cũng tìm kiếm - Anh nói với Mathias.

- Sao? - Mathias hỏi. Dompierre quan sát anh. Những nét bình thản và màu xanh nước biển của đôi mắt anh hẳn làm cho ông ta tin tưởng vì ông ta ngồi vững vàng hơn trên ghế và cởi áo khoác ra. Có cái gì đó lướt qua bộ mặt người này một phần giây thôi nhưng cũng đủ để biết ông ta đã quyết định hay không. Marc biết nắm lấy rất rõ cái phần giây này và anh cho rằng hành động ấy dễ hiểu hơn là làm cho hòn cuội leo lên vỉa hè.

- Có lẽ các ông có thể giúp tôi - Ông ta nói

- Cho tôi biết ngay khi Relivaux trở về. Điều đó có làm các ông phiền lòng không?

- Việc đó dễ dàng thôi - Marc nói

- Nhưng ông muốn gì? Relivaux nói không hề biết gì về vụ giết hại vợ ông ấy. Cảnh sát chú ý để mắt tới ông ấy nhưng trong lúc này không có gì nghiêm trọng chống lại ông ấy. Vả lại, ông có biết điều gì không?

- Không. Tôi hy vọng rằng chính ông ấy biết điều gì hơn nữa. Một chuyến đến thăm mà vợ ông ấy liếp, một thủ đoạn như thế.

- Ông không phải rất sáng suốt - Mathias nói.

- Đó là tôi đang còn ở trong bóng tối - Dompierre nói

- Tôi nghi ngờ thôi. Tôi nghi ngờ từ mười lăm năm nay và cái chết của bà Siméonidis cho tôi hy vọng tìm được điểm tôi còn thiếu. Cái điều mà Cảnh sát không muốn nghe vào thời ấy.

- Vào thời kỳ nào? Dompierre cựa quậy trên ghế.

- Thật quá sớm để nói tới - Ông ta nói

- Tôi không biết gì hết. Tôi không muốn mắc sai lầm, đó sẽ là nghiêm trọng. Và tôi không muốn một cảnh sát nhúng vào việc này. Các ông hiểu chứ? Không một Cảnh sát nào. Nếu tôi đạt tới điều đó, nếu tôi tìm được sự vận hành còn thiếu ấy. Tôi sẽ đi gặp họ. Hoặc đúng hơn, tôi sẽ viết cho họ. Tôi không muốn gặp họ. Họ đã gây cho tôi quá nhiều lầm lẫn, cho tôi, cho mẹ tôi, cách đây mười lăm năm. Họ đã không nghe chúng tôi khi có vụ việc ấy. Đúng là hầu như chúng tôi không có gì để nói cả. Chỉ có niềm tin nhỏ bé của chúng tôi, niềm tin khốn khổ của chúng tôi. Như thế, không là gì hết đối với một cảnh sát. Dompierre lấy bàn tay khua không khí.

- Tôi có vẻ phát biểu một bài diễn văn tình cảm - Ông ta nói

- dẫu sao một bài phát biểu không liên quan tới niềm tin của mẹ tôi đã qua đời rồi. Lúc này việc đó tạo cho tôi hai niềm tin. Và tôi không muốn để một cảnh sát quét sạch những niềm tin của tôi. Không, không bao giờ thế. Dompierre thôi nói và lần lượt nhìn họ.

- Các ông, được đấy - Ông ta nói sau khi cân nhắc

- Tôi tin rằng các ông không phải loại người thải đuổi. Nhưng tôi muốn chờ đợi một chút trước khi yêu cầu các ông một chỗ dựa. Tôi đã gặp bố bà Siméonidis ngày nghỉ cuối tuần vừa rồi ở Dourdan. Ông ấy đã mở cho tôi xem những hồ sơ của ổng và tôi nghĩ mình đã đặt tay vào vài việc nhỏ nhặt. Tôi đã để lại cho ông địa chỉ và số dây nói của tỏi để trong trường hợp ồng tìm được những tư liệu mới, nhung hầu như ông ấy không hề nghe tôi nói. Ông ấy rầu rĩ. Và kẻ giết người luôn thoát khỏi tôi. Tôi tìm một cái tôn. Hãy nói cho tôi biết, các ông là láng giềng của bà ấy từ bao lâu rồi?

- Từ hai mươi tháng ba - Mathias nói.

- A, như thế chưa lâu lắm. Chắc chắn bà ấy không thổ lộ với các ông những điều tâm sự. Bà ấy mất tích vào ngày hai mươi

tháng năm, phải không? Trước ngày này có ai qua gặp bà ấy không? Có người nào thật bất ngờ đối với bà ấy? Tôi không nói tới một người bạn trai cũ hoặc một người quen ở xã hội thượng lưu. Không, một người mà bà ấy nghĩ không gặp lại nữa hoặc ngay cả một kẻ mà bà ấy không quen biết? Marc và Mathias lắc đầu. Họ có ít thời gian để quen biết Sophia nhưng ta có thể hỏi những người láng giềng.

- Tuy nhiên có một kẻ rất bất ngờ đã đến gặp bà ấy - Marc nói, mày cau lại

- Không phải một người thực tế mà là điều gì đó. Christophe Dompierre châm một điếu thuốc lá và Mathias nhận thấy hai bàn tay gầy guộc của ông ta hơi run. Mathias xác định mình rất thích con người này. Anh thấy ông ta quá gầy, không đẹp, nhưng ông ta thẳng thắn, anh theo dõi mánh lới, niềm tin nhỏ bé của ông ta. Như ông ta khi Marc tỏ vẻ kiêu hãnh nói với ông ta về việc săn bò rừng của anh. Con người này rất yếu ớt sẽ không buông cây cung của mình, đó là điều chắc chắn.

- Thực tế, vấn đề là cái cây - Marc nói tiếp

- Cây sồi non. Tôi không biết cái cây này có thể làm ông quan tâm không vì tôi không biết ông tìm cái gì. Còn tôi, tôi luôn lại nói về cái cây này nhưng mọi người coi thường. Tôi nói lăng nhăng chăng? Dompierre ra hiệu là đúng thế và Mathias đẩy chiếc gạt tàn lại gần ông ta. Anh tập trung chú ý nghe câu chuyện.

- Vâng - Ông ta nói

- Nhưng tôi không chờ đợi cái đó. Trong lúc này, tôi không thấy có mối quan hệ.

- Tôi cũng thế - Marc nói

- Tôi thực sự nghĩ rằng không có mối quan hệ. Tuy nhiên tôi

nghĩ đến nó. Lúc nào cũng nghĩ tới mà không hiểu vì sao. - Tôi cũng nghĩ tới chuyện đó - Dompierre nói

- Tôi xin các ông báo cho tôi ngay khi Relivaux xuất hiện. Có thể ông ta đã tiếp người mà tôi tìm kiếm mà không biết tầm quan trọng của chuyến đến thăm ấy. Tôi để lại địa chỉ của tôi cho các ông. Tôi đến ở một khách sạn nhỏ trong quận Mười chín, Khách sạn Danube, phố Prevoyance. Tôi đã ở đấy khi còn nhỏ. Đừng ngần ngại đến gặp tôi, dù là đêm tối, bởi vì tôi có thể được gọi về Genève bất cứ lúc nào. Tôi là người của các phái đoàn Châu u. Tôi ghi cho các ông tên khách sạn, địa chỉ, số điện thoại. Số buồng của tôi là ba mươi hai. Marc đưa cho ông ta tấm thiếp của mình và Dompierre ghi địa chỉ và số điện thoại của ông ta. Marc đứng lên cài tấm thiếp vào dưới đồng năm frăng, trên xà. Dompierre nhìn anh làm. Lần đầu tiên, ông ta cười, điều đó làm cho bộ mặt ông ta có vẻ dễ thương.

- Đó là Péquod ở đây ư?

- Không - Marc nói và cũng cười

- Đó là cái cầu nghiên cứu mọi thời kỳ, mọi con người, mọi không gian. Từ dưới năm trăm nghìn năm trước Thiên chúa giáng sinh đến năm 1918, từ châu Phi đến Châu Á, từ Châu u đến Châu Nam Cực.

- Như vậy - Dompierre kể

- Achab có thể hy vọng tìm được con mồi của mình, không chỉ nhờ ở sự lựa chọn đúng đắn về thời kỳ và nơi cùng thời gian lưu trú của cá nhà táng trong những địa hạt kiếm sống được xác định mà Achab còn có thể hy vọng gặp nó, nhờ những sự línhh toán tinh tế của mình, trong lúc qua những phạm vi rộng chia tách các vùng.

- Ông thuộc lòng Moby Dick hả? - Marc hỏi, vẻ kinh ngạc.

- Đúng là tôi thường sử dụng câu này. Dompierre nồng nhiệt bắt tay Marc và Mathias. ông ta nhìn lần cuối tấm thiếp của mình được cài ở xà, như để kiểm tra là mình không quên gì, cầm lấy xà-cột và đi ra. Mỗi người đứng ở cửa sổ hình vòm bán nguyệt, Marc và Mathias nhìn người khách đi về phía cửa song sắt.

- Mánh khoé - Marc nói.

- Rất - Mathias nói. Sau khi họ đứng ở trong một cửa sổ lớn, họ khó có ý muốn nhúc nhích. Mặt trời tháng sáu chiếu sáng không gay gắt mảnh vườn bỏ hoang, cỏ mọc rất nhanh. Marc và Mathias đứng lại trong cửa sổ của họ không nói gì một lúc lâu. Marc là người đầu tiên nói:

- Trưa nay cậu đi làm muộn. Juliette hẳn tự hỏi cậu đang làm gì. Mathias giật mình, trèo lên gác của mình để mặc bộ đồ phục vụ và Marc thấy anh chạy ra, bó chặt trong chiếc gi-lê đen. Đây là lần đầu tiên Marc trông thấy Mathias chạy và anh chạy nhanh. Kẻ đi săn tuyệt hảo.

Chương 25

Alexandra không làm gì cả, có nghĩa là không có việc gì có ích, không có việc gì đạt kết quả. Cố ngồi ở chiếc bàn nhỏ, áp đầu vào hai nắm đấm của mình. Cô nghĩ tới những giọt nước mắt, những giọt nước mắt không ai thấy, không ai biết, những giọt nước mắt tuyệt vọng vì mọi người nhưng chúng vẫn cứ đến. Alexandra ôm chặt lấy đầu và nghiến răng. Tất nhiên khóc chẳng ích gì. Alexandra lại đứng lên. "Những người Hy Lạp là những người tự do, những người Hy Lạp kiêu hãnh", bà cô nói thế. Bà già Andromaque nói như vậy, những mánh lới cả thôi. Guillaume đã cầu xin được sống nghìn năm cùng bà. Thực tế, nếu ta tính toán đúng thì được năm. "Những người Hy Lạp tin vào những lời hứa của mình", bà cô nói thế. Alexandra nghĩ rằng có thể, nhưng vậy thì những người Hy Lạp ngu ngốc. Bởi vì sau đó phải đi thôi, đầu hơi ngẩng cao, lưng hai thẳng, từ bỏ cảnh vật, những tiếng, những cái tên và một bộ mặt. Và đi với Cyrille trên những con đường sụt hỏng, đừng để vỡ mặt trong những đường mòn rối rắm của những ảo tượng tuyệt vọng. Alexandra dang hai cánh tay. Cô chán ngấy rồi. Như lông đuôi cò già. Về việc này, bắt đầu thế nào cái mánh khoé ấy? "Ta chán ngấy rồi, lông đuôi cò già, đoạn dây mảnh..." Cái đó đi thẳng tới "đất Nung, ma trơi, sữa bò" mất, nhưng sau đó là trắng toát. Alexandra liếc nhìn đồng hồ báo thức. Đã đến giờ đi đón Cyrille rồi. Juliette đã đề nghị với cô gái tiền cơm tháng để cho đứa bé ăn trưa tại tiệm Tonneau hằng ngày sau khi tan lớp. Vận may đã rơi vào những người như thế, như Juliette hoặc những nhà truyền giáo. Cô có được căn nhà nhỏ ấy gần họ và việc đó làm thư thái. Bởi vì tất cả bọn họ đang trong tình trạng rối rắm. Rối rắm thật. Pierre hứa tìm cho cô một việc làm. Tin tưởng

Pierre, tin vào lời hứa. Alexandra xỏ nhanh đôi ủng, chụp lấy chiếc áo vét. Liệu có thể có cái gì sau "ma trơi, sữa bò" đây? Khóc quá nhiều làm cho đầu óc rối tinh. Cô dùng các ngón tay chải lại mái tóc và đi nhanh tới trường. Tại tiệm Tonneau vào giờ nay có ít khách ăn nên Mathias dành cho cô chiếc bàn nhỏ gần cửa sổ. Alexandra không đói nên cô đề nghị với Mathias chỉ dọn cho đứa bé ăn. Trong lúc Cyrille ăn, cô đến gặp anh tại quầy rượu với nụ cười tươi. Mathias thấy cô gái này gan dạ và anh muốn cô ăn, để nuôi sự cả gan. - Anh có biết sau "ma trơi, sữa bò" là gì không? Cái rìu gì đó? - Cô hỏi anh.

- Không - Mathias nói

- Tôi nói về cái khác khi tôi còn bé. Cô có muốn biết không?

- Không, cái đó làm tôi rối trí. - Tôi biết cái đó - Juliette nói

- nhưng tôi còn chưa biết phần đầu.

- Cái đó sẽ kết thúc tốt bằng việc trở lại - Alexandra nói. Juliette dọn cho cô một đĩa ô-liu và Alexandra nhấm nháp trong lúc nhớ lại người bà già của cô dành cho những quả ô-liu đen một lòng mến mộ hầu như tôn giáo. Cô thực sự yêu quý bà già Andromaque và những câu châm ngôn tệ hại mà bà thốt lên bất cứ lúc nào. Alexandra dụi mắt. Cô chạy trốn, cô mơ mộng. Cô cần lại đứng thẳng lên, nói: "những người Hy Lạp phải kiêu hãnh".

- Hãy nói cho tôi biết, Mathias - Cô nói

- Sáng nay trong lúc mặc quần áo cho Cyrille, tôi trông thấy Cảnh sát trưởng đi cùng Leguennec. Có gì mới không? Anh có biết gì không? Mathias nhìn Alexandra. Cô luôn tươi cười nhưng không lâu, cô chao đảo. Việc làm tốt hơn cả là nói chuyện.

- Vandoosler khi đi đã không nói gì cả - Anh nói

- Trái lại, chúng tôi bị rơi vào một gã kỳ cục với Marc. Một gã

Christophe Dompierre đến từ Genève hoàn toàn kỳ lạ. Thật lộn xộn, một câu chuyện cũ đã mười lăm năm mà gã hy vọng chỉ một mình giải quyết với vụ giết Sophia. Một thủ đoạn cũ rích dâng lên trong đầu óc gã. Nhất là không một lời nói về Leguennec, chúng tôi đã hứa với gã. Tói không biết gã nghĩ gì trong đầu nhưng việc đó làm tôi buồn phiền nếu phản bội gã.

- Dompierre ư? Cái tên đó không nói được gì với tôi - Alexandra nói

- Gã hy vọng gì?

- Gặp Relivaux, đặt cho ông ta những câu hỏi, để biết có phải có một người bất ngờ đến thăm không. Cuối cùng là không rõ ràng. Tóm lại, gã chờ Relivaux, đó là ý nghĩ dứt khoát.

- Gã chờ ông ấy ư? Nhưng Pierre đi vắng một số ngày... Anh không nói với gã chuyện đó ư? Anh không biết chuyện đó sao? Ta không thể để con người ấy chạy quanh trong phố suốt ngày cho dù người ấy khó khăn.

- Marc đã nói với gã rồi. Đừng lo ngại, chúng tôi biết gặp được gã ở đâu rồi. Gã ở một phòng tại phố Prévoyance. Cái tên thật đẹp, phải không? Métro Danube... Tôi đã trông thấy nó, Danube đích thực. Cái đó không nói được gì hết với cô, đó là nơi hang cùng ngõ hẻm của thành phố, kỷ niệm hình như thời thơ ấu của gã. Gã này thật kỳ lạ, rất mắc míu. Gã còn đến gặp ông cô ở Dourdan. Chúng ta phải báo cho gã khi Relivaux trở về, hết đấy. Mathias đi vòng quầy rượu đến cho Cyrille một cốc sữa chua và một phần bánh kem mứt và vuốt tóc đứa bé.

- Thằng bé ăn tốt lắm - Juliette nói - Như thế là tốt.

- Còn cô, Juliette - Mathias hỏi trong lúc trở lại quầy rượu - Câu chuyện đó có nói với cô điều gì không? Một chuyến thăm bất ngờ ấy? Sophia đã không nói gì với cô ư?

Juliette suy nghĩ vài giây trong lúc lắc đầu.

- Không gì hết - Cô nói - Ngoài tấm bưu thiếp vẽ ngôi sao, không có gì hết. Dẫu sao chẳng có ai làm dì ấy lo lắng cả. Điều đó thấy rõ ở Sophia và tôi nghĩ rằng nếu có thì dì ấy đã nói với tôi.

- Không tránh khỏi - Mathias nói.

- Anh có lý, không tránh khỏi.

- Bắt đầu có khách rồi, tôi đi hỏi những yêu cầu của họ đây. Juliette và Alexanđra còn đứng lại một lúc ở quầy.

- Tôi tự hỏi - Juliette nói - nếu cái đó do ngẫu nhiên không phải là "ma trơi, sữa bò, rìu đá" nhỉ? Alexandra cau mày.

- Nhưng sau đó thì sao nữa? - Cô nói

- Đá gì? Mathias đưa đơn đặt món ăn và Juliette đi vào bếp. Lúc này có quá nhiều tiếng ồn. Họ không thể bàn chuyện ở quầy nữa. Vandoosler đi qua. Ông tìm Marc nhưng anh không còn ở vị trí của mình nữa. Mathias nói rằng có thể Marc đói và đó là việc bình thường vào lúc đã một giờ chiều. Vandoosler càu nhàu và lại ra đi trước khi Alexandra có thể hỏi ông có chuyện gì. Ông gặp cháu mình trước cổng song sắt căn nhà tồi tàn.

- Cháu bỏ đi ư? - Vandoosler nói.

- Cháu xin bác đừng nói như Lucien - Marc nói

- Cháu đi mua bánh mì kẹp nhân, cháu lảo đảo rồi. Chết tiệt. Cháu đã làm việc cả buổi sáng vì bác rồi.

- Vì cô ta, Thánh Marc ạ.

- Cô nào? - Cháu biết rõ là ai rồi. Alexandra. Luôn ở trong tình thế khó khăn.Leguennec lưu tâm đến những thiệt hại của ống bố Elizabeth nhưng ông ta không thể quên hai sợi tóc trong xe. Cô ta

có lợi giữ được bình thản. Chỉ một chút lầm lạc là gẫy rắc.

- Đến mức ấy ư? Vandoosler gật đầu.

- Cái lão Breton của bác ngu ngốc. - Marc tội nghiệp

- Vandoosler nói - nếu tất cả những kẻ ngã lăn xuống ngang đường chúng ta ngu ngốc thì sẽ rất hay. Cháu không mua bánh mì kẹp nhân cho ta à?

- Bác đã không nói với cháu rằng bác trở về. Chết tiệt, bác chỉ cần gọi điện thoại.

- Chúng ta không có điện thoại.

- A phải, đúng thế.

- Hãy ngừng nói "chết tiệt" với ta bất cứ lúc nào. Từ đó làm ta bực mình. Ta đã là cảnh sát khá lâu và từ đó để lại cho ta những dấu ấn.

- Chắc chắn. Chúng ta vào chứ? Cháu chia cho bác nửa chiếc bánh mì kẹp nhân và cháu kể cho bác câu chuyện về ông Dompierre. Đó là phân chim bồ câu của cháu sáng nay đấy.

- Có lúc cháu thấy nó rơi à.

- Xin lỗi, chính cháu tóm được nó trên không. Cháu đã đánh lừa. Nếu cháu không lao nhanh xuống cầu thang, cháu đã mất nó. Nhưng cháu hoàn toàn không biết đó có phải là phân chim bồ câu tốt không. Có lẽ chỉ là phân chim sẻ gầy guộc. Bác muốn nghĩ gì tuỳ bác nhưng cháu báo trước cho bác là cháu thôi việc giám sát đấy. Cháu đã quyết định ngày mai đi Dourdan. Câu chuyện về Dompierre làm Vandoosler hết sức quan tâm nhưng ông không biết nói sao. Marc nghĩ ràng ông không muốn nói ra. Ông già đọc lại nhiều lần tấm thiếp cài dưới đồng năm frăng.

- Cháu không nhớ câu dẫn của Moby Dick chứ? - Ông hỏi.

- Không, cháu đã nói với bác rồi. Đó là một câu hay vừa kỹ thuật vừa trữ tình, với những khoảng rộng trong đó, nhưng câu nói đó không có gì liên quan tới công việc của ông ta. Loại người triết lý, tìm kiếm cái không thể có được, và tất cả là mánh khoé. -

Tuy nhiên - Vandoosler nói

- Ta rất muốn cháu tìm lại cậu ấy cho ta.

- Bác không hy vọng rằng cháu sẽ đọc lại cả cuốn sách để tìm cho bác câu đó, phải không?

- Ta không hy vọng chuyện đó. Ý nghĩ của cháu đi Dourdan là tốt, nhưng cháu đi dò dẫm. Theo những gì mà ta biết, điều làm ta sẽ ngạc nhiên nếu Siméonidis đã nói với cháu điều gì đó. Và Dompierre chắc chắn đã không nói với bà ấy "vài chuyện nhỏ nhặt" mà ông ta đã thấy được.

- Cháu cũng muốn mình có ý nghĩ về người vợ thứ hai và người con rể. Bác có thể thay phiên giám sát chiều nay không? Cháu cần suy nghĩ và để hết tê cứng.

- Đi đi, Marc, còn ta, ta cần ngồi. Ta mượn cửa sổ của cháu nhé.

- Khoan đã, cháu có cái cần thiết phải làm trước khi đi. Marc trèo lên gác của mình rồi lại xuống sau ba phút. - Xong rồi chứ? - Vandoosler hỏi

- Gì cơ? - Marc nói trong lúc mặc chiếc áo vét đen.

- Các việc cần thiết của cháu.

- À vâng. Đó ià từ nguyên của từ "cái bị". Bác có muốn biết không? Vandoosler lắc đầu, hơi nản lòng. - Nếu bác sẽ xem thật

đáng công đấy. Dòng 1327, người ta gọi cái đó là những cái giỏ trong đó người ta gửi đi những quả vả và nho của vùng Midi. Thật lý thú phải không?

- Ta không cần - Vandoosler nói - Bây giờ đi nhanh lên. Vandoosler qua thời gian còn lại trong ngày để nhìn ra phố. Việc đó làm ông rất vui nhưng câu chuyện của Marc và của Dompierre làm ông lo lắng. Ông thấy đáng chú ý là Marc có sự thôi thúc bắt lại người đàn ông ấy. Marc khá hay trong sự xung động. Mặc dầu những cách cư xử ngầm của anh, kiên quyết và cả quá trong sáng cũng dễ thấy đối với ai biết rõ anh, Marc đi một chút trong mọi hướng trong những sự phân tích bay bổng của anh, nhưng những khoảng cách nhiều lý trí và tâm trạng của anh lại có thể tạo những hiệu quả quý giá. Marc đã rình qua khuyết điểm của tư tưởng thoát tục ngang với khuyết điểm trái với sự thiếu kiên nhẫn. Ta cũng vẫn có thể trông cậy ở Marc, không phải như kẻ dịch mật mã mà như kẻ chiếm đoạt. Vandoosler nghĩ về Thánh Matthieu như một kiểu mộ đá, một khối đá to, tĩnh, thiêng liêng nhưng tiêm nhiễm mà không biết đủ loại sự kiện nhạy cảm, hướng những phân tử mi-ca theo hướng gió. Dẫu sao cũng phức tạp để miêu tả. Bởi vì cùng lúc có thể từ những hành động nhanh nhẹn, đua chạy, táo tợn đến những lúc quyết định sáng suốt. Còn Lucien, một kẻ lý tưởng chủ nghĩa phân tán trên mọi cung bậc có thể thái quá từ những việc kêu la om sòm chói tai đêm hạ thấp chỉ thấy tiếng vo vo. Trong sự khuấy động chối tai của anh ta, không tránh khỏi tạo nên những động chạm, những xung đột khác nhau có khả năng làm nổi lên những tia sáng bất ngờ. Còn Alexandra? Vandoosler châm một điếu thuốc lá và trở lại cửa sổ. Marc muốn cô gái này, có thể lắm, nhưng hắn còn quá vướng vào những dấu vết của vợ hắn đã bỏ đi. Vandoosler có khó khăn đi theo đứa cháu của mình trong những đường cơ bản của hắn, hắn là con người không bao giờ giữ được những lời thề quá ba tháng trong khi cam kết hàng nửa thế kỷ. Hắn cần gì để đưa ra biết bao lời thề như vậy? Bộ mặt người đàn bà trẻ mang nửa dòng máu Hy Lạp ấy làm hắn xúc động. Về

những gì ông nhận thấy, ở Alexandra có một cuộc chiến đấu lý thú giữa sự dễ bị tổn thương và sự gan dạ, những tình cảm xác thực và kìm nén, những sự thách thức dữ dội, đôi khi lại lặng lẽ. Dồn lại cái nét hung hăng ấy chuyển sang dịu dàng mà ông dã tìm được và yêu lâu dài trước đây dưới một hình thức khác. Rồi ông buông thả tư tướng trong nửa giờ. Ông lại như trông thấy bà ấy lời xa trên sân ke ga ấy với hai đứa trẻ sinh đôi, cho tới khi họ chỉ còn là ba cái chấm nhỏ. Ba cái chấm nhỏ ấy hiện đang ớ đâu? Vandoosler lại đứng lên và nắm lấy thanh ngang ban công. Từ mười phút trôi qua, ông không nhìn ra phố nữa. Ông ném điếu thuốc lá đi và lập lại nối tiếp danh mục những lập luận không đáng kể mà Leguennec dựng lên chống Alexandra. Giành giật thời gian và những sự kiện mới nhằm làm chậm lại kết cục cuộc điều tra của người Breton. Dompierre sẽ có thể làm công việc này. Marc về muộn, sau một chút là Lucien đi mua bán và là người hôm trước đã chuyển cho Marc nhiệm vụ phải có được hai kilô tôm hùm nếu chúng còn tươi, và tất nhiên đối với Marc có thể thực hiện được việc lấy cắp.

- Thật không dễ dàng - Marc nói trong lúc đặt lên bàn một túi to tôm hùm. Không dễ dàng chút nào. Thực tế, mình đã xoáy trộm chiếc túi của kẻ đứng trước mình.

- Tài thật - Lucien nói - Chúng mình thực sự có thể trông cậy ở cậu.

- Lần sau, hãy gắng có những ước muốn đơn giản hơn - Marc nói.

- Đó là tất cả tính toán của mình - Lucien nói.

- Cậu sợ không làm được người lính có năng lực, hãy để mình nói với cậu điều đó. Lucien dừng phắt lại trong công việc nấu nướng của mình và nhìn đồng hồ đeo tay.

- Chết tiệt - Anh kêu lên - Đại chiến!

- Gì nữa, Đại chiến ư? Cậu bị động viên à? Lucien bỏ con dao làm bếp xuống, nét mặt rụng rời.

- Hôm nay là mùng tám tháng sáu - Anh nói - Tai họa, những con tôm hùm của mình... Mình có bữa ăn tối để kỷ niệm tối nay, mình không thể bỏ được.

- Để kỷ niệm gì? Cậu làm mình rối trí đấy, ông bạn ạ. Vào thời kỳ này trong năm, đó là về Thế chiến thứ hai, là ngày mùng tám tháng năm chứ không phải mùng tám tháng sáu. Cậu lẫn lộn hết.

- Không - Lucien nói

- Tất nhiên bữa ăn tối kỷ niệm cuộc chiến tranh ba chín, bốn lăm (1939-1945) phải diễn ra ngày mùng tám tháng năm. Nhưng họ muốn mời dự những cựu chiến binh đầu bạc của Thế chiến thứ nhất, vì tầm rộng lớn của lịch sử, cậu hiểu chứ. Nhưng một cựu binh già bị ốm. Thế là họ lùi lại một tháng bữa tiệc tối dành cho những cựu chiến binh. Như vậy đó là tối nay đấy. Mình không thể bỏ lỡ việc này, rất quan trọng: một trong hai người già đã chín mươi lăm tuổi và còn minh mẫn. Mình phải gặp ông ấy. Đó là một sự lựa chọn: Lịch sử hoặc những con tôm hùm.

- Cậu hãy đi với Lịch sử - Marc nói.

- Tất nhiên - Lucien nói - Mình đi mặc quần áo đây. Anh đưa mắt nhìn lên bàn với vẻ thực sự tiếc rẻ rồi trèo lên đến gác ba của mình. Anh chạy đi vừa yêu cầu Marc dành phần tôm hùm cho anh tối nay khi anh trở về.

- Cậu sẽ quá say vì cái loại tế nhị này đấy - Marc nói. Nhưng Lucien không nghe bạn nói nữa, anh chạy về phía năm mười bốn-mười tám (1914-1918).

Chương 26

Mathias được báo động bởi những tiếng gọi liên tiếp trong lúc anh đang ngủ. Mathias là người ngủ vẫn nghe ngóng. Anh ra khỏi giường và nhìn qua cửa sổ thấy Lucien đang khoa chân múa tay trong phố, vừa gọi tên họ. Anh ta trèo lên một thùng rác to, đúng ra người ta không biết vì sao, có lẽ để nghe rõ hơn, và sự thăng bằng của anh ta có vẻ bấp bênh. Mathias lấy một cán chổi không có chổi nện hai tiếng lên trần để đánh thức Marc. Anh không nghe thấy tiếng nhúc nhích gì hết nên quyết định không cần sự giúp đỡ của Marc. Anh gặp Lucien trong phố đúng lúc anh này ngã từ chỗ đứng cao.

- Cậu hoàn toàn say rồi - Mathias nói - Gào lên như thể trong phố vào hai giờ sáng liệu có thích đáng không?

- Mình mất chìa khoá, ông bạn ạ - Lucien nói lúng túng - Mình lấy chìa khoá ra khỏi túi để mở cửa song sắt thì chúng tuột khỏi tay mình. Hoàn toàn trơ trọi, mình thề với cậu hoàn toàn trơ trọi. Chúng rơi xuống khi mình qua trước Mặt trận phía Đông. Không thể tìm được chìa khoá trong đêm tối mò.

- Chính cậu tối mò

- Vào đi, ngày mai chúng ta sẽ tìm chìa khoá của cậu.

- Không, mình muốn những chiếc chìa khoá của mình cơ! - Lucien kêu lên với sự ngoan cố của trẻ con và bướng bỉnh của những kẻ ngà ngà say. Anh ta thoát khỏi việc ôm ghì của Mathias và liền sục tìm, đầu cúi xuống, dáng chệnh choạng trước cửa song

sắt của Juliette. Mathias nhận ra Marc đến lượt anh ta thức dậy, lại gần họ.

- Không quá sớm đâu - Mathias nói.

- Mình không phải kẻ đi săn, mình ấy - Marc nói - Mình không giật mình trước tiếng kêu đầu tiên của con thú dữ. Trong khi chờ đợi, hãy nhanh nhảu lên. Lucien sẽ tập hợp và khích động mọi người láng giềng, đánh thức Cyrille, còn cậu, Mathias, cậu hoàn toàn trần như nhộng kìa. Mình không chê trách cậu điều đó mà chỉ báo cho cậu biết, thế thôi.

- Thế rồi sao nữa? - Mathias nói - Kẻ ngu ngốc này làm mình phải dậy lúc nửa đêm.

- Trong lúc chờ đợi, cậu sẽ lạnh cóng đấy. Trái lại, Mathias cảm thấy hơi ấm trong hõm lưng. Anh không hiểu thế nào mà Marc lại có thể yếu chịu rét đến thế.

- Được đấy - Mathias nói - Mình cảm thấy nóng.

- Thế thì không phải mình - Marc nói - Đi thôi, nào, mỗi người cầm một cánh tay, chúng ta đưa cậu ấy về.

- Không! - Lucien kêu lên - Mình muốn những chìa khoá của mình. Mathias thở dài và bước dài vài mét trên vỉa hè. Nếu tìm thấy chìa khoá, kẻ ngu ngốc này lại sớm làm mất thôi. Không, anh đã nhận ra những chiếc chìa khoá giữa hai vỉa hè. Chùm chìa khoá của Lucien dễ nhận ra: Lucien đã móc treo ở đó một người lính chì thời đó, với quần cộc đỏ, áo capốt xanh có tà vén lên. Dẫu thờ ơ với loại phù phiếm này. Mathias hiểu rằng Lucien vẫn giữ nó.

- Mình đã tìm được chìa khoá rồi - Mathias nói - Ta có thể đưa cậu ấy về lều của cậu ấy.

- Mình không muốn người ta giữ mình - Lucien nói.

- Tiến lên - Marc nói, không buông Lucien ra - Chúng ta còn phải lôi cậu ấy lên tận gác ba của cậu ấy. Chưa hết đâu.

- "Điều ngu ngốc quân sự và sự mênh mông của những con sóng là hai sự việc duy nhất có thể cho ý tưởng về sự vô tận" - Mathias nói.

- Lucien dừng ngay lại ở giữa vườn. - Cậu lấy câu ấy ở đâu ra thế? - Anh hỏi.

- Từ một tờ báo về đường hào có tiêu đề "Chúng ta tiến lên". Chính là ở trong một cuốn sách của cậu.

- Mình không biết cậu đọc cho mình - Lucien nói.

- Phải thận trọng tìm hiểu ta sống với ai - Mathias nói - Trong lúc chờ đợi, tiến lên, bây giờ mình bắt đầu cảm thấy lạnh.

Chương 27

Vào bữa điểm tâm sáng hôm sau, Marc ngạc nhiên thấy Lucien ăn uống ngốn ngấu cà phê với đĩa tôm hùm mà họ để phần cho anh ta.

- Cậu có vẻ đã hoàn toàn lại sức - Marc nói.

- Không nhiều như thế đâu - Lucien nhăn mặt nói - Mình có mũ.

- Tuyệt - Mathias nói - Cái đó hẳn làm cậu vui.

- Vui - Lucien nói - Món tôm hùm của cậu ngon tuyệt, Marc ạ. Cậu rất biết chọn cá. Lần sau hãy xoáy một con cá hồi nhé.

- Cựu chiến binh của cậu hả? Việc đó cho cái gì? - Mathias hỏi.

- Tuyệt vời. Mình có cuộc hẹn vào thứ tư mùng tám. Sau đó, mình không còn nhớ gì nữa.

- Im đi - Marc nói

- Mình lấy những thông tin.

- Cậu chờ đợi những tin tức hả?

- Cơn bão ở Bretagne, mình muốn biết nó đang ở đâu. Marc sùng bái những cơn bão, điều đó khá tầm thường và anh biết điều đó. Điều này đã tạo thành điểm chung với Alexandra. Vẫn cứ tốt hơn là không có điểm chung nào. Cô ấy nói rằng cô ấy thích gió. Anh đặt lên bàn chiếc đài thu thanh nhỏ lấm tấm những vết sơn

trắng.

- Khi chúng ta có nhiều tiền, chúng ta sẽ mua một chiếc đài thu hình - Lucien nói.

- Cậu im đi. Trời ơi! Marc cao giọng. Lucien làm món hun khói quỷ quái bằng cách xay những con tôm hùm của mình. Những tin tức buổi sáng nối tiếp nhau. Tliủ tướng chờ đón Thủ tướng Đức. Thị giá chứng khoán sụt một chút. Bão ở Bretagne dịu bớt, tiến dần về phía Paris trên đường đi đã mất sự dữ dội. Marc nghĩ, tiếc thật. Một bản tin nhanh của Hãng thông tin A.F.P. báo tin sáng nay người ta phát hiện một người đàn ông bị giết trong bãi đỗ xe ở khách sạn của người đó tại Paris. Người đó là Christophe Dompierre, bốn mươi ba tuổi, độc thân, không có con cái và là người uỷ nhiệm về các vụ việc ở Châu u. Vụ ám sát chính trị chăng? Không có thông tin nào khác được thông báo trên báo chí. Marc đặt mạnh bàn tay lên chiếc đài và nhìn Mathias, vẻ hốt hoảng.

- Có chuyện gì xảy ra thế? - Lucien hỏi.

- Đó là người hôm qua ở đây! - Marc kêu lên - Vụ án chính trị, lạ lắm!

- Cậu không nói với mình tên người đó - Lucien nói. Marc trèo lên cầu thang bốn bậc một tới sườn mái. Vandoosler đã dậy từ lâu, đang đọc sách, đứng trước bàn.

- Họ đã giết Dompierre! - Marc hụt hơi nói. Vandoosler từ từ quay lại.

- Ngồi xuống - Ông nói - Hãy kể đi.

- Cháu không biết gì hơn! - Marc nói, vẫn thở hổn hển

- Đó là tin ở Đài phát thanh. Người ta đã giết ông ta, thế thôi! Bị giết! Xác ông ta đã được tìm thấy trong bãi đỗ xe ở khách sạn

của ông ta.

- Ngu ngốc xiết bao! - Vandoosler đập nắm tay lên bàn nói - Đó là kết quả của việc muốn đơn độc chơi cuộc đấu! Con người tội nghiệp này muốn tự mình đi nhanh. Ngu ngốc xiết bao! Marc lắc đầu vẻ buồn tiếc. Anh cảm thấy hai bàn tay mình run lên.

- Có thể ông ta ngu ngốc - Anh nói - Nhưng ông ta đã nhận thấy điều gì đó quan trọng, vào lúc này, đó là điều chắc chắn. Bác cần báo cho Leguennec của bác, bởi vì họ không bao giờ làm báo cáo về cái chết của Sophia Siméonidis nếu người ta không báo cho họ. Họ sẽ tìm kiếm ở phía Genève hay nơi nào cháu không biết.

- Phải, cần báo cho Leguennec. Và tất cả chúng ta sẽ làm ra vẻ la hét vào đó vì hôm qua chúng ta đã không báo cho ông ta. Ông ta sẽ nói rằng nếu báo cho ông ta thì sẽ tránh được một vụ giết người và có lẽ ông ta có lý. Marc rên rỉ.

- Nhưng chúng cháu đã hứa với Dompierre là không nói gì. Bác muốn chúng cháu phải làm gì khác nữa? - Ta hiểu, ta hiểu - Vandoosler nói

- Vậy chúng ta hãy thoả thuận thế này: một mặt, không phải cháu đã chạy theo sau Dompierre mà chính ông ta đến gõ cửa nhà cháu, với tư cách là láng giềng của Relivaux. Mặt khác, chỉ có cháu, Thánh Mathias và Thánh Luc biết chuyến thăm của ông ta thôi. Còn ta không biết gì hết, các cháu không nói với ta chuyện ấy, Chỉ sáng nay cháu mới cho ta biết toàn bộ câu chuyện. Thế nào, được chứ?

- Đúng thế - Marc nói - Bác lánh mặt đi! Chúng cháu sẽ là những người duy nhất có liên quan và để Leguennec chỉ trích, còn bác bác sẽ rất an toàn!

- Nhưng chàng trai Vandoosler ạ, vậy là cháu không hiểu gì hết ư? Ta không có gì phải lẩn trốn cả! Một lời quở trách dài dòng của

Leguennec đối với ta là vô thưởng vô phạt: Điều đáng kể là ông ta tiếp tục hơi tin tưởng ở ta, cháu hiểu chứ! Để có được những thông tin, vẫn là những thông tin mà ta cần! Marc gật đầu. Anh hiểu, cổ họng anh nghèn nghẹn. "Vô thưởng vô phạt" Câu nói này của ông bác đỡ đầu gợi nhớ cho anh điều gì đó. A phải, vào cái đêm mà họ đưa Lucien về căn nhà tồi tàn. Mathias cảm thấy nóng, còn anh mặc cả bộ quần áo ngủ và chiếc áo "pun", anh vẫn cảm thấy lạnh. Không thể tưởng tượng nổi, cái gã săn-hái này. Không có gì quan trọng cả. Sophia đã bị giết, giờ đây là Dompierre. Dompierre đã để lại địa chỉ khách sạn của ông ta cho những ai? Cho mọi người. Cho họ, cho những người ở Dourdan, có thể còn nhiều người khác, không kể ông ta có thể bị theo dõi. Nói hết với Leguennec ư? Nhưng Lucien? Lucien đã đi khỏi mà?

- Ta đi đây - Vandoosler nói - ta đi báo cho Leguennec và chúng ta sẽ đến ngay tại chỗ. Ta bám sát ông ta và ta báo cáo tất cả những gì mà chúng ta có thể biết ngay sau khi chúng ta kết thúc việc đó. Hãy hoạt động lên, Marc! Chính cháu phải làm món thịt hun khói cho tối nay.

- Vâng. Lucien đã đánh mất anh lính chì của gã giữa hai vỉa hè.

Xác Chết Dưới Gốc Sồi

Fred Vargas

Chương 28

Leguennec lái xe hết tốc độ, vẻ giận dữ. Vandoosler ngồi bên, hiệu lệnh báo động được khởi động để có thể vượt qua những đèn báo và biểu lộ rõ sự không hài lòng của mình.

- Rất tiếc - Vandoosler nói - Cháu tôi đã không hiểu được tầm quan trọng của chuyến đến thăm của Dompierre và hắn đã bỏ qua không nói với tôi chuyện ấy.

- Cháu ông ngu ngốc hay sao? Vandoosler bực bội. Ông có thể mắng mỏ Marc rất lâu nhưng ông không châm chước cho bất kỳ ai chỉ trích hắn.

- Anh có thể nói với cái còi báo động của anh im đi được không? - Ông nói - Chúng tôi không hợp ý nhau trong căn nhà tồi tàn ấy. Giờ đây Pierre đã chết, chúng tôi không ở yên hơn một phút. Không nói một lời, Leguennec ngắt còi hiệu báo động.

- Marc không phải là kẻ ngu ngốc - Vandoosler nói khô khan - Nếu anh điều tra cũng tốt như hắn sự việc về thời Trung cổ, có lẽ anh đã rời khỏi Đồn cảnh sát khu phố của anh từ lâu rồi. Vậy hãy nghe rõ đây. Marc có ý định hôm nay báo cho anh. Hôm qua, hắn có những cuộc hẹn quan trọng, hắn kiếm việc làm. Anh còn có vận may là hắn đã nhận lời tiếp cái gã mờ ám và rối trí ấy và nghe tất cả những chuyện lộn xộn của gã, nếu không cuộc điều tra sẽ hướng về phía Genève và cái mắt xích còn thiếu đó sẽ tuột khỏi tay anh. Nói cho đúng hơn, anh phải biết ơn hắn. Đồng ý là Dompierre để mình bị giết. Nhưng hôm qua ông ta không nói gì hết với anh và anh không đặt ông ta dưới sự bảo vệ. Vậy chuyện đó

không thay đổi gì hết. Chầm chậm, ta sẽ đạt tới.

- Với thanh tra quận Mười Chín - Leguennec cáu kỉnh, hơi bình tĩnh nói - tôi coi anh như một cộng sự của tôi. Anh để tôi hành động. Đồng ý chứ? Leguennec giơ thẻ Cảnh sát của mình để vượt qua rào chắn được dựng lên trước lối vào bãi đỗ xe của khách sạn, thực tế là một sân sau nhỏ cáu bẩn dành cho xe của khách. Thanh tra Vernant ở Đồn Cảnh sát khu đã được báo trước việc Leguennec đến. Ông không giận đã đùn đẩy vụ án lại cho Leguennec vì nó cho thấy dấu hiệu đặc biệt xấu. Không có vợ, không có của thừa kế, không có thất bại về chính trị, không có gì trong tầm mắt cả. Leguennec bắt tay, giới thiệu đến mức khó nghe rõ người cộng sự của mình và nghe những điều mà Vernant, một chàng trai tóc hoe vàng, đã thu thập coi như thông tin.

- Chủ khách sạn Danube gọi chúng tôi trước tám giờ sáng nay. Ông ta phát hiện thi hài trong lúc đưa những thùng rác vào. Việc đó làm ông ta bị sốc mạnh và tất cả những chuyện tiếp theo. Dompierre ở nhà ông ta đã hai đêm, ông ta đến từ Genève.

- Qua Dourdan - Leguennec nói rõ - Ông nói tiếp đi.

- Không có một cuộc gọi điện thoại nào, không có thư tín, trừ một bức thư không dán tem được bỏ vào hòm thư của khách sạn theo ý ông ta vào chiều hôm qua. Chủ khách sạn đã lấy cái thư đó vào năm giờ và luồn vào tủ của Dompierre ở phòng ba mươi hai. Không cần nói rõ với ông ta là người ta đã không tìm thấy lá thư ấy, cả trên người ông ta cũng như trong phòng ông ta. Rõ ràng chính lá thư ấy đã lôi kéo ông ta ra ngoài. Rất có thể là một cuộc hẹn gặp. Kẻ giết người hẳn đã lấy lại lá thư của mình. Cái sân nhỏ ấy thật lý tưởng cho một vụ giết người. Ngoài mặt sau khách sạn, hai bức tường khác bị che khuất và tất cả trông ra lối qua này là nơi chỉ có những con chuột chạy trong đêm. Vả lại, mỗi người khách có sẵn một chìa khoá để mở cái cửa nhỏ trông ra sân ấy, vì khách sạn đóng cửa chính vào mười một giờ. Rất dễ làm cho

Dompierre xuống vào giờ khuya qua cái cửa ấy và đứng nói chuyện trong khoảng hẹp giữa hai chiếc xe. Theo như ông nói với tôi thì con người này đang tìm kiếm những tin tức. Hẳn ông ta đã không nghi ngờ. Một đòn dữ dội vào đầu và hai nhát dao đâm vào bụng. Bác sĩ hối hả quanh thi hài và nâng đầu lên.

- Ba nhát - Ông nói rõ - Người ta không muốn gánh lấy rủi ro. Con người khốn khổ này hẳn chết sau đó vài phút. Vemant chỉ những mảnh thuỷ tinh rải rác trên thân hình.

- Dompierre bị đánh bằng chính chai nước nhỏ này. Không có một dấu vết, tất nhiên. Ông lắc đầu. - Ta sống ở một thời kỳ đáng buồn mà kẻ ngu đần đầu tiên đến biết mình cần phải đeo găng tay.

- Giờ chết khi nào? - Vandoosler khẽ hỏi. Bác sĩ pháp y đứng lên phủi bụi ở quần. - Trong lúc này, tôi nói rằng giữa mười một giờ và hai giờ sáng. Tôi sẽ nói cụ thể hơn sau khi mổ tử thi bởi vì chủ khách sạn biết Dompierre ăn tối vào mấy giờ. Tối nay tôi sẽ chuyển cho các ông những kết luận đầu tiên của tôi. Dẫu sao chăng nữa, không chậm quá hai giờ.

- Con dao đâu? - Leguennec hỏi. - Có thể là con dao làm bếp, kiểu thông dụng, khá to. Vũ khí thông thường. Leguennec quay về phía Vernant.

- Chủ khách sạn không thấy có gì đặc biệt trên chiếc phong bì gửi cho Dompierre chứ? - Không. Tên được viết hoa bằng bút bi. Phong bì trắng thông thường. Tất cả đều kín đáo. - Tại sao lại chọn khách sạn hạng bét này? Dompierre không có vẻ là không có tiền.

- Theo chủ khách sạn - Vernant nói - Dompierre đã ở phường này khi còn là trẻ con. Việc trở lại đây làm ông ta vui lòng. Người ta đã đem thi hài đi. Trên mặt đất chỉ còn vết phấn không tránh khỏi khoanh hình dáng thi hài.

- Liệu sáng này cửa còn mở chứ? - Leguennec hỏi.

- Đã đóng lại rồi - Vernant nói - Tất nhiên do khách ra đi buổi sáng vào bảy giờ rưỡi, sau chủ nhân. Dompierre còn chìa khoá cửa trong túi mình.

- Và người khách ấy không nhận thấy gì ư?

- Không. Tuy chiếc xe của người đó đỗ gần thi hài. Nhưng ở bên trái người đó, cửa của người lái đặt ở phía bên kia. Đến nỗi xe của người đó, một chiếc xe to R19 hoàn toàn che mắt ông ta không nhìn thấy xác. Hẳn người đó khởi động xe mà không biết gì hết, cứ cho xe chạy thẳng.

- Được - Leguennec kết luận - Tôi đồng ý với ông, Vernant, về những thủ tục. Tôi cho rằng ông không thấy có gì trở ngại để chuyển hồ sơ cho tôi chứ?

- Không chút nào - Vernant nói - Trong lúc này, con đường Siméonidis có vẻ là duy nhất có sức thuyết phục. Vậy là ông đổi kíp nhé. Nếu không khai thác được gì, ông sẽ trả lại tôi cái gói này. Leguennec để Vandoosler ở một cửa xe điện ngầm trước khi gặp lại Vernant ở Đồn cảnh sát của ông ta.

- Lát nữa tôi sẽ qua chỗ ông - Ông nói với Vandoosler - Tôi có những chứng cứ vắng mặt cần kiểm tra. Trước hết, gặp bộ để biết Pierre Relivaux dạo chơi ở đâu. Ở Toulon hoặc nơi khác? - Một ván bài tối nay nhé? Một thuyền đánh cá voi chứ? - Vandoosler đề nghị. - Còn xem. Dẫu sao tôi sẽ qua. Anh chờ đợi gì mà không lắp đặt máy điện thoại ở nhà anh?

- Tiền - Vandoosler nói. Lúc này hầu như đã giữa trưa, Vandoosler vẻ lo lắng đến ngay một buồng điện thoại trước khi đi tàu điện ngầm. Thời gian qua suốt Paris và tin tức có thể thoát khỏi ông. Ông không tin Leguennec. Ông quay số điện thoại ở tiệm Tonneau và có được Juliette ở đường dây.

- Tôi đây - Ông nói - Cô có thể chuyển cho tôi nói Matthieu

được không?

- Họ đã tìm được điều gì chăng? - Juliette hỏi - Họ biết đó là ai chứ?

- Có phải cô nghĩ rằng việc ấy đã làm xong như thế chỉ trong hai giờ sao. Không, việc đó phức tạp, có thể không có được. - Tốt - Juliette thở dài - Tôi chuyển Mathias cho ông.

- Thánh Matthieu hả? - Vandoosler nói - Hãy trả lời ta thật khẽ nhé. Alexandra hôm nay có đến ăn trưa ở đấy không? - Hôm nay là thứ tư, cô ấy ở đây với Cyrille. Cô ấy giữ thói quen của cô ấy. Juliette làm cho cô ấy những món ăn thêm. Hôm nay, đứa bé có món bí nghiền. Dưới ảnh hưởng thuộc người mẹ của Juliette, Mathias bắt đầu đánh giá cao việc bếp núc; đó là rõ ràng. Vandoosler nghĩ nhanh, có lẽ đối tượng đáng quan tâm thực tế giúp hắn hết sức tránh đối tượng đáng quan tâm rất hấp dẫn, chính là Juliette và đôi vai để trắng đẹp của cô. Ở vào địa vị anh ta, Vandoosler sẽ lao vào Juliette không chút bối rối hơn là vào món bí nghiền. Nhưng Mathias là một gã phức tạp, cân nhắc lộ liễu mà không suy nghĩ lâu. Với những người đàn bà, mỗi người đàn ông có một mánh khoé. Vandoosler cất bỏ khỏi tâm trí mình đôi vai của luliette mà hình ảnh làm cho ông hơi run rẩy, nhất là khi cô cúi xuống để lấy một cái cốc. Đây chắc chắn không phải lúc để run rẩy; cả ông, cả Mathias, cả những người nào.

- Trưa hôm qua, Alexandra có ở đây không?

- Có.

- Cháu có nói với cô ấy về chuyên thăm của Dompierre không?

- Có. Cháu không có ý định nói nhưng chính cô ấy hỏi cháu. Cô ấy có vẻ buồn. Thế là cháu nói để giải khuây cho cô ấy. - Ta không trách gì cháu. Ông ta không phải xấu đã để theo dõi đường đi. Cháu có cho địa chỉ của ông ta không? Mathias suy nghĩ vài giây.

- Có - Anh lại nói - Cô ấy sợ rằng Dompierre chờ đợi Relivaux suốt ngày trong phố. Cháu đã trấn an cô ấy, cháu nói với cô ấy rằng Dompierre có một khách sạn ở phố Prévoyance. Cháu thích cái tên ấy. Cháu tin chắc mình đã nói cái tên ấy, cả Danube nữa.

- Điều gì làm cô ta có thể nghĩ tới một người lạ mặt lại chờ đợi Relivaux suốt ngày? -

Cháu không biết.

- Hãy chú ý nghe ta đây, Thánh Matthieu. Dompierre đã bị giết giữa mười một giờ đêm và hai giờ sáng bởi hai nhát dao vào bụng. Ông ta rơi vào bẫy qua một cuộc hẹn gặp. Việc đó có thể do Relivaux là kẻ đi dạo không biết ở đâu, như do ngẫu nhiên, có thể đến từ Dourdan và việc đó có thể đến từ bất kỳ ai khác. Cháu hãy nghỉ tay năm phút và đi tìm Marc đang đợi ta ở nhà. Hãy lóm tắt cho nó biết những điều ta vừa nói với cháu về cuộc điều tra và hãy bảo nó đến tiệm Tonneau hỏi Lex về thời gian biểu của cô ấy tối nay. Nếu có thể hẳn hãy nói với cô ấy một cách thân mật và bình tĩnh. Bảo nó cũng kín đáo hỏi cô ta đã trông hoặc nghe thấy gì không. Cô ta hơi mất ngủ vào giờ đó, chúng ta có thể có vận may về phía đó. Cần để Marc hỏi, không phải cháu, cháu hiểu rõ ta chứ?

- Váng - Mathias nói mà không phật ý.

- Cháu, cháu là người phục vụ, cháu hãy quan sát qua những cái khay của cháu và hãy thăm dò những phản ứng khác nhau. Cầu Trời, Thánh Matthieu ạ, để Alexandra không đi đâu trong đêm nay. Dẫu sao chăng nữa, không nói một lời với Leguennec về việc ấy trong lúc này. Ông ta nói sẽ đến Đồn Cảnh sát nhưng rất có thể ông ta trở lại nhà Alexandra hoặc tiệm Tonneau trước ta. Vậy hãy làm nhanh lên. Mười phút sau Marc vào tiệm Tonneau, không chút thoải mái. Anh ôm hôn Juliette, Alexandra và thằng bé Cyrille, nó nhảy bám vào cổ anh. - Nếu tôi ăn một chút với cô không làm cô phiền lòng chứ?

- Anh ngồi xuống - Alexandra nói - Hãy đẩy Cyrille dịch ra một chút, nó chiếm hết cả chỗ.

- Cô biết tin gì không? Alexandra gật đầu.

- Mathias đã kể cho chúng tôi. Và Juliette đã nghe được những tin tức. Đúng là vẫn con người ấy, phải không? Không thể có sự lẫn lộn chứ? - Than ôi, không một chút nào.

- Thật tệ hại - Alexandra nói - Tốt hơn cả là ông ta cần thổ lộ hết. Nếu chuyện đó xảy ra, không bao giờ ta đặt tay vào kẻ giết dì Sophia được, về việc đó, tôi không biết mình có thể chịu đựng được không. Người ta giết ông ấy thế nào? - Dao đâm vào bụng, không chết tức thì nhưng căn bản. Mathias quan sát Alexandra trong lúc bưng đĩa thức ăn cho Marc. Cô rùng mình.

- Hãy nói khẽ chứ - Cô hất cằm chỉ Cyrille - Tôi xin anh đấy.

- Việc đó xảy ra giữa mười một giờ đêm và hai giờ sáng. Leguennec tìm Relivaux. Ngẫu nhiên cô không nghe thấy gì chứ? Một chiếc xe chẳng hạn?

- Tôi ngủ. Khi tôi ngủ, tôi không tin mình có thể nghe bất cứ chuyện gì. Anh chỉ việc trông thôi. Tôi có ba chiếc đồng hồ báo thức ở trên bàn ngủ của tôi để tin chắc không để lỡ giờ đến trường. Hơn nữa...

- Hơn nữa? Alexandra ngập ngừng, mày cau lại. Marc cảm thấy hơi lảo đảo, nhưng anh có những mệnh lệnh. - Hơn nữa, trong lúc này, tôi có những mánh khoé nhỏ để ngủ được, để không quá suy nghĩ. Thế là tôi còn ngủ say hơn thường lệ. Marc gật đầu. Anh yên lòng. Cho dù anh thấy rằng Alexandra hơi quá giải thích cho anh về giấc ngủ của cô. - Nhưng Pierre...

- Alexandra nói tiếp - vẫn cứ không thể được. Thế nào mà ông ấy biết Dompierre đến gặp ông ấy hử? - Dompierre có thể gặp

được ông ấy sau này qua điện thoại, qua Bộ. Đừng quên rằng ông ấy cũng có lối vào của ông ấy. Cô biết đấy, ông ta hầu như khăng khăng bướng bỉnh. Và vội nữa.

- Nhưng Pierre ở Tonneau kia mà? - Đi máy bay - Marc nói - Như thế sẽ nhanh. Khứ hồi. Tất cả đều có thể cả.

- Tôi hiểu - Alexandra nói - Nhưng họ lầm. Pierre không đụng chạm tới Sophia.

- Ông ấy vẫn có một người tình từ không ít năm. Lex sầm mặt lại. Marc hối tiếc về nhận xét cuối cùng của mình. Anh không có thì giờ tìm được một câu thông minh để nói nhanh, bởi vì Leguennec bước vào tiệm ăn. Người đỡ đầu đã nhìn nhận đúng. Leguennec cố vượt qua ông. Viên thanh tra lại gần bàn họ.

- Nếu cô ăn xong, thưa cô Haufman, và nếu cô có thể trao gửi con trai cô trong một giờ, xin cô vui lòng đi theo tôi. Còn vài vấn đề nữa. Tôi buộc phải làm thế. Đểu giả. Marc không thèm nhìn Leguennec. Tuy nhiên, anh phải công nhận ông ta làm công việc của mình, công việc mà chính anh đã làm vài phút trước đó. Alexandra không bối rối và Mathias ra hiệu anh sẽ trông nom Cyrille. Cô đi theo viên thanh tra và trèo lên xe của ông ta. Ăn mất ngon, Marc đẩy đĩa thức ăn của anh và đến ngồi ở quầy rượu. Anh yêu cầu Juliette đem cho anh một cốc bia. Nếu có thể là cốc vại.

- Đừng lo ngại - Cô nói với anh - Ông ta không thể làm gì chống cô ấy được đâu. Alexandra không nhúc nhích khỏi nhà ban đêm.

- Tôi biết - Marc thở dài nói - Đó là cô ấy nói thế. Nhưng vì sao ông ta sẽ tin cô ấy? Ngay từ đầu, ông ta không tin gì hết.

Đó là công việc của ông ta - Juliette nói - Nhưng tôi, tôi có thể nói với anh rằng cô ấy không nhúc nhích. Đó là sự thật và tôi sẽ nói với ông ta điều đó. Marc nắm lấy bàn tay Juliette.

- Hãy nói cho tôi biết, cô biết chuyện gì?

- Cái mà tôi đã trông thấy - Juliette cười, nói - Quãng mười một giờ, đọc sách xong, tôi tắt đèn nhưng không thể ngủ được. Việc mất ngủ thường đến với tôi. Đôi khi vì tôi nghe thấy Georges ngáy ở gác trên và việc đó làm tôi ghê sợ. Nhưng tối hôm qua, dù không có tiếng ngáy, tôi vẫn xuống tìm một cuốn sách khác và tôi đọc ở dưới nhà cho tới hai giờ rưỡi. Tại đây, tôi tự nhủ mình dứt khoát phải đi ngủ và tôi trèo lên gác. Tôi quyết định uống một viên thuốc ngủ và tôi ngủ. Nhưng điều tôi có thể nói với anh là từ mười một giờ mười lăm đến hai giờ rưỡi, Alexandra không ra khỏi nhà cô ấy. Không có tiếng động cửa kể cả xe. Vả lại, khi cô ấy đi chơi, cô ấy đưa cả đứa bé đi cùng cô ấy. Tôi không thích việc dó. Này, đêm ấy đèn ngủ của Cyrille còn thắp sáng. Thằng bé sợ bóng tối. Tuổi nó thế. Marc cảm thấy mọi hy vọng của anh sụp đổ. Anh buồn bã nhìn Juliette.

- Có chuyện gì thế? - Juliette nói - Chuyện ấy hẳn làm anh yên lòng chứ. Lex không liều gì hết, tuyệt đối không. Marc lắc đầu. Anh đưa mắt nhìn gian phòng đã đầy khách và lại gần Juliette.

- Cô khẳng định rằng quãng hai giờ sáng, cô tuyệt đối không nghe thấy gì hết phải không? - Anh thầm thì.

- Tôi đã nói với anh rồi! - Đến lượt Juliette thầm thì - Anh đừng lo ngại gì cả. Marc uống nửa cốc bia và hai bàn tay ôm lấy đầu.

- Cô tử tế - Anh nói dịu dàng - rất tử tế, Miette ạ. Juliette nhìn anh không hiểu ý anh.

- Nhưng cô nói dối - Marc nói tiếp - Cô không ngừng nói dối.

- Nói khẽ chứ - Juliette ra lệnh - Vậy là anh không tin tôi hử? Vẫn cứ là quá quắt! Marc bóp chặt bàn tay Juliette và thấy Mathias liếc nhìn anh.

- Hãy nghe tôi nói, Juliette: cô đã trông thấy Alexandra ra đi tối hôm ấy và cô biết cô ấy nói dối chúng tôi. Thế là đến lượt cô nói dối để bảo vệ cô ấy. Cô tử tế, nhưng cô vô tình vừa cho tôi biết điều hoàn toàn trái ngược với điều cô mong muốn. Bởi vì vào hai giờ sáng, tôi đây, tôi ở bên ngoài, cô có nghĩ tới không! Hơn nữa trước cửa song sắt của cô, tôi cùng Mathias cố làm cho Lucien dịu cơn say và đưa cậu ấy về nhà. Còn cô, cô ngủ ì ra với liều thuốc ngủ và cô còn không nghe thấy tiếng chúng tôi: Cô ngủ! Mặt khác tôi báo cho cô biết, vì cô làm tôi nghĩ tới chuyện ấy, tức là không có chút ánh sáng nào trong phòng Cyrille. Không một chút nào. Hãy hỏi Mathias. Juliette xịu mặt xuống, quay về phía Mathias và Mathias từ từ xác nhận.

- Vậy bây giờ cô hãy nói thật với tôi - Marc nói tiếp - Như thế tốt hơn đối với Lex, nếu ta muốn bảo vệ cô ấy một cách thông minh. Bởi vì mánh khoé của cô không ra gì, cái đó không thuận đâu. Cô quá ngây thơ, cô coi Cảnh sát như những đứa trẻ.

- Đừng bóp mạnh tay tôi như thế - Juliette nói - Anh làm tôi đau! Những khách ăn sẽ nhìn chúng ta.

- Thế nào, Juliette? Câm lặng, đầu cúi xuống, Juiette lại tiếp rửa cốc trong bồn rửa bát đĩa.

- Tất cả chúng ta đều nói như vậy - Cô đột nhiên đề nghị - Các anh không ra ngoài đón Lucien và tôi không nghe thấy gì hết và Lex không ra ngoài. Thế đó. Marc lại lắc đầu.

- Nhưng cô biết rằng Lucien gào lên gọi chúng tôi. Một người láng giềng khác có thể nghe tiếng cậu ấy. Chuyện đó sẽ không đứng vững được và chuyện đó chỉ làm trầm trọng thêm những sự việc mà thôi. Hãy nói cho tôi biết sự thật, tôi cam đoan rằng như thế tốt hơn. Sau đó chúng ta sẽ thấy hiệu quả nói dối thế nào. Juliette tỏ vẻ do dự, xoắn chiếc giẻ lau cốc. Mathias lại gần cô, đặt bàn tay to bè lên vai cô và nói điều gì đó vào tai cô.

- Được - Juliette nói - Tôi để mình như một con ngốc, có thể. Nhưng tôi không thể đoán rằng tất cả các anh đều ở bên ngoài vào hai giờ sáng. Alexandra đã đi xe ra ngoài, đúng thế. Cô ấy nổ máy rất nhẹ và tắt đèn, chắc chắn để không đánh thức Cyrille.

- Vào mấy giờ? - Marc hỏi, cổ nghẹn lại.

- Vào mười một giờ mười lăm, khi tôi xuống tìm một cuốn sách. Bởi vì, đúng thế. Tôi bực bội thấy cô ấy lại đi, vì đứa bé. Dù cô ấy có đưa nó đi hay để nó ở nhà một mình thì tôi cũng bực bội. Tôi tự nhủ mình phải can đảm nói với cô ấy chuyện này vào ngày mai, mặc dầu không phải việc của tôi. Chiếc đèn ngủ được tắt, cũng đúng. Tất nhiên tôi không ở dưới nhà đọc sách. Tôi lại trèo lên gác, uống một viên thuốc ngủ vì tôi cảm thấy căng thẳng thần kinh. Hầu như tôi ngủ ngay. Khi tôi biết tin qua bản tin sáng vào mười giờ, tôi kinh hoảng. Ban nãy tôi nghe thấy Lex nói với anh rằng cô ấy không ra khỏi nhà mình. Thế là tôi nghĩ... tôi nghĩ rằng việc làm tốt nhất là...

- Hoàn toàn đồng ý với cô ấy chứ gì. Juliette buồn bã gật đầu.

- Tốt hơn cả là tôi im lặng - Cô ta nói.

- Cô đừng tự trách mình gì hết - Marc nói - Dẫu sao, Cảnh sát sẽ tìm ra. Bởi vì Alexandra khi trở về không đỗ xe ở chỗ cũ. Theo tôi biết hiện nay tôi nhớ rất rõ trước bữa ăn tối hôm qua, chiếc xe của Sophia đỗ cách cổng song sắt nhà cô năm mét. Tôi đã đi qua trước nó. Chiếc xe màu đỏ rất dễ nhận ra. Sáng nay, khi tôi ra ngoài lấy báo quãng mười giò rưỡi, chiếc xe không còn ở đấy nữa. Chỗ của nó đã bị một chiếc xe khác màu xám của những người láng giềng ở đầu phố chiếm mất. Khi về thấy chỗ của mình bị chiếm mất, Alexandra hẳn phải đỗ xe chỗ khác. Đối với Cảnh sát, đó là trò chơi trẻ con mà thôi. Phố của chúng ta nhỏ, xe nào cũng được biết, những người láng giềng khác có thể dễ dàng nhận ra chi tiết này.

- Việc ấy không nói được gì hết - Juliette nói - Cô ấy có thể ra đi sáng nay. - Họ sẽ kiểm tra việc ấy.

- Nhưng nếu cô ấy làm như Leguennec nghĩ, cô ấy sẽ xoay xở để sáng nay lấy lại chỗ của mình.

- Cô không suy nghĩ rồi, Juliette ạ. Thế nào mà cô lại muốn cô ấy giành lại chỗ của mình nếu một chiếc xe khác đã chiếm chỗ ấy? Cô ấy sẽ không nói gì về việc này.

- Anh có lý, tôi đã nói lung tung. Tôi không sao suy nghĩ được nữa. Marc ạ, tuy nhiên cô ấy đã ra đi để dạo chơi, chỉ để dạo chơi thôi!

- Tôi cũng nghĩ như vậy - Marc nói - Nhưng cô làm sao nhét được ý nghĩ này vào đầu óc Leguennec chứ? Cô ấy đã biết chọn tối của cô ấy để dạo chơi! Sau những nỗi buồn phiền mà việc đó đem lại cho cô ấy, cô ấy có thể giữ im lặng, phải không? - Không quá - Juliette nhắc lại.

- Việc đó làm tôi nổi giận - Marc nói - Ta nói rằng cô ấy đã cố ý làm thế. - Cô ấy không thể đoán là Dompierre bị giết, anh hãy đặt mình vào địa vị của cô ấy.

- Ở vào địa vị của cô ấy, tôi đã cảnh giác. Cô ấy đã che chắn tồi, Juliette, che chắn tồi! Marc đấm mạnh xuống quầy và uống cạn cốc bia. - Ta có thể làm gì? - Juliette hỏi.

- Tôi sẽ đi Dourdan, đó là việc ta có thể làm. Tôi sẽ tìm hiểu xem Dompierre tìm gì? Leguennec không có chút quyền gì ngăn cản tôi. Siméonidis tự do để đọc những hồ sơ của bà ấy về ai mà ông ta muốn. Cảnh sát đúng là có thể kiểm tra là tôi chẳng được gì trong chuyện này. Cô có địa chỉ của ông bố ở Dourdan không.

- Không, nhưng bất kỳ ai ỏ đó sẽ cho anh biết tin Sophia có một ngôi nhà trong cùng phố ấy. Bà ấy đã mua một ngôi nhà nhỏ

sở hữu riêng để có thể đi thăm bố bà ấy không sống dưới cùng mái nhà với mẹ kế của bà ấy. Bà ấy không chịu đựng được bà mẹ kế. Căn nhà ấy ở ngoài thành phố một chút, tại phố Ifs. Khoan đã, tôi sẽ kiểm tra lại. Mathias lại gần trong khi Juliette đi lấy chiếc túi xách của cô ấy trong bếp.

- Cậu đi ư? - Mathias nói - Cậu có muốn mình đi cùng cậu không? Như thế thận trọng hơn. Việc đó bắt đầu nóng bỏng. Marc mỉm cười với bạn.

- Cảm ơn Mathias. Nhưng cậu ở lại đây tốt hơn. Juliette cần cậu và Lex cũng vậy. Vả lại cậu có thằng bé Hy Lạp để trông nom và cậu làm việc này rất tốt. Biết cậu ở tại chỗ làm mình yên tâm. Cậu đừng lo ngại, mình không có gì phải sợ cả. Nếu mình có những tin tức cho các cậu, mình sẽ gọi điện thoại tại đây hoặc tại nhà Juliette. Hãy báo cho người đỡ đầu khi ông trở về. Juliette trở lại với cuốn sổ tay của cô.

- Tên chính xác là "đường Grands-Ifs" - Cô nói - Nhà của Sophia số mười hai; còn nhà của ông già không xa đó.

- Ghi rồi. Nếu Leguennec hỏi cô, cô hãy trả lời là cô ngủ vào mười một giờ và cô không biết gì hết. Ông ta sẽ tự xoay xở. - Tất nhiên - Juliette nói.

- Hãy chuyển lời chỉ dẫn cho em trai cô, nếu như... Tôi qua nhà và đi chuyến tàu tới. Một cơn gió đột ngột mở toang cánh cửa sổ đóng không chặt. Cơn bão đã dự kiến xảy ra, rõ ràng mạnh hơn dự báo. Điều đó đem lại sức mạnh cho Marc. Anh nhảy khỏi chiếc ghế đẩu và đi nhanh. Tại căn nhà tồi tàn, Marc xếp nhanh chiếc túi của mình. Anh không biết đúng ra cần bao nhiêu thời gian và có thật anh sẽ đặt tay vào bất cứ điều gì không. Alexandra ngu ngốc này không tìm được cái gì tốt hơn là đi chơi bằng xe ư. Ngu ngốc xiết bao. Marc điên người trong lúc nhồi nhét nháo nhào vài thứ đồ dùng trong túi của mình. Nhất là anh cố tin chắc rằng Alexandra chỉ đi chơi một vòng. Mong rằng cô nói dối anh chỉ để tự bảo vệ.

Chỉ có thế thôi chứ không có gì khác. Điều đó đòi hỏi anh cố gắng tập trung tư tưởng và niềm tin chắc. Anh không nghe thấy tiếng Lucien vào phòng anh.

- Cậu xếp túi đấy à? - Lucien hỏi - Nhưng cậu làm nhàu nát hết cả! Hãy nhìn chiếc sơ-mi của cậu kìa! Marc nhìn Lucien. Đúng là cậu ấy không có buổi lên lớp chiều thứ tư.

- Mình coi thường chiếc sơ-mi của mình - Marc nói - Alexandra đang ở trong tình thế tồi tệ. Cái cô ngu ngốc này đã ra đi đêm nay. Mình đi Dourdan đây. Mình sẽ sục sạo trong những hồ sơ. Mong rằng lần này những hồ sơ ấy không được viết bằng tiếng La tinh hay Rô-manh, việc đó sẽ làm mình thay đổi. Mình có thói quen xem kỹ nhanh, mình mong rằng sẽ tìm được cái gì đó.

- Mình đi với cậu - Lucien nói - Mình không muốn đến lượt cậu bị thủng bụng. Hãy để chúng ta họp lại, anh lính. Marc ngừng nhồi đồ dùng vào túi và nhìn Lucien. Đầu tiên là Mathias, nay là cậu ấy, anh hiểu và xúc động. Nhưng Marc chưa bao giờ nghĩ rằng Lucien lại có thể quan tâm tới việc khác hơn là bản thân mình và đề tài Đại chiến. Quan tâm và còn tham dự vào. Rõ ràng vào những lúc cuối cùng anh thường lầm.

- Thế rồi sao nữa? - Lucien nói - Việc này có vẻ làm cậu ngạc nhiên ư? - Có nghĩa là mình nghĩ tới chuyện khác chứ gì.

- Mình nghĩ tới những điều cậu nghĩ - Lucien nói - Vấn đề này được đặt ra trong lúc này tốt hơn là có hai người. Vandoosler và Mathias ở đây còn cậu và mình ở đằng ấy. Người ta không thể đơn độc mà thắng được cuộc chiến tranh, cậu chỉ việc nhìn Dompierre thì rõ. Vậy là mình đi cùng cậu. Về những hồ sơ thì mình cũng biết và chúng ta có hai người sẽ tiến hành nhanh hơn. Cậu để cho mình thời gian chuẩn bị túi của mình và báo cho trường trung học rằng mình bị cúm, được chứ?

- Đồng ý - Marc nói - Nhưng làm nhanh lên. Tàu chạy đi

Austerlitz vào mười bốn giờ năm mươi bảy đấy.

Chương 29

Gần hai giờ sau, Marc và Lucien lượn lờ trong đường Grands-Ifs. Gió ở Dourdan thổi mạnh và Marc hít thở luồng gió Tây-Bắc này. Họ dừng lại trước nhà số mười hai được bảo vệ bởi những bức tường ở cả hai bên cổng vào bằng gỗ dày kín.

- Hãy làm cho mình một cái thang ngắn - Marc nói - Mình rất muốn xem cái đó giống cái gì ở nhà Sophia.

- Quan trọng gì chứ? - Lucien nói.

- Mình muốn thế, thế thôi. Lucicn đặt nhẹ chiếc túi của mình, kiểm tra xem phố có vắng vẻ không rồi bắt chéo chắc chắn hai bàn tay mình.

- Cậu cởi giày ra - Anh nói với Marc - Mình không muốn cậu làm bẩn tay mình. Marc thở dài, tháo giày trong lúc, đứng tì vào Lucien rồi trèo lên.

- Cậu nhìn thấy gì? - Lucien hỏi.

- Người ta luôn nhìn thấy cái gì đó.

- Cái gì? - Khu nhà rất lớn. Đúng là bà ấy giàu, Sophia ấy. Đất dốc thoai thoải phía sau nhà.

- Ngôi nhà thế nào? Xấu ư?

- Không xấu chút nào - Marc nói - Hơi có vẻ Hy Lạp, mặc dầu mái lợp đá đen. Ngôi nhà dài sơn trắng, không có gác. Hẳn là bà ấy cho xây dựng ngôi nhà này. Thật kỳ lạ là những cánh cửa sổ không

được đóng kín. Khoan đã. Không, đó là vì có những cái chốt ở các cửa sổ. Mình nói với cậu là kiểu Hy Lạp. Có một nhà để xe nhỏ và một cái giếng. Chỉ có cái giếng là cổ ở trong đó. Hẳn cái giếng đó không khó chịu về mùa hè.

- Ta có thể thôi chứ? - Lucien hỏi.

- Cậu mệt à? - Không, nhưng một người nào đó có thể đến.

- Cậu có lý, mình xuống đây. Marc lại xỏ giày và họ bước từng bước dài trong phố, nhìn những cái tên trên các cổng hoặc trên hòm thư nếu có. Họ thích làm như thế trước khi hỏi một người nào đó để việc họ đến được giữ hết sức kín đáo.

- Kia - Lucien nói sau khi đi một trăm mét. Căn nhà nhỏ tồi tàn ấy được gìn giữ với những cây hoa. Marc đọc trong chiếc biển đồng đã mờ xỉn: K. và J. Siméonidis.

- Tốt - Anh nói - Cậu có nhớ rõ những gì tốt đẹp đã thoả thuận không?

- Đừng coi mình là một đứa ngu ngốc - Lucien nói.

- Tất nhiên - Marc nói. Một ông già khá đẹp lão đến mở cửa cho họ. Ông ta lặng lẽ nhòm ngó họ, chờ đợi những lời giải thích. Từ khi con gái ông chết, ông gặp nhiều người đến: những Cảnh sát, những nhà báo và Dompierre. Lucien và Marc lần lượt trình bày mục đích chuyến thăm của họ với những lời lẽ hết sức nhã nhặn. Họ thoả thuận với nhau về sự nhã nhặn theo tình thế ấy mà nỗi buồn trên nét mặt ông già Siméonidis làm cho nó tự nhiên hơn. Hầu như tin vào lời nói dối của mình, họ kết thúc bằng cách giải thích rằng Sophia, người láng giềng của họ trao cho họ một nhiệm vụ có tính cách cá nhân. Marc kể về việc cái cây. Không có gì bằng việc nương tựa vào sự xác thực để hoãn việc nói dối. Rằng sau sự việc cái cây, dẫu sao Sophia vẫn lo lắng. Một tối, trong lúc bàn bạc trong cái phố nhỏ trước khi đi ngủ, bà ấy đã làm cho họ hứa rằng,

nếu có sự bất hạnh ngẫu nhiên xảy đến với bà ấy thì họ sẽ tìm hiểu. Bà ấy không tin tưởng ở Cảnh sát vì theo lời bà ấy Cảnh sát sẽ quên bà cùng với những người được nghi là mất tích. Với họ, bà ấy tin tưởng họ sẽ đi đến đích. Chính vì thế, họ đến đây, do tôn trọng và tình bạn đối với Sophia, họ mong rằng họ làm tròn bổn phận của mình. Siméonidis chăm chú lắng nghe những lời nói của Marc càng tuôn ra thì càng thấy ngớ ngẩn và nặng nề đối với tai của mình, ông già mời họ vào nhà. Một Cảnh sát mặc cảnh phục đang ở đây, trong phòng khách và đang hỏi một người đàn bà hẳn là bà Siméonidis. Marc không dám nhìn thẳng vào ông ta vì lẽ cuộc nói chuyện bị ngắt khi họ bước vào. Qua góc nhìn của mình, anh chỉ có thể nhận thấy đó là một người đàn bà trạc sáu mươi tuổi béo tròn, mái tóc lật ngược ra sau gáy và bà ta khẽ ra hiệu chào đón họ. Bà quan tâm tới những câu hỏi của người Cảnh sát và bà biểu lộ vẻ năng động của những người muốn được miêu tả là những người năng động. Siméonidis, bước nhanh qua gian phòng, kéo theo Marc và Lucien, tỏ vẻ thờ ơ đối với viên Cảnh sát chiếm phòng khách của ông. Nhưng viên Cảnh sát đứng phắt dậy ngăn cả ba người lại. Đây là một người trẻ tuổi có vẻ bướng bỉnh, thiển cận, phù hợp với ý nghĩ bi thảm nhất mà người ta có thể cho là một kẻ ngu đần mà với y quân lệnh thay thế cho tư tưởng. Không may mắn rồi. Lucien bật ra tiếng thở dài quá mức.

- Rất tiếc, thưa ông Siméonidis - Viên Cảnh sát nói - Nhưng tôi không thể cho phép ông để vào nhà ông bất kể ai mà không được thông tin về căn cước lý lịch của những người ấy và lý do chuyến thăm của họ. Đó là mệnh lệnh và ông đã được báo rồi. Siméonidis hé nụ cười ngắn và xấu xa.

- Đây không phải nơi ở của tôi, đây là nhà tôi - Ông ta nói giọng rất to - Và đây không phải là những người mà là những người bạn. Và ông nên biết rằng một người Hy Lạp ở Delphes sinh ra cách Oracle năm trăm mét, không tiếp nhận bất cứ loại luật nào. Ông hãy ghi điều đó trong đầu óc ông.

- Luật pháp áp dụng cho mọi người, thưa ông - Viên Cảnh sát trả lời.

- Luật của ông, ông có thể quẳng nó đi được rồi đấy - Siméonidis nói cũng với giọng ấy. Lucien hớn hở. Đúng là loại người già bực mình mà với người ấy ta có thể nói đùa thoải mái ít ra là trong những hoàn cảnh không làm cho người ấy buồn rầu như vậy. Những khó khăn còn kéo dài một lúc lâu với viên Cảnh sát, y ghi tên họ và nhận dạng họ không khó khăn gì bằng cách tra sổ tay của họ là những láng giềng của Sophia Siméonidis. Nhưng không có gì cấm đi xem xét những hồ sơ của một người với sự đồng ý của người đó, y phải để họ đi bằng cách cảnh báo họ rằng, dù sao chăng nữa, họ sẽ phải chịu sự kiểm tra trước khi họ đi. Trong lúc này không một tư liệu nào được đưa ra khỏi nhà. Lucien nhún vai và đi theo Siméonidis. Đột nhiên nổi giận, ông già Hy Lạp bước trở lại túm lấy ve áo viên Cảnh sát. Marc nghĩ rằng ông già sẽ nện vào mặt viên Cảnh sát và điều đó sẽ thật thú vị. Nhưng ông già do dự.

- Vả lại không... - Siméonidis nói sau một lúc im lặng - Không cần. Ông buông viên Cảnh sát ra như một thứ không sạch sẽ và đi ra khỏi phòng để gặp lại Marc và Lucien. Họ trèo lên gác, đi theo một hành lang và ông già mở cửa cho họ nhờ chiếc chìa khoá đeo ở thắt lưng ông ta, cửa gian phòng chiếu sáng ít, gian phòng có những cái giá chứa đầy hồ sơ.

- Đây là phòng của Sophia - Ông khẽ nói - Tôi cho rằng các ông quan tâm tới chỗ này. Marc và Lucien gật đầu.

- Các ông nghĩ tìm được cái gì chứ? - Siméonidis hỏi - Phải chăng các ông nghĩ tới điều đó? Ông nhìn cắm vào họ một cái nhìn khô khan, môi mím chặt, vẻ đau đớn.

- Nếu chúng ta không tìm thấy gì hết thì sao? - Lucien nói. Siméonidis đấm tay lên bàn.

- Các ông phải tìm ra - Ông già ra lệnh - Tôi đã tám mươi mốt tuổi, tôi không thể nhúc nhích được nữa và tôi không thể hiểu nổi nữa những điều tôi muốn. Còn các ông thì có thể. Tôi muốn kẻ sát nhân ấy. Chúng tôi, những người Hy Lạp, chúng tôi không bao giờ buông tha, đó là điều bà già Andromaque của tôi đã nói. Tôi cần những người khác, tôi cần những người tự do. Tôi không cần biết Sophia có trao một "nhiệm vụ" cho các ông hay không. Điều đó đúng hay sai. Tôi nghĩ rằng đó là sai.

- Quả thật điều đó khá sai - Lucien công nhận. - Tốt - Siméonidis nói - Chúng ta lại gần đây. Tại sao các ông tìm kiếm. - Nghề nghiệp thôi - Lucien nói.

- Thám tử ư? - Siméonidis hói. - Những sử gia - Lucien trả lời.

- Đâu là quan hệ với Sophia? Lucien lấy ngón tay chỉ Marc. - Anh ấy - Anh nói - Anh ấy không muốn người ta buộc tội Alexandra Haufman. Anh ấy sẵn sàng quẳng bất cứ kẻ nào khác ở địa vị của anh ấy - dù là một kẻ vô tội.

- Tuyệt - Siméonidis nói - Nếu việc đó có thể giúp ích cho các ông, các ông nên biết rằng Dompierre đã không ở lại đây lâu. Tôi nghĩ rằng y chỉ xem xét một hồ sơ thôi, không chút ngần ngại. Các ông thấy đấy, những cặp hồ sơ được xếp theo từng năm.

- Ông có biết ông ta đã xem xét hồ sơ nào không? - Marc hỏi - Ông có ở lại với ông ta không?

- Không. Y rất muốn có mình y thôi. Tôi chỉ vào có một lần để mang cà phê cho y. Tôi nghĩ y xem xét tập hồ sơ năm một nghìn chín trăm tám mươi hai, không chắc lắm. Tôi để các ông làm, các ông không có thời gian để phí đâu.

- Một câu hỏi nữa - Marc hỏi - Vợ ông hiểu vụ này thế nào? Siméonidis bĩu môi vẻ nhập nhằng.

- Jacqueline không khóc. Bà ấy không xấu nhưng là người theo thuyết ý chí, luôn muốn "đương đầu". Đối với vợ tôi "đương đầu" là một cái nhãn chất lượng tuyệt đỉnh. Cái đó đã trở thành một thói quen ở bà ấy mà ta không thể làm gì chống lại. Và trước hết, bà ấy bảo vệ con trai mình.

- Có thể nói gì về ông ta? - Juien ư? Không có khả năng đáng kể. Việc giết người vượt quá khả năng của hắn. Nhất là Sophia đã giúp hắn khi hắn không biết làm gì với địa vị của hắn. Sophia đã tìm cho hắn những vai phụ ở chỗ này, chỗ kia. Hắn không biết tận dụng điều đó. Hắn khóc Sophia một chút. Một thời hắn rất yêu Sophia. Hắn ghim những bức ảnh của Sophia trong căn phòng của người trai trẻ là hắn. Hắn cũng nghe những đĩa hát của Sophia. Nay không như thế nữa. Siméonidis vẻ mệt mỏi.

- Tôi để các ông ở lại - Ông già nhắc lại - Đối với tôi, ngủ một giấc trước bữa ăn tối không phải mất danh dự. Nhược điểm này làm vợ tôi thích. Các ông hãy bắt tay làm việc đi, các ông không có nhiều thời gian đâu. Có thể cảnh sát tìm được cách hợp pháp ngăn cấm việc tra cứu những hồ sơ của tôi. Siméonidis đi ra và ta nghe tiếng ông ta mở một cửa ở cuối hành lang.

- Cậu nghĩ gì về ông già này? - Marc hỏi.

- Tệ hại, ông ta đùn việc này cho con gái ông ta. Người thích tranh cãi, độc đoán, thông minh, để tiêu khiển và nguy hiểm.

- Còn vợ ông ta? - Một mụ ngu ngốc - Lucien nói.

- Cậu loại trừ bà ta nhanh quá.

- Những kẻ ngu ngốc có thể giết người, việc này không có gì mâu thuẫn cả.Nhất là những kẻ như bà ta, phô bày sự kiên cường ngớ ngẩn. Mình đã nghe bà ta nói chuyện với viên Cảnh sát. Bà ta không có sắc thái và thoả mãn với những thành tích của mình. Những kẻ ngu ngốc thoả mãn có thể giết người. Marc gật đầu

trong lúc đi quanh trong phòng. Anh dừng lại trước cặp hồ sơ năm một nghìn chín trăm tám mươi hai, nhìn mà không đụng tới nó và tiếp tục đi vòng quanh trong lúc quan sát những giá sách. Lucien bận rộn với túi xách của mình.

- Hãy lấy ra cặp hồ sơ năm tám mươi hai - Anh nói - Ông già có lý: chúng ta có thể không có nhiều thời gian trước khi đạo luật hạ rào chắn trước bước chân của chúng ta.

- Dompierre không tra cứu hồ sơ năm một nghìn chín trăm tám mươi hai. Hoặc là ông già lầm lẫn, hoặc là ông ta nói dối. Đó là năm một nghìn chín trăm bảy mươi tám.

- Không còn bụi nữa trước cặp tài liệu này phải không? - Lucien nói.

- Đúng thế - Marc nói - Không có một cặp tài liệu nào khác được chuyển chỗ từ lâu. Cảnh sát chưa có thời gian nhúng mũi vào đó. Anh lấy ra cặp tài liệu năm một nghìn chín trăm bảy mươi tám và dốc hết tài liệu ở trong cặp lên bàn. Lucien nhanh chóng lật giở các trang.

- Tài liệu này chỉ liên quan tới một vở nhạc kịch duy nhất - Anh nói - Elektran, ở Toulouse. Đối với chúng ta, vở này không có ý nghĩa gì hết. Nhưng Dompierre hẳn tìm cái gì đó ở đây.

- Chúng ta tiến hành thôi - Marc nói, hơi nản lòng bởi cái khối lớn những bài báo cũ đươc cắt rời, những bản thảo, bình chú đôi khi thêm thắt bởi Siméonidis, rất nhiều bức ảnh, những bài phỏng vấn. Những bài báo cắt rời được kẹp cẩn thận bằng những cái kẹp giấy.

- Hãy đánh dấu những cái kẹp giấy bị chuyển chỗ - Lucien nói - Gian phòng này hơi ẩm, những cái kẹp hẳn để lại dấu hoen gỉ hoặc dấu vết nhỏ. Cái đó cho phép chúng ta biết Dompierre quan tâm tới những bài báo nào trong cái mớ lộn xộn này.

- Đó là việc mình làm - Marc nói - Những bài phê bình đều ca ngợi. Sophia hẳn hài lòng. Bà ấy tự nhận ở mức trung bình nhưng bà ấy xứng đáng hơn thế. Mathias có lý. Nhưng cậu làm gì đấy? Hãy lại đây giúp mình. Lucien lúc này đang bỏ vào túi của anh vài gói nhó.

- Đây là - Marc cất cao giọng nói - năm tập mà chiếc kẹp giấy mới được cài lại. Marc cầm lấy ba tập và Lucien hai tập. Họ đọc lặng lẽ và nhanh trong một lúc lâu. Những bài báo viết dài.

- Cậu nói rằng những bài phê bình đều ca ngợi phải không?

- Lucien nói - Dẫu sao, kẻ đó khó tính với Sophia.

- Kẻ đó cũng không - Marc nói - Y nện ra trò. Bài đó hẳn không làm bà ấy vui lòng. Cũng không với ông già Siméonidis. Y ghi ở lề: "ngu ngốc khốn khổ". Nhưng cái gã khốn khổ này là ai? Marc tìm chữ ký.

- Lucien - Anh nói - lời chỉ trích "ngu ngốc khốn khổ này" là Daniel Dompierre. Điều đó có làm cậu suy nghĩ gì không? Lucien cầm lấy bài báo trong tay Marc.

- Vậy là con người của chúng ta - Anh nói - kẻ chết, ở gia đình bà ấy phải không? Một người cháu, một anh em họ, một con trai ư? Chính như vậy mà y biết điều gì đó về vở nhạc kịch ấy phải không?

- Tất nhiên là một mánh khoé trong loại ấy. Cái đó bắt đầu có kết quả. Bài báo phê bình của cậu làm mất uy tín của Sophia tên là gì?

- René de Frémonville. Không biết - Dù sao mình không biết gì về âm nhạc cả. Khoan đã, một mánh khoé kỳ cục. Lucien lại đọc, vẻ thay đổi. Marc hy vọng.

- Thế nào rồi? - Marc nói.

- Đừng hốt hoảng thế, cái này không có liên quan gì tới Sophia cả. Chính là mặt sau của mảnh báo cắt rời. Phần đầu của bài báo khác, vẫn là của Frémonville, nhưng nói về một vở sân khấu: một sáng tác tầm thường và cuồng loạn về cuộc sống nội tâm của một gã trong một đường hào năm một nghìn chín trăm mười bảy. Một độc tấu gần hai giờ, hầu như đẫm mồ hôi. Khốn thay, thiếu phần cuối của bài báo.

- Đồ cứt ỉa, cậu sẽ không bắt đầu với cái đó chứ. Ta không cần, Lucien, ta không cần! Chúng ta không đến tận Dourdan vì cái đó, lạy Trời!

- Cậu im đi. Frémonville nói quanh co về một câu mà gã giữ của bố gã những sổ tay thời chiến tranh, mà tác giả của vở diễn đã được gợi ý từ sự tra cứu loại tư liệu này trước khi đưa ra trong sân khấu hư quân sự. Cậu có biết không? Những sổ tay thời chiến tranh! Được viết tại chỗ, từ tháng tám năm một nghìn chín trăm mười bốn đến tháng mười năm một nghìn chín trăm mười tám! Bảy cuốn sổ tay! Khổng, nhưng cậu biết không? Một loạt liên tiếp! Miễn là người bố ấy là nông dân, miễn là! Đó sẽ là một vẻ mặt, Marc ạ, hiếm đấy! Trời ơi, cứ cho rằng ông bố của Frémonville là nông dân đi! Mẹ kiếp, mình đã hành động đúng là đi cùng cậu! Hạnh phúc và hy vọng, Lucien đứng lên, bước từng bước dài trong gian phòng nhỏ tối tăm, đọc đi đọc lại cái mẩu bị cắt xén của tờ báo cũ này. Phẫn nộ, Marc lại lật giở những tư liệu mà Dompierre đã tra cứu. Ngoài những bài báo bất lợi cho Sophia ấy, còn ba tập khác gồm những bài có tính giai thoại hơn, thuật lại một tình huống nghiêm trọng đã làm nhiễu loạn những buổi biểu diễn vở Elektra trong nhiều ngày.

- Hãy nghe đây - Marc nói. Nhưng hỏng rồi. Đầu óc Lucien để ở đâu, khó gần, vẻ mặt thõng xuống qua việc phát hiện tư liệu hợp ý mình và trở nên không thể quan tâm tới việc khác. Tuy nhiên, ban đầu anh tỏ rõ một ý chí vững vàng. Thế là không may mắn vì những cuốn sổ tay thời chiến tranh này. Bất bình, Marc lặng lẽ đọc

cho riêng mình. Sophia Siméonidis đã chịu một cuộc tấn công thô bạo tiếp theo là những toan tính hành hạ tình dục trong lô của mình tới ngày mười bảy tháng sáu năm một nghìn chín trăm bảy mươi tám, trước buổi biểu diễn một giờ rưỡi. Theo bà, kẻ tấn công đã đột ngột chạy trốn khi nghe thấy tiếng động. Bà ấy không thể cung cấp tin tức về y. Gã mặc chiếc blu-dông màu sẫm, đội mũ chụp chỉ hở mắt bằng len và đấm bà nhiều cái để đặt bà xuống đất. Gã đã bỏ mũ chụp, nhưng bà đã bị đánh ngất xỉu nên không thể nhận dạng được gã và gã đã tắt đèn. Đầy những vết bầm tím nhưng may thay không nghiêm trọng, Sophia Siméonidis trong tình trạng bị choáng, được đưa đến bệnh viện để kiểm tra sức khoẻ. Dẫu thế, Sophia Siméonidis từ chối khiếu kiện nên không một cuộc điều tra nào được mở ra. Rút lại chỉ là những phỏng đoán, những nhà báo cho rằng cuộc tấn công là do một người đóng vai phụ gây nên vì vào giờ ấy nhà hát đã đóng cửa đối với mọi khán giả và công chúng. Việc phạm tội của năm nam ca sĩ trong nhóm được tách ra ngay: đối với hai người trong số họ, có hai ca sĩ nổi tiếng và tất cả đều khai đến nhà hát sau đó, điều này được những người gác là những người có tuổi cũng trong tình trạng ngoại phạm xác nhận. Ta có thể hiểu giữa những tuyến mà những sự lựa chọn tình dục của năm ca sĩ nam đặt họ trong tình trạng ngoại phạm còn chắc chắn hơn sự nổi tiếng của họ hoặc những giờ họ đến nhà hát. Về số đông diễn viên đóng vai phụ, không có gì trong sự miêu tả sơ lược của nữ ca sĩ cho phép hướng sự nghi ngờ vào người này hoặc người kia trong số họ. Thế nhưng một nhà báo nói rõ rằng hai diễn viên đóng vai phụ không có mặt vào buổi diễn tiếp ngày hôm sau. Tuy nhiên, nhà báo này thừa nhận đó là việc thường xảy ra trong thế giới những diễn viên đóng vai phụ, những chàng trai, cô gái bí ẩn thường được trả tiền ban ngày luôn luôn tích cực hoạt động, sẵn sàng bỏ dở một buổi biểu diễn để đóng phim quảng cáo đầy hứa hẹn hơn. Cũng vì vậy không một nhân viên kỹ thuật nam nào được tách ra. Mối đe dọa là lớn. Marc cau mày, trở lại với những bài phê bình của Daniel Dompierre và của René de Frémonville. Trước hết là phê bình âm nhạc, họ không đồng tình với nhau về

những hoàn cảnh cuộc tấn công mà chỉ nêu bật rằng Sophia Siméonidis, nạn nhân của một tai nạn, hẳn được thay thế trong ba ngày bởi diễn viên đóng thay, Nathalie Domesco, mà việc bắt chước tồi tệ cuối cùng đã hoàn thành vở Elektra, một vở không thể cứu nổi sự trở lại của Sophia Siméonidis: nữ ca sĩ sau khi ra viện, lại chứng minh sự bất lực của mình đóng vai này với giọng nữ cao xúc động. Họ kết luận rằng cơn sốc mà nữ ca sĩ phải gánh chịu không thể biện giải cho sự kém cỏi về cữ âm của mình và bà đã mắc một sai lầm đáng tiếc khi khẳng định đề cập tới vở Elektra một bản dàn bè ngoài tầm những cách hát của mình. Điều đó làm Marc phẫn nộ. Quả thật, chính bản thân Sophia nói với họ rằng bà không phải là Siméonidis. Quả thật, Sophia có lẽ đã hẳn không dấn mình vào trong vở Elektra. Có thể. Dẫu sao anh không hiểu gì hết, không hơn gì Lucien. Nhưng thái độ huỷ diệt chết người ấy của hai nhà phê bình làm anh giận điên lên. Không, Sophia không đáng phải thế. Marc vơ lấy vài chiếc cặp khác, những vở nhạc kịch khác. Vẫn là những bài phê bình ca ngợi, hoặc chỉ tâng bốc hoặc làm thoả mãn, nhưng vẫn là những lời chê trách như roi quất vào người dưới những ngòi bút của Dompierre và Frémonville, ngay cả khi Sophia không đi quá xa khoảng âm nghiêm ngặt về giọng nữ cao trữ tình của bà. Rõ ràng hai con người này không thích Sophia và ngay từ đầu. Marc xếp lại những cặp hồ sơ rồi suy nghĩ, đầu đặt lên hai nắm tay của mình. Lúc này trời hầu như đã tối và Lucien thắp sáng hai ngọn đèn nhỏ. Sophia bị tấn công... Sophia không khiếu kiện về những cú đánh và những vết thương. Anh trở lại với vở Elektra, đọc rất nhanh mọi bài báo khác có liên quan tới vở nhạc kịch mà tất cả đều kể gần như cùng một việc: chất lượng tồi của đạo diễn, trang trí kém cỏi, cuộc tấn công chống Sophia Siméonidis, việc chờ đợi trở lại của nữ ca sĩ, về sự khác nhau này mà những nhà phê bình đánh giá sự toan tính của Sophia thay cho làm mất ảnh hưởng như Dompierre và Frémonville đã làm. Anh không biết làm sao giữ lại được tất cả cặp tài liệu năm một nghìn chín trăm bảy mươi tám này. Cần phải có thể đọc đi đọc lại tất cả những chi tiết. Đối chiếu, khoanh lại những tính đặc thù của

những mảnh báo cắt rời được Christophe Dompierre giữ lại. Cần sao chép, ít ra là những bài báo mà người chết đã đọc. Đó là công việc, những giờ làm việc. Đúng lúc ấy, Siméonidis bước vào phòng và nói: - Các ông cần phải nhanh lên. Cảnh sát đang tìm cách để ngăn lại việc tra cứu những hồ sơ của tôi. Giờ đây họ không còn thời gian để quan tâm tới chuyện này và họ hẳn sợ bị đích thân kẻ sát nhân vượt qua. Tôi đã nghe thấy kẻ ngu ngốc ở dưới nhà gọi điện sau giấc ngủ của tôi. Họ muốn niêm phong tư liệu. Việc đó có vẻ tiến nhanh đấy.

- Xin ông đừng lo ngại - Lucien nói - Chúng tôi sẽ kết thúc việc này trong nửa giờ nữa.

- Tuyệt - Siméonidis nói - Các ông hãy làm nhanh lên.

- À này - Marc nói - Con rể ông cũng đóng vai phụ trong vở Elektra chứ?

- Ở Toulouse hả? Tất nhiên - Siméonidis nói - Hắn đã đóng vai phụ trong tất cả những buổi biểu diễn của hắn vào năm một nghìn chín trăm bảy mươi ba đến năm bảy mươi tám. Sau đó hắn bỏ hẳn. Đừng giẫm chân tại chỗ về phía hắn, các ông mất thì giờ thôi.

- Cuộc tấn công ấy trong lúc diễn ở Elektra. Sophia có kể lại cho ông không?

- Sophia không thích người ta nói tới việc đó - Siméonidis nói sau một lúc im lặng. Sau khi ông già đi khỏi, Marc nhìn Lucien, ủ rũ trong chiếc ghế bành đã sụt, dạng hai chân trong lúc mân mê mảnh báo cắt rời của anh ta.

- Trong nửa giờ ư? - Marc kêu lên - Cậu không làm gì hết, cậu cứ mơ màng với những cuốn sổ tay thời chiến của cậu, có hàng đống cái để sao chép nhưng cậu, có quyết định chuồn đi trong nửa giờ nữa không? Không nhúc nhích, Lucien trỏ tay vào chiếc túi của mình.

- Ở trong này - Anh nói - Mình đã đặt hai kilô rưỡi máy tính xách tay, chín kilô máy quét hình, nước hoa, một chiếc quần cộc, một cuộn, dây to, một chiếc chăn bông tơ, một bàn chải đánh răng và một lát bánh mì. Cậu hiểu vì sao mình muốn đi xe tắc xi ra ga chứ. Hãy chuẩn bị cho mình những tài liệu của cậu, mình ghi lại tất cả những gì làm cậu vui lòng và chúng ta đem nó theo chúng ta đến căn nhà tồi tàn mục nát. Thế đó.

- Thế nào mà cậu nghĩ tới việc này? - Sau việc xảy đến với Dompierre ta có thể dự kiến Cảnh sát tính cấm việc sao chép những hồ sơ. Dự kiến những thử đoạn của địch thủ, anh bạn ạ, đó là tất cả sự bí mật của chiến tranh. Lệnh chính thức sẽ đến nhanh, nhưng sau chúng ta. Giờ đây cậu hãy làm gấp đi.

- Xin lỗi - Marc nói - Trong lúc này mình bực bội suốt. Vả lại cậu cũng thế.

- Không, mình nổi khùng, theo hướng này hoặc hướng khác. Khá khác nhau đấy.

- Những thứ này của cậu đấy à? - Marc hỏi

- Thứ đó phải có tiền chứ. Lucien nhún vai.

- Tiền của khoa nhà trường cho mình vay, mình phải trả trong bốn tháng. Chỉ có những dây điện là của mình. Anh cười và mắc nối máy móc của mình. Tới chừng những tư liệu đã được sao chép thì Marc mới thở dễ chịu hơn. Có thể không rút ra được gì trong đó những ý nghĩ mình có thể tra cứu mà không vội vàng, trong nơi kín đáo ở tầng gác hai thời Trung Đại của mình làm anh khuây khoả. Điều cốt yếu của cặp tài liệu qua đó.

- Còn những tấm ảnh - Lucien huơ tay nói.

- Cậu tin ư? - Chắc chắn. Hãy đưa những bức ảnh đây.

- Chỉ có những bức ảnh của Sophia thôi.

- Không có toàn cảnh, của nhóm ra chào, của bữa ăn tối sau khi tập hợp ư?

- Chỉ có Sophia, mình nói với cậu rồi.

-Vậy thì bỏ qua. Lucien cuộn máy móc của mình vào trong chiếc chăn bông tơ cũ, buộc hết lại và thắt vào đó một dây thừng dài. Rồi anh nhẹ nhàng mở cửa sổ và thận trọng thả cái gói mỏng manh xuống.

- Không có vở nào không mở màn cả - Anh nói - Và dưới sự mở màn, dẫu sao chăng nữa, luôn có cái nền. Đó là cái sân nhỏ để các thùng rác, mình thích cái sân ở ngoài phố. Mình xong rồi.

- Ta lên đi - Marc nói. Lucien thả dây thừng và khép cửa sổ lại thật êm. Anh quay lại ngồi vào chiếc ghế bành cũ và lấy lại tư thế uể oải của mình. Viên Cảnh sát vào, với vẻ thoả thích của một kẻ vừa bắn hạ con gà gô non đang bay.

- Cấm sao chép bất cứ thứ gì và cấm tra cứu bất kể thứ gì - Gã ngu ngốc nói - Đây là những lệnh mới. Hãy lấy đồ đạc của các ông và ra khỏi đây. Marc và Lucien nghe lời trong lúc càu nhàu và đi theo viên Cảnh sát. Khi họ trở lại phòng khách, bà Siméonidis đã dọn bàn cho năm người ăn. Vậy là họ được tính vào số người ăn bữa tối. Marc nghĩ, năm người, như vậy là tất nhiên cả người con trai. Cần phải gặp người con trai. Họ cảm ơn. Viên Cảnh sát trẻ lục soát họ trước khi họ ngồi và dốc hết đồ đạc trong túi của họ, lật ngược và gấp lại mọi phía.

- Được rồi - Anh ta nói - Các ông có thể cho hết lại vào túi. Anh ta rời phòng khách và đến đứng ở lối vào.

- Nếu tôi là ông - Lucien nói với anh ta - tôi sẽ sớm áp mình vào trước cửa phòng đựng hồ sơ cho tới khi chúng tôi đi. Chúng tôi có thể lại trèo lên. Ông chịu rủi ro đấy, ông hiến binh ạ. Bất bình, viên Cảnh sát trèo lên gác ở ngay trong phòng ấy. Lucien hỏi

Siméonidis chỉ cho anh lối ra sân con để các thùng rác và ra lấy lại cái gói của mình rồi nhét vào đáy túi xách của anh. Anh thấy rằng từ ít lâu nay, những thùng rác thường qua cuộc sống của anh luôn.

- Đừng lo - Lucien nói với ông - Tất cả những bản gốc của ông vẫn còn lại trên đó. Tôi thề với ông như vậy. Người con trai về muộn một chút và ngồi vào chỗ của mình ở bàn ăn. Trạc bốn mươi tuổi, dáng ì ạch, chân bước chậm rãi, Julien đã không thừa hưởng được ở bà mẹ ước vọng tỏ ra cần thiết và có hiệu lực. Gã nhã nhặn mỉm cười với hai khách mời, vẻ hơi thảm hại, mờ nhạt và Marc nghĩ là gã có những nỗi niềm luyến tiếc. Gã này mà người ta nói không sinh lợi gì và thái độ ngập ngừng, bị chèn ép giữa bà mẹ cốt cán và ông bố vợ gia trưởng, gây cho gã nỗi khổ cực. Marc nhanh chóng bị ảnh hưởng khi người ta mỉm cười nhã nhặn với anh. Rồi Julien khóc vì Sophia. Gã không xấu trai, nhưng có bộ mặt căng phổng. Marc thích cảm thấy sự ghê tởm, sự thù nghịch, cuối cùng điều gì đó có sức thuyết phục hơn để tạo cho gã là một kẻ giết người. Nhưng vì anh chưa bao giờ trông thấy kẻ giết người, anh tự nhủ rằng một kẻ dễ bị bà mẹ uốn nắn làm ngợp và cười nhã nhặn rất có thể làm việc ấy. Khóc lóc một chút không nói lên được điều gì hết. Mẹ gã cũng có thể làm việc này. Hối hả, bận rộn quá mức yêu cầu phục vụ bàn ăn, ba hoa quá mức đòi hỏi của cuộc nói chuyện, Jacqueline Siméonidis có vẻ mệt mỏi. Marc quan sát búi tóc thấp, buộc chính xác trên gáy, hai bàn tay mạnh mẽ, giọng nói và sự nhiệt tình giả tạo, sự quyết định ngớ ngẩn khi bà ta chia phần rau diếp xoăn cho mỗi người ăn với món dăm-bông, và nghĩ rằng người đàn bà này có thể thử mọi cách để tăng thêm quyền lực, vốn liếng và giải quyết những sự tan vỡ tài chính của người con trai biếng nhác của bà ta. Bà ta đã cưới Siméonidis. Vì tình yêu ư? Bởi vì ông ta là bố của một nữ ca sĩ đã nổi tiếng chăng? Đúng, người này hoặc kẻ kia có những lý do để giết người và có thể trong tâm trạng vui vẻ. Tất nhiên không phải là ông già. Marc nhìn ông cắt rau diếp xoăn bằng cử chỉ nhanh nhẹn, tính khí độc đoán của ông sẽ tạo cho ông thành kẻ bạo ngược hoàn toàn

nếu Jacqueline tiêu hao nghị lực để chứng minh sự quan tâm mạnh mẽ của mình về mọi chuyện. Marc và Lucien bắt kịp chuyến tàu vào hai mươi hai giờ hai mươi bảy phút. Chính ông già Siméonidis đưa họ đi bằng xe ôtô đến ga với tay lái vững vàng và chạy nhanh.

- Hãy cho tôi biết tin - Ông nói trong lúc bắt tay họ - Có gì trong cái gói của ông đấy, chàng trai? - Ông hỏi Lucien.

- Máy tính và tất cả các thứ cần ở trong đó - Lucien cười, nói.

- Tốt - Ông già nói.

- Về việc ấy - Marc nói - Đó là hồ sơ năm một nghìn chín trăm bảy mươi tám được Dompierre xem xét kỹ, chứ không phải năm tám mươi hai. Tới chừng mà ông biết hồ sơ đó, có thể ông sẽ tìm được trong đó những sự việc mà chúng tôi bỏ sót. Marc giám sát sự phản ứng của ông già. Đó là sự xúc phạm, một người bố không giết con gái mình, từ Agamemnon. Siméonidis không trả lời.

- Hãy cho tôi biết tin nhé - Ông già nhắc lại. Trong suốt cuộc hành trình, Lucien và Marc không nói với nhau một lời. Bởi vì Marc thích những chuyến tàu đêm. Bởi vì Lucien nghĩ tới những cuốn sổ tay thời chiến của Frémonville bố và cái cách có được chúng.

Xác Chết Dưới Gốc Sồi

Fred Vargas

Chương 30

Trở về căn nhà tồi tàn vào nửa đêm, Marc và Lucien thấy Vandoosler đang đợi họ ở phòng ăn. Mệt mỏi, không thể sắp xếp những thông tin thu hoạch được, Marc hy vọng ông bác đỡ đầu không giữ anh quá lâu. Bởi vì rõ ràng Vandoosler chờ đợi bản báo cáo. Lucien trái lại có vẻ hoàn toàn khoẻ khoắn. Anh thận trọng lấy trong túi ra mười hai kilô và tự rót cho mình một cốc để uống. Anh hỏi những niên bạ ở đâu.

- Trong hầm - Marc nói - Chúng dùng để kê chèn bàn thợ. Người ta nghe thấy một tiếng ầm ở tầng hầm và Lucien trở lại vẻ hớn hở, kẹp nách một cuốn niên bạ.

- Buồn thật - Anh nói - Tất cả đổ hết. Anh ngồi ở đầu chiếc bàn lớn với cốc rượu của mình và tra cứu cuốn niên bạ.

- Gia đình René de Frémonville - Anh nói - Không thể có họ ở những núi non đó. Với vận may, gã ở Paris dễ làm nhà phê bình sân khấu và nhạc kịch, việc đó có vẻ chí lý.

- Các cậu tìm gì? - Vandoosler hỏi.

- Chính cậu ấy tìm - Marc nói - Không phải cháu. Cậu ấy muốn tìm một nhà phê bình mà người bố đã ghi lại tất cả cuộc chiến tranh của ông ta trong những cuốn sổ tay nhỏ. Cái đó làm cậu ấy thích thú. Cậu ấy cầu nguyện mọi vị thần hiện tại và quá khứ để người bố là nông dân. Hình như chuyện đó quá hiếm. Cậu ấy cầu nguyện suốt chuyến đi.

- Việc đó không thể chờ đợi được ư? - Vandoosler hỏi.

- Bác biết rõ rằng - Marc nói - đối với Lucien, Đại chiến không thể chờ đợi được. Để tự hỏi có phải mình dược biết nó kết thúc thật không. Cháu không chịu nổi cuộc chiến tranh tệ hại của cậu ấy nữa. Chỉ có những sự bạo hành làm cậu ấy quan tâm. Cậu nghe mình nói chứ, Lucien? Không phải cậu làm lịch sử nữa!

- Anh bạn ạ - Lucien nói mà không ngẩng đầu trong lúc lấy ngón tay theo dõi một cột ở cuốn niên bạ, "cuộc tìm kiếm những cực điểm buộc phải đương đầu với cái chủ yếu thường được che giấu". Marc là người không ác ý, nghiêm chỉnh suy nghĩ về câu này. Câu này làm anh dao động. Anh tự hỏi trong chừng mực nào khuynh hướng của anh làm về cái thông thường thuộc thời Trung Đại hơn là về những sự chuyển động cực điểm có thể làm anh xa rời cái chủ yếu thường bị che giấu". Cho đến nay, anh luôn nghĩ rằng những sự vật nhỏ bé không biểu lộ rõ trong những sự vật lớn và những sự vật lớn không biểu lộ rõ trong những sự vật nhỏ bé, trong lịch sử cũng như trong cuộc sống. Anh đang nhận định những cuộc khủng hoảng tôn giáo hoặc những bệnh dịch làm choáng người dưới một góc độ khác thì ông bác đỡ đầu ngắt dòng suy nghĩ của anh.

- Những điều mơ mộng hão huyền về lịch sử của cháu cũng đang chờ - Vandoosler nói - Cháu đã đặt tay vào cái gì chưa, có hay chết tiệt? Marc giật mình. Anh vượt qua chín thế kỷ trong có vài giây và ngồi đối mặt với Vandoosler, cái nhìn hơi bị dày vò qua chuyến đi.

- Alexandra sao rồi? - Anh hỏi giọng mập mờ

- Cuộc thẩm vấn đã diễn ra thế nào?

- Như mọi cuộc thẩm vấn một người đàn bà không ở nhà mình trong đêm có vụ giết người.

- Leguennec thấy được việc đó à?

- Ừ. Chiếc xe màu đỏ đã đổi chỗ. Alexandra đã phải rút lại lời khai ban đầu của cô ấy, cô ấy đã nghiêm chỉnh tự xỉ vả mình và đã thú nhận vắng mặt từ mười một giờ mười lăm tối đến ba giờ sáng. Dạo chơi bằng ôtô. Hơn ba giờ đồng hồ phải là một chặng đường dài, phải không?

- Chiều hướng xấu - Marc nói - Cuộc dạo chơi ấy đi về đâu?

- Theo cô ta là tới Arras, theo đường trục ôtô. Nhưng vì cô ta đã nói dối... Họ đã tinh tế xác định giờ của vụ giết người. Giữa không giờ ba mươi phút và hai giờ sáng, đúng trong khoảng ấy.

- Chiều hướng xấu - Marc nhắc lại.

- Rất xấu. Ta không nên hối thúc Leguennec để ông ta điều tra cẩu thả và trao những kết luận của ông ta cho thẩm phán thẩm cứu.

- Trước hết không hối thúc.

- Không cần nói với ta điều đó. Ta nắm giữ ông ta lại chừng nào ta có thể. Nhưng việc đó trở nên khó khăn. Thế nào, cháu đã có chất liệu chứ?

- Tất cả ở trong máy vi tính của Lucien - Marc hất cằm chỉ cái túi và nói - Cậu ấy đã ghi hình tất cả mớ giấy tờ lộn xộn. - Khéo đấy - Vandoosler nói - Những giấy tờ nào?

- Dompierre đã tra cứu một cặp hồ sơ liên quan tới việc biểu diễn vở Elektra năm một nghìn chín trăm bảy mươi tám. Cháu tóm tắt cho bác cái đó. Có những chuyện vặt lý thú.

- Xong rồi - Lucien ngắt lời trong lúc gấp cuốn niên bạ một cách ầm ĩ - René de Frémonville ở trong túi ấy. Đây là một bước tiến tới thắng lợi. Marc nói tiếp bản tóm tắt của anh dài hơn dự kiến vì Vandoosler không ngừng ngắt lời anh. Lucien đã uống cạn cốc rượu thứ hai và lên gác ngủ.

- Vậy - Marc nói - Việc cần làm đầu tiên là biết có phải Christophe Dompierre đúng là người thuộc gia đình Daniel Dompierre không và ở mức độ nào. Bác sẽ chịu trách nhiệm về việc này vào những giờ đầu. Nếu đúng thế, ta có thể tin rằng nhà phê bình đã đặt ngón tay vào sự bẩn thỉu nào đó liên quan tới vở nhạc kịch ấy và gã đã để mánh khoé ấy trong gia đình. Sự bẩn thỉu nào? Việc làm duy nhất thoát khỏi sự thông thường, đó là cuộc tấn công Sophia. Cần phải biết tên hai người đóng vai phụ đã không trở lại rạp hát vào ngày hôm sau. Hầu như không thể được. Vì vào thời kỳ ấy, Sophia đã từ chối khiếu kiện nên không có cuộc điều tra. Thật kỳ lạ. Cái kiểu từ chối ấy hầu như vẫn là một nguyên nhân: người bị tấn công biết kẻ tấn công là chồng, anh em họ, bạn trai và bà ấy không muốn việc gây tai tiếng.

- Relivaux tấn công vợ mình trong lô ghế của bà ta thì có lợi gì chứ? Vandoosler nhún vai.

- Hầu như chúng ta không biết gì hết - Ông nói - Vậy ta có thể giả thiết tất cả. Relivaux, Stelyos...

- Nhà hát đã đóng cửa trước công chúng.

- Sophia có thể cho ai vào mà bà ta muốn. Vả lại có Julien ấy. Gã đóng vai phụ trong vở diễn ấy, đúng thế chứ? Tên họ gã là gì?

- Moreaux. Julien Moreaux. Gã có vẻ là một con cừu già. Gã ít hơn mười tuổi, cháu thấy gã làm chó sói được.

- Cháu không biết gì hết về những con cừu. Chính cháu đã nói với ta rằng Julien theo đuổi Sophia trong những vòng đi của bà ta từ năm năm rồi.

- Sophia thử quảng cáo cho gã. Dẫu sao gã cũng là con rể của bố bà ấy. Bà ấy có thể gắn bó với gã.

- Hoặc gã gắn bó với bà ta. Cháu nói rằng gã ghim những bức

ảnh của bà ta lên những bức tường ở phòng gã. Sophia lúc ấy ba mươi lăm tuổi, xinh đẹp và nổi tiếng. Vì lẽ gì các cháu dễ dàng bỏ qua một gã trai hai mươi lăm tuổi. Lòng đam mê bị bóp nghẹt, thất vọng. Một ngày nào đó, gã vào lô của bà ta... Tại sao lại không?

- Sophia bịa ra câu chuyện chiếc mũ chụp chỉ hở mắt ư?

- Không thể không tránh khỏi. Gã Julien ấy có thể tiến hành sự xung năng của gã với bộ mặt che giấu. Trái lại, rất có thể Sophia biết sự say mê quá đáng của gã trai, không nghi ngờ lí lịch của kẻ tấn công, dù bịt mặt hay không bịt mặt. Một cuộc điều tra dẫn tới một vụ gây tai tiếng tồi tệ. Đối với bà ta tốt hơn cả là dập vụ này đi và không nói tới nữa. Đối với Julien, gã đã bỏ đóng vai phụ sau cái ngày đó.

- Vâng - Marc nói - Rất có thể. Nhưng việc đó không giải thích được gì về vụ giết hại Sophia.

- Gã có thể tái phạm mười lăm năm sau đó. Và chuyện đó xoay sang chiều hướng xấu. Về chuyến thăm của Dompierre hẳn làm cho gã hốt hoảng. Gã bèn đi trước.

- Chuyện đó không lý giải được cái cây.

- Vẫn là cái cây ấy ư? Marc đứng trước lò sưởi, bàn tay áp vào lanh tô cửa, nhìn đống than hồng tàn.

- Có một việc mà cháu không hiểu - Anh nói - Đó là Christophe Dompierre đã đọc lại những bài báo của bố ông ta mà cháu nắm được. Nhưng vì sao không phải những bài báo của Frémonville? Những điểm chung duy nhất giữa những bài báo ấy là họ chỉ trích thậm tệ lời thề của Sophia.

- Dòmpierre và Frémonville tất nhiên là bạn, có thể là bạn tâm tình. Điều đó giải thích được sự đồng quan điểm của họ về âm nhạc.

- Cháu muốn biết kẻ nào đó rất có thể dựng họ lên chống Sophia. Marc tiến về phía một cửa sổ lớn và rình rập đêm tối.

- Cháu nhìn gì thế? - Cháu tìm xem có phải chiếc xe của Lex ở đó tối nay không. - Không có gì nguy hiểm - Vandoosler nói - cô ta sẽ không nhúc nhích đâu.

- Bác tin chắc rằng cô ấy ngừng nhúc nhích chứ? - Ta không thử. Ta đã kê một chiếc guốc vào bánh xe của cô ta rồi. Vandoosler cười.

- Một chiếc guốc ư? Bác có loại thủ đoạn ấy ư?

- Tất nhiên. Ngày mai ta sẽ lấy lại guốc vào đầu giờ. Cô ta sẽ không hay biết gì về việc này, tất nhiên trừ phi cô ta thử cố ra đi. - Bác thực sự có những biện pháp của Cảnh sát. Nhưng nếu hôm qua bác nghĩ tới việc này, cô ấy sẽ ở tình trạng ngoại phạm. Bác tỉnh lại hơi muộn đấy.

- Ta đã nghĩ tới việc này - Vandoosler nói - Nhưng ta không làm gì hết. Marc quay lại và ông bác đỡ đầu khoát tay ngăn anh lại trước khi anh nổi giận.

- Đừng hăng tiết thế. Ta đã nói thường là tốt cứ để cho đường đi tiến hành. Nếu không ta làm bó tay hết, ta không biết gì hết và tất cả con thuyền đánh cá voi chìm vào sóng cả. Ông mỉm cười chỉ cho anh đồng năm frăng đóng vào cái xà nhà. Marc lo lắng nhìn ông bỏ đi và trèo lên bốn tầng gác. Anh luôn không hiểu ông bác đỡ đầu có thể mưu toan điều gì và nhất là, anh không tin chắc họ săn cá ở cùng một mạn tàu. Anh cầm lấy cái xẻng và vun một đống tro nhỏ thật khéo để phủ than hồng. Người ta khó mà dập tắt, than vẫn cháy âm ỉ ở dưới. Cái đó thấy rất rõ khi ta tắt ánh sáng. Việc Marc làm là, chính như thế mà anh ngủ. Anh trở lại phòng mình vào bốn giờ sáng, mệt rã rời và rét cóng. Anh không có can đảm cởi quần áo. Quãng bảy giờ, anh nghe thấy tiếng Vandoosler đi xuống. À phải. Chiếc guốc. Ngái ngủ, anh mở máy tính mà Lucien

đặt trong văn phòng của anh...

Chương 31

Không còn ai trong căn nhà tồi tàn khi Marc tắt máy vi tính vào mười một giờ. Ông già Vandoosler đã đi lấy tin tức. Mathias đã biến mất và Lucien lao vào con đường của bảy cuốn sổ tay thời chiến. Trong bốn giờ, Marc cho lướt trên màn hình mọi mảnh báo cắt rời, đọc đi đọc lại từng bài báo, ghi lại trong trí nhớ những lời lẽ và những chi tiết của họ, nhận xét những sự đồng nhất và những sự khác nhau của họ. Mặt trời tháng sáu đứng vững và lần đầu tiên anh có ý nghĩ đem tách cà phê ra bên ngoài và ngồi trên cỏ, hy vọng khí trời buổi sáng làm anh hết cơn nhức đầu. Mảnh vườn được trả lại sự hoang dã. Marc giẫm chân lên một mét vuông cỏ, tìm được một ván gỗ và ngồi lên đó, mặt hướng về phía mặt trời. Anh không thấy tiến lên thế nào nữa. Giờ đây anh thuộc lòng những tư liệu. Trí nhớ của anh rất tốt giữ lại cho anh tất cả, con người ngu ngốc ấy, bao gồm cả những điều vụn vặt hoặc những kỷ niệm thất vọng. Marc xếp chân bằng tròn trên tấm ván như một thầy tu khổ hạnh. Việc đi qua Dourdan không mang lại điều gì đáng kể. Dompierre đã chết với câu chuyện nhỏ của ông ta và ta không biết tiến hành thế nào để biết chuyện đó. Ta cũng không biết chuyện đó có thật thú vị không. Alexandra đi qua trong phố với túi thực phẩm và Marc vẫy tay ra hiệu cho cô. Anh thử hình dung cô là kẻ giết người và điều đó làm anh đau đớn. Cô đã đi làm gì hơn ba giờ với chiếc xe của cô? Marc cảm thấy mình vô tích sự, bất lực và vô bổ. Anh có cảm giác bỏ lỡ việc gì đó. Từ khi Lucien nói cái mánh khoé ấy về điều chủ yếu biểu lộ trong việc tìm kiếm những cực điểm, anh thấy không thoải mái. Chuyện ấy làm anh bối rối cả trong cái cách tiến hành những việc nghiên cứu của anh về thời Trung cổ lẫn cái cách anh suy nghĩ về việc này. Mệt mỏi về

những ý tưởng quá yếu đuối, quá lờ mờ, Marc rời khỏi tấm ván, đứng lên quan sát mặt trận phía Tây. Thật kỳ lạ là cái thói kỳ quặc ấy của Lucien lại lọt vào đầu óc họ. Không ai nghĩ tới gọi cái nhà này khác hơn là mặt trận phía Tây. Chắc chắn Relivaux sẽ không xuất hiện lại, ông bác đỡ đầu nói với anh như vậy. Liệu Cảnh sát có thể tin chắc vào thời gian biểu của ông ta ở Toulon. Marc đặt tách cà phê lên tấm ván và nhẹ nhàng ra khỏi mảnh vườn. Từ ngoài phố, anh dò xét mặt trận phía Tây. Hầu như chị giúp việc chỉ đến vào ngày thứ ba và thứ tư. Hôm nay là thứ mấy? Thứ năm. Hầu như không có gì động tĩnh trong nhà cả. Anh xem xét hàng rào song sắt cao được giữ gìn cẩn thận không gỉ hết như ở nhà họ, và những mũi nhọn đâm tua tủa có vẻ rất có hiệu quả. Mọi sự là leo lên trên đó mà khi qua không để bị mũi song sắt đâm vào người, Marc nhìn sáng trái, sang phải cái phố nhỏ vắng vẻ. Anh rất thích cái phố nhỏ này. Anh lại gần thùng rác cao và như Lucien đã làm đêm nọ, anh trèo lên trên. Anh bám lấy những thanh nhỏ và, với những tiếng xẹt xẹt, anh tới được chiều cao của hàng rào song sắt và bước qua không có gì khó khăn. Sự khéo léo của riêng anh làm anh vui. Anh buông mình xuống phía bên kia hàng rào trong lúc nghĩ rằng quả thật anh sẽ làm một kẻ hái lượm chứ không nhải săn bắt hoàn toàn mạnh mẽ và tinh tế. Anh hớn hở đặt lại những chiếc nhẫn bạc vào đúng vị trí do trong lúc trèo hơi bị xoay đi rồi anh nhẹ bước về phía cây sồi non. Để làm gì? Tại sao lại làm cho mình hết sức vất vả chỉ để xem cái cây ngu xuẩn câm lặng này ư? Không để làm gì cả, nhưng vì anh đã hứa và anh đã làm bù đầu để lún sâu vào chuyện này trong đó việc cứu Alexandra trở nên mỗi ngày một không chắc hơn. Cô gái ngu ngốc mà kiêu hãnh này làm sai lệch hết. Marc đặt bàn tay này rồi bàn tay kia lên thân cây tươi mát. Cái cây còn khá non nên có thể ôm vòng thân cây bằng hai bàn tay. Ôm như vậy anh muốn bóp chết cái cây, xiết cổ nó cho tới khi nó kể giữa hai cái nấc rằng nó đến mảnh vườn này để làm gì. Anh buông thõng hai cánh tay, nản lòng. Người ta không bóp cổ cái cây. Một cái cây ngậm miệng, câm lặng, còn tồi tệ hơn con cá chép vì nó còn không làm sủi bọt khí. Nó chỉ tạo ra những cái lá,

gỗ và rễ thôi. Có đấy, nó cũng tạo ra khí ôxy, điều đó khá thực tiễn. Ngoài cái đó ra, không có gì hết. Câm lặng. Câm lặng như Mathias thử làm cho hàng đống đá lửa và hài cốt nói lên: một kẻ câm nói chuyện với những vật câm. Đó là trọn vẹn. Mathias cam đoan rằng mình biết nghe chúng, đủ để biết ngôn ngữ của chúng và nghe chúng nói. Marc chỉ thích những lời lẽ ba hoa của những bài văn, của bản thân anh và của những người khác, không thể hiểu nổi loại nói chuyện thầm lặng ấy. Tuy nhiên Mathias rốt cuộc cũng tìm được những mánh khoé, việc đó không thể phủ nhận được. Anh ngồi bên cái cây. Cỏ còn chưa mọc tốt quanh anh khi người ta hai lần làm bật rễ của chúng. Việc đó tạo thành một chiếc chăn nhỏ cỏ thưa và anh lấy lòng bàn tay vuốt ve nó. Chiếc chăn này sớm lớn mạnh và người ta sẽ không thấy gì ở đó nữa. Người ta sẽ quên cái cây và mảnh đất của nó. Bất bình, Marc nhổ từng túm cỏ mới. Có cái gì đó không thích hợp. Đất sẫm màu, màu mỡ, hầu như đen. Anh nhớ rõ hai ngày mà họ đào lên và lấp cái hào vô bổ này. Anh lại nhìn thấy Mathias lún sâu trong hào tới tận đùi nói rằng thế là đủ rồi, dừng lại thôi vì những lớp đất dưới nguyên vẹn. Anh lại nhìn thấy đôi bàn chân trần của cậu ta trong đôi dép trát đầy đất. Nhưng là thứ đất đầy bùn màu vàng nâu, tơi xốp. Đất còn có ở trong nõ tẩu thuốc trắng mà cậu ấy lượm được trong lúc lẩm bẩm là "thế kỷ thứ mười tám". Một thứ đất sáng màu, dễ tơi vụn. Và khi họ lấp các hào lại, họ đã trộn đất mùn với đất sáng màu. Sáng màu nhưng không một chút nào giống thứ đất mà anh đang lấy các ngón tay bóp vụn. Đã là một thứ mùn mới ư? Marc cào sâu hơn. Vẫn là đất đen. Anh đi vòng quanh cây và xem xét lớp đất cặn xung quanh nó. Không nghi ngờ gì nữa, người ta đã động đến lớp đất dưới. Những lớp đất không còn như những lớp đất họ để lại nữa. Nhưng những người Cảnh sát đã đào sau họ. Có thể họ đào sâu hơn, có thể họ đã đụng vào lớp đất đen ở dưới. Có thể thế lắm. Họ không biết phân biệt những lớp đất nguyên vẹn và đã đào sâu vào lớp đất đen rồi rải lên mặt đất trong lúc lấp chiếc hào. Không thể có sự giải thích nào khác. Không có ích lợi gì. Marc ngồi lại đấy một lúc lấy những ngón tay vạch xuống đất. Anh nhặt lấy

một mảnh sành nhỏ có vẻ ở thế kỷ thứ mười sáu hơn là mười tám. Nhưng anh không biết gì đáng kể về chuyện này và anh bỏ nó vào túi. Anh đứng lên, vỗ vào thân cây để báo cho nó biết rằng anh bỏ đi và lại leo lên hàng rào song sắt. Anh vừa chạm chân vào thùng rác thì anh trông thấy ông bác đỡ đầu đi đến.

- Rất thận trọng đấy - Vandoosler nói.

- Thế rồi sao nữa? - Marc nói trong lúc xoa hai bàn tay vào quần - Cháu vừa đến xem cái cây.

- Nó nói gì với cháu?.

- Rằng những Cảnh sát của Leguennec đã đào quá sâu hơn chúng cháu, tới tận thế kỷ thứ mười sáu. Mathias hoàn toàn không nhầm lẫn, đất có thể nói. Còn bác thế nào?

- Hãy bước xuống khỏi thùng rác, để tránh cho ta kêu lên. Christophe Dompierre đúng là con trai nhà phê bình Daniel Dompierre. Đó là một điểm được xác định. Về phía Leguennec, ông ta bắt đầu đọc những hồ sơ ở nhà Siméonidis nhưng ông ta trượt chân như chúng ta thôi. Điều hài lòng duy nhất của ông ta là mười tám con tàu bị mất tích ở Bretagne đều trở về cảng. Trong lúc qua vườn, Marc lấy lại tách càphê của mình. Chỉ còn một giọt cà phê lạnh ở đáy tách mà anh đã uống.

- Hầu như giữa trưa rồi - Anh nói - Cháu đang tẩy não và cháu đi nuốt một miếng tại tiệm Tonneau đây.

Đó là xa xỉ - Vandoosler nói.

- Vâng nhưng hôm nay là thứ năm. Để tỏ lòng kính trọng Sophia.

- Cháu liệu có tin chắc rằng đó không phải là để gặp Alexandra chứ? Hoặc vì miếng thịt bê thái mỏng hử?

- Đó không phải là điều cháu nói. Bác có muốn đến không? * Alexandra ngồi ở chiếc bàn quen thuộc của mình và khó nhọc cho đứa con trai ăn vì nó có vẻ hờn dỗi. Marc lùa bàn tay vào mái tóc Cyrille và để nó chơi với những chiếc nhẫn của anh. Nó thích những chiếc nhẫn của Thánh Marc. Marc nói với nó rằng đó là một nhà ảo thuật đã cho anh những chiếc nhẫn ấy, rằng chúng có điều bí mật nhưng anh chưa bao giờ thấy gì. Nhà ảo thuật đã bay đi vào giờ nghỉ trước khi nói với anh điều bí mật ấy. Cyrille cọ xát, xoay những chiếc nhẫn, nó thổi lên trên nhưng không có gì xảy ra cả. Marc đến bắt tay Mathias đứng sững ở sau quầy.

- Có chuyện gì thế? - Marc hỏi - Cậu có vẻ sững sờ.

- Mình không sững sờ mà bị bó tay. Mình mặc đủ bộ, sơmi, gilê, nơ con bướm, nhưng mình quên giày. Juliette nói mình không thể đi dép phục vụ được. Thật kỳ lạ, về việc này cô ấy rất nghiêm túc.

- Mình hiểu cô ấy - Marc nói - Mình sẽ đi tìm giày cho cậu. Hãy chuẩn bị cho mình món thịt bê thái mỏng. Năm phút sau, Marc trở lại với đôi giày và chiếc tẩu thuốc trắng.

- Cậu có nhớ chiếc tẩu và đất này không? - Anh hỏi Mathias.

- Tất nhiên. - Sáng nay, mình đã chào cái cây. Đất ở trên mặt không còn như đất trước nữa. Nó đen và là đất sét.

- Như dưới những móng tay của cậu hử?

- Đúng thế. - Điều đó có nghĩa là những Cảnh sát đã đào sâu hơn chúng ta.

- Phải. Đó là điều mình đã nghĩ tới. Marc bỏ nõ tẩu vào túi và cảm thấy dưới những ngón tay mình là miếng mảnh sành. Marc trút từ túi này sang túi khác nhiều thứ vô ích mà sau đó anh không sao tống chúng đi được. Những chiếc túi của anh tạo cho anh vẫn

hành động ấy như trí nhớ của anh, chúng không để anh yên. Sau khi đi giày, Mathias xếp Marc và Vandoosler ngồi vào bàn của Alexandra, cô nói việc này không làm cô bối rối. Vì cô không nói tới chuyện ấy, Marc tránh hỏi cô về cuộc thẩm vấn mà cô phải chịu đựng hôm trước. Alexandra hỏi những tin về chuyến đi Dourdan và sức khoẻ bố cô thế nào. Marc đưa mắt nhìn ông bác đỡ đầu và ông kín đáo gật đầu. Anh hối hận đã tìm kiếm sự tán đồng của ông trước khi nói với Lex và anh hiểu rằng sự nghi ngờ đã gây cho anh quá nhiều khó khăn hơn anh tưởng. Anh trình bày với cô chi tiết nội dung cặp hồ sơ năm một nghìn chín trăm bảy mươi tám, không biết anh làm việc này do chân thành hay là "để thả ra con đường" để chộp được những phản ứng của cô. Nhưng Alexandra, khá lờ đờ, vẫn không phản ứng. Cô chỉ nói cô phải đi thăm ông cô vào ngày nghỉ cuối tuần này.

- Tôi khuyên cô đừng làm thế trong lúc này - Vandoosler nói. Alexandra cau mày, hất cằm lên:

- Đến mức ấy ư? Họ muốn buộc tội cháu sao?

- Cô khẽ hỏi để không làm Cyrille lo lắng.

- Cứ cho rằng Leguennec bực dọc đi. Cô đừng nhúc nhích. Cứ ở tại căn nhà nhỏ, đến trường, tiệm Tonneau, công viên còn không có việc gì khác. Alexandra nhăn nhó. Marc nghĩ rằng cô không thích người ta ra lệnh cho cô và làm anh nghĩ tới ông anh trong chốc lát. Cô có thể làm ngược lại những điều Vandoosler yêu cầu chỉ vì niềm vui đơn giản là không nghe lời. Juliette đến dọn bàn và Marc ôm hôn cô ta. Anh tóm tắt cho cô vài lời về chuyến đi Dourdan. Anh bắt đầu chán ngấy cặp tài liệu năm một nghìn chín trăm bảy mươi tám ấy chỉ làm phức tạp những sự việc mà không làm sáng tỏ dù chỉ một việc. Alexandra mặc quần áo cho Cyrille để đưa nó đến trường thì Lucien vào tiệm Tonneau, hụt hơi vì mệt và đóng sập cửa lại. Anh ngồi vào chỗ của Alexandra, tỏ vẻ không cả nhìn cô đi, và yêu cầu Mathias đem cho anh một cốc vang to.

- Đừng lo - Marc nói với Juliette - Đó là Đại chiến làm cậu ấy thế. Việc đó qua đi, trở lại, lại qua đi. Vấn đề thói quen thôi.

- Ngu ngốc - Lucien nói trong lúc thở. Với giọng nói của Lucien, Marc cảm thấy mình lầm. Không phải chuyện Đại chiến. Lucien không có vẻ sung sướng mà việc phát hiện những cuốn sổ tay thời chiến tranh của một người lính nông dân mang lại cho cậu ấy. Cậu ấy lo lắng và đẫm mồ hôi. Chiếc càvạt của cậu ấy xô lệch và hai mảng đỏ mọc trên trán cậu ấy. Lucien còn thở không ra hơi, đưa mắt nhìn những khách ở tiệm Tonneau đang ăn trưa và ra hiệu yêu cầu Vandoosler và Marc ghé sát mặt họ vào nhau.

- Sáng nay - Lucien bắt đầu nói giữa hai nhịp thở - tôi đã gọi điện thoại tới nhà René de Frémonville. Lão đã đổi số điện thoại. Thế là mình đi thẳng tới nhà lão. Lucien uống một ngụm vang to trước khi nói tiếp.

- Vợ lão ở nhà. R. de Frémonville, đó là vợ lão Rachelz một bà già bảy mươi tuổi. Tôi yêu cầu gặp chồng bà ta. - Cậu nói chuyện tầm bậy. Cậu hãy tự kiềm chế, Marc ạ, Frémonville đã chết từ lâu lắm rồi.

- Thế rồi sao nữa? - Marc nói.

- Lão đã bị giết, ông bạn ạ. Rắc, hai viên đạn vào đầu một tối tháng chín năm một nghìn chín trăm bảy mươi chín. Khoan đã, lão ta không phải chỉ có một mình. Lão ở cùng với người bạn cũ của lão là Daniel Dompierre. Rắc, hai viên đạn cả với lão này. Hai nhà phê bình bị bắn.

- Chết tiệt - Marc nói.

- Cậu có thể nói thế, bởi vì những cuốn sổ tay thời chiến của mình đã biến đi trong lúc chuyển nhà tiếp sau. Bà vợ Frémonville không cần. Bà ta không thể biết chúng có thể qua đâu.

- Về việc này, lão ta là nông dân, là lính hả? - Marc hỏi. Lucien nhìn bạn với vẻ ngạc nhiên.

- Giờ đây chuyện đó làm cậu quan tâm chứ?

- Không. Nhưng chuyện đó hết sức thấm vào mình.

- Thế thì đúng - Lucien sôi nổi nói - Lão ta là nông dân. Thế nào, cậu thấy chứ? Chuyện đó không phải là điều kỳ diệu chứ? Ít ra...

- Hãy đọc lướt qua những sổ tay thời chiến tranh ấy - Vandoosler ra lệnh - Nói tiếp đi. Hẳn đã có một cuộc điều tra về việc này, có không?

- Tất nhiên - Lucien nói - Đó là điều gay go nhất để biết. Rachel de Frémonville lẩn tránh và không muốn nói tới chuyện này. Nhưng tôi đã hết sức khéo léo và thuyết phục. Frémonvilie cung cấp co-ca-in cho thị trường sân khấu ở Paris. Tất nhiên, bạn lão là Dompierre cũng thế. Cảnh sát đã tìm thấy một lô hàng dưới sàn ván tại nhà Frémonville, tại đây hai nhà phê bình đã bị bắn hạ. Cuộc điều tra kết luận là việc thanh toán tiền giữa những kẻ buôn bán lớn. Vụ việc dễ nhận ra về sự liên quan của Frémonville nhưng những chứng cứ chống Dompierre lại nghèo nàn. Cảnh sát chỉ tìm thấy ở nhà gã có vài túi nhỏ ma tuý chèn sau một tấm ốp ở lò sưởi. Lucien uống cạn cốc rượu của mình và yêu cầu Mathias cho một cốc nữa. Thay cho cốc rượu, Mathias mang cho anh món thịt bê thái mỏng.

- Ăn đi - Anh nói. Lucien nhìn bộ mặt cương quyết của Mathias và bắt đầu ăn món thịt bê.

- Rachel nói với mình rằng vào thời ấy, Dompierre con tức là Christophe đã từ chối tin vào bất cứ điều gì thuộc loại này của bố gã. Người mẹ và con trai gây gổ kịch liệt với Cảnh sát nhưng việc đó không thay đổi gì hết. Vụ giết người kép được xếp vào mục

buôn lậu ma tuý. Chưa bao giờ họ đặt tay vào kẻ giết người. Lucien bình tĩnh lại. Hơi thở của anh trở lại điều hoà. Vandoosler lấy vẻ mặt Cảnh sát của mình, cái mũi nhô ra, đôi mắt ẩn sâu sau cặp lông mày. Ông phá hỏng những miếng bánh mì mà Mathias mang tới trong một cái giỏ. - Dẫu sao - Marc nói, thử sắp xếp rất nhanh những ý nghĩ của mình - việc đó không liên quan tới việc của chúng ta. Hai kẻ đó đã bị vấp hơn một năm sau buổi biểu diễn vở Elektra. Hơn nữa là vụ buôn bán ma tuý. Tôi cho rằng Cảnh sát biết họ nói gì rồi.

- Đừng nói chuyện ngu ngốc ấy. Marc - Lucien sốt ruột nói - Gã trai Christophe Dompierre khône tin vào chuyện đó. Đạo làm con mù quáng ư? Có thể. Nhưng mười lăm năm sau, khi Sophia để mình bị giết, gã lại xuất hiện, gã tìm một con đường mới. Cậu có nhớ gã đã nói gì không? Về "niềm tin nhỏ bé khốn khổ" của gã, phải không?

- Nếu gã lầm tới mười lăm năm - Marc nói - thì gã còn có thể lầm trong ba ngày.

- Trừ phi - Vandoosler nói - gã để mình bị giết. Người ta không giết kẻ lầm lẫn. Người ta giết kẻ tìm ra. Lucien gật đầu và chấm vào đĩa của mình bằng cử chỉ khoáng đạt. Marc thở dài. Anh thấy tinh thần mình thời gian gần đây chậm chạp và anh lo ngại về việc này.

- Dompierre đã tìm ra - Lucien khẽ nói tiếp - Vậy là gã có lý sau mười lăm năm.

- Tìm ra cái gì?

- Biết một kẻ đóng vai phụ đã tấn công Sophia. Và nếu cậu muốn biết ý kiến của mình thì bố gã biết kẻ đó là ai, và đã nói với gã. Có lẽ ông ta đã gặp y khi y chạy ra khỏi lô, tay cầm chiếc mũ chụp. Sự việc là ngày hôm sau y không trở lại. Y sợ bị nhận ra. Đó hẳn là điều duy nhất mà Christophe biết là bố gã biết kẻ tấn công

Sophia. Và nếu Frémonville buôn lậu ma tuý thì không phải là trường hợp của Daniel Dompierre. Ba gói nhỏ sau tấm ốp ở lò sưởi là hơi lớn phải không? Người con trai đã kể chuyện này cho Cảnh sát. Nhưng giai thoại cảnh cũ này đã hơn một năm không làm cho Cảnh sát quan tâm. Đội điều tra coi như việc đã qua và vụ tấn công Sophia Siméonidis không còn quan trọng gì nữa. Vậy là Dompierre còn phải bỏ qua. Nhưng khi Sophia đến lượt mình để bị giết, gã lại nổi nóng. Vụ án tiếp tục. Gã luôn nghĩ rằng bố gã và Frémonville bị giết, không phải vì ma tuý, mà vì sự ngẫu nhiên làm cho họ lại gặp con đường của kẻ tấn công - hãm hiếp. Và kẻ này đã bắn họ để họ ngậm miệng. Việc đó hẳn hết sức quan trọng đối với gã.

- Lập luận của cậu không đứng vững - Marc nói - Vì sao gã đó không bắn họ ngay?

- Bởi vì gã này chắc chắn mang tên diễn viên sân khấu. Nếu cậu tên là Roger Bondin, cậu có lợi khi đổi tên cậu là Frank Delner chẳng hạn, hoặc bất kể tên gì có tiếng vang đối với tai của một đạo diễn. Vậy là gã đó chuồn di dưới cái tên giả và gã bình yên. Cậu muốn là người đoán Frank Delner chính là Roger Boudin hả?

- Được và rồi sao nữa, chết tiệt? - Hôm nay cậu dễ bị kích động, Marc ạ. Vậy cậu hãy nghĩ rằng hơn một năm sau, gã đó gặp Dompierre và lần này dưới cái tên thật của gã chứ? Đó, không có sự lựa chọn nào hơn: gã bắn họ, gã và bạn gã, trong vòng bí mật. Gã biết rằng Frémonville là một người buôn bán và việc đó được sắp đặt chính xác. Gã giấu ba gói nhỏ ma tuý tại nhà Dompierre, Cảnh sát ngậm đắng nuốt cay và vụ việc biến khỏi.

- Tại sao Boudin-Delner của cậu lại giết Sophia mãi mười bốn năm sau, vì dù sao, Sophia đã không nhận dạng được gã? Lucien lại hăng lên, nhao vào cái túi bằng chất dẻo mà anh đặt trên ghế.

- Đừng động đậy, anh bạn, đừng nhúc nhích. Anh lục lọi một lúc trong đống giấy tờ và lấy ra một cuộn được cất ở trong túi chất

dẻo. Vandoosler nhìn anh, tỏ rõ sự khâm phục. Sự ngẫu nhiên đã giúp Lucien, nhưng Lucien đã chộp được sự ngẫu nhiên này một cách tức cười.

- Sau đó - Lucien nói - mình mất phương hướng, vả lại, bà Rachel cũng thế. Việc đó đã lay động bà ta lục tìm những kỷ niệm. Bà ta không biết vụ giết hại Christophe Dompierre và cậu hẳn nghĩ rằng mình không nói gì hết với bà ta. Chúng tôi uống một chút cà phê lúc mười giờ để lấy lại tinh thần. Và rồi tất cả câu chuyện ấy thật hay, nhưng mình luôn nghĩ tới những cuốn sổ tay thời chiến của mình. Bản chất con người mà, cậu hiểu chứ.

- Mình hiểu - Marc nói.

- Rachel de Frémonville bỏ nhiều công sức, vào những cuốn sổ tay thời chiến ấy, nhưng tốn công vô ích, chúng thực sự bị lạc đường. Trong lúc uống càphê, bà ta khẽ reo lên. Cậu biết không, những tiếng reo ma thuật ấy, như trong bộ phim cũ. Bà ta nhớ lại rằng chồng mình, người rất gắn bó với những cuốn sổ tay ấy, đã thận trọng cho in ra qua phóng viên nhiếp ảnh báo chí của lão. Bởi vì chất lượng giấy ở những cuốn sổ tay ấy rất tồi và bắt đầu bị thủng lỗ chỗ như ren. Bà ấy nói với mình rằng với sự may mắn, người chụp ảnh có thể giữ được những bản in thử và âm bản của những bức ảnh của những cuốn sổ tay, về những bức ảnh ấy, ông ta gặp rất nhiều khó khăn, sổ được viết bằng bút chì không dễ in. Bà ta cho mình biết địa chỉ của người chụp ảnh, may thay là ở Paris và mình đi thẳng tới nhà ông ta. Ông ta ở đấy, lấy ra những bản in thử. Ông ta trạc năm mươi tuổi và vẫn hành nghề ảnh. Hãy yên trí, ông bạn Marc ạ, ông ta còn giữ những âm bản ảnh của những cuốn sổ tay và ông ta rửa phim hiện hình cho mình! Không nói đùa đâu. - Tuyệt vời - Marc nói, giọng cáu kỉnh - Mình nói với cậu về vụ giết Sophia chứ không phải về những cuốn sổ tay của cậu. Lucien ngoảnh mặt về phía Vandoosler trong lúc chỉ Marc.

- Cậu ấy thực sự bị kích động, hử? Sốt ruột ư?

- Khi hắn còn bé - Vandoosler nói - và khi hắn làm rơi quả bóng từ bao lơn xuống dưới sân, hắn giậm chân khóc lóc cho tới khi ta đi lấy lại cho hắn quả bóng. Hắn chỉ có chuyện đó là đáng kể. Ta đã làm cho hắn đi đi về về. Vì những quả bóng mút nhỏ chẳng ra gì, còn hơn thế. Lucien cười. Anh lại có vẻ sung sướng, nhưng mái tóc nâu của anh luôn đẫm mồ hôi dính bết lại. Marc cũng cười. Anh hoàn toàn quên chuyện nói móc về những quả bóng mút.

- Mình nói tiếp - Lucien luôn nói thầm thì - Cậu đã hiểu người chụp ảnh ấy theo dõi Frémonville trong những bài phóng sự của gã chứ? Rằng gã làm bìa ảnh quảng cáo những buổi biểu diễn chứ? Mình nghĩ rằng có thể gã giữ những bản in thử. Gã biết tin về cái chết của Sophia nhưng không biết cái chết của Dompierre. Mình nói vài lời với ông ta về chuyện đó và vụ này làm ông ta thấy khá nghiêm trọng nên ông ta tìm hồ sơ của mình về vở Elektra. Và đây, Lucien nói trong lúc lắc cuộn giấy dưới mắt Marc. Những tấm ảnh. Và không phải ảnh của Sophia. Những bức ảnh về sân khấu, về nhóm diễn viên.

- Đưa đây xem - Marc nói.

- Hãy kiên nhẫn - Lucien nói. Anh từ từ tháo cuộn giấy và thận trọng rút ra một bản ảnh in và trải lên bàn.

- Cả đoàn ra chào tối diễn đầu tiên - Anh nói trong lúc lấy những miếng kính chặn ở mỗi góc bức ảnh - Có đủ mọi người. Sophia ở giữa, vây quanh là những diễn viên giọng nam cao và nam trung. Tất nhiên tất cả bọn họ đều hoá trang và mặc y phục diễn xuất. Nhưng cậu không nhận ra ai phải không? Còn bác, bác Cảnh sát trưởng, bác nhận ra ai? Marc và Vandoosler lần lượt cúi xuống bức ảnh. Những bộ mặt hoá trang nhỏ bé nhưng rõ nét. Một bức ảnh tốt. Từ một lúc lâu, Marc cảm thấy mất sự nhanh nhẹn so với những sự chớp nhoáng của Lucien, cảm thấy bỏ hết mọi năng khiếu của mình. Đầu óc rối mù, lúng túng, anh xem xét những bộ

mặt nhỏ bé trắng mà không bộ mặt nào gợi cho anh bất kỳ ai. Có đấy, kẻ này chính là Julien Moreaux rất trẻ, rất mảnh khảnh.

- Tất nhiên - Lucien nói - Cái này chẳng có gì đáng ngạc nhiên cả. Tiếp tục. Marc lắc đầu, hầu như bị sỉ nhục. Không, anh không thấy gì hết. Vandoosler cũng phật ý, nhăn mặt. Tuy nhiên ông chỉ ngón tay vào một bộ mặt.

-Kẻ này - Ông nói nhẹ nhàng - Nhưng ta không thể gọi tên y được. Lucien gật đầu.

- Chính xác - Anh nói - Kẻ này. Riêng cháu, cháu có thể nói tên y. Anh nhìn nhanh về phía quầy, về phía gian phòng rồi anh ghé sát mặt anh vào mặt Marc và Vandoosler.

- Georges Gosselin, em trai của Juliette - Anh thầm thì. Vandoosler nắm chặt hai bàn tay lại.

- Quy tắc cộng thêm, Thánh Marc - Ông nói vắn tắt. - Chúng ta trở về ngay căn nhà tồi tàn. Hãy nói với Thánh Mathias trở về gặp chúng ta ngay sau khi xong việc.

Chương 32

Mathias kém ngủ. Bảy giờ sáng, anh mặc chiếc áo "pun" và quần nhẹ nhàng lẻn ra ngoài để đến gõ cửa nhà Juliette. Cửa mở toang. Anh thấy cô ta ngồi suy sụp trên chiếc ghế tựa ở giữa ba người cảnh sát đang sục sạo tanh bành căn nhà với hy vọng phát hiện Georges Gosselin ẩn ở chỗ nào đó. Những người khác cũng làm như vậy ở tiệm Tonneau. Những hầm rượu, nhà bếp đều bị lục soát. Mathias đứng, buông thõng hai cánh tay dọc theo thân, đưa mắt nhìn cảnh hỗn độn không tưởng tượng nổi trong một giờ. Leguennec đến vào quãng tám giờ, ra lệnh đi khám soát căn nhà ở Normandie.

- Cô có muốn chúng tôi giúp cô dọn dẹp không? - Mathias hỏi sau khi những viên Cảnh sát đã đi rồi. Juliette lắc đầu và nói: - Không, tôi không muốn gặp những người kia nữa. Họ đã ném Georges cho Leguennec. Mathias xoắn hai bàn tay vào nhau. - Anh có một ngày nghỉ. Chúng ta sẽ không mở cửa tiệm Tonneau - Juliette nói.

- Vậy tôi có thể thu dọn chứ?

- Anh ư? Vâng - Cô nói - Hãy giúp tôi. Trong lúc dọn dẹp, Mathias thử nói chuyện với Juliette giải thích cho cô những sự việc, chuẩn bị tinh thần cho cô, trấn an cô. Việc đó có vẻ làm cô nguôi đi.

- Này - Cô nói - Nhìn kìa: Leguennec dẫn Vandoosler đi. Liệu ông già còn nói gì nữa với ông ta?

- Đừng lo lắng. Nhu thường lệ, ông già sẽ lựa lời. Đứng ở cửa sổ, Marc trông thấy Vandoosler đi với Leguennec. Anh tìm cách để không gặp ông sáng nay. Mathias đang ở nhà Juliette; cậu ấy hẳn lựa lời nói chuyện với cô ta. Anh lên gác gặp Lucien. Rất bận rộn sao chép những trang ở cuốn sổ tay thời chiến số một từ tháng chín năm một nghìn chín trăm mười bốn đến tháng hai năm một nghìn chín trăm mười lăm, Lucien ra hiệu cho Marc dừng gây ồn. Anh quyết định có thêm một ngày nghỉ, hy vọng một cơn cảm cúm trong hai ngày là không đáng tin. Nhìn Lucien mài miệt làm việc với vẻ hết sức thờ ơ với thế giới bên ngoài, Marc tự nhủ thực ra, có lẽ cả anh nữa, làm như vậy là tốt hơn. Chiến tranh đã chấm dứt. Vậy thì lại dóng cày thời Trung cổ của anh, mặc dầu không ai đòi hỏi anh việc này. Làm việc không vì ai cả và không vì việc gì cả, tìm lại những lãnh chúa và nông dân của anh. Marc lại đi xuống và mở những hồ sơ của anh mà không tin chắc. Sẽ có vụ án, thế thôi. Alexandra sẽ không có gì phải lo sợ và sẽ tiếp tục vẫy tay chào anh trong phố. Phải, thế kỷ thứ XI xứng đáng hơn là chờ đợi điều đó. Leguennec chờ đợi được ở trong văn phòng mình, đóng kín cửa để nổi khùng.

- Thế nào? - Ông hét lên - Anh hài lòng về công việc của anh chứ?

- Tàm tạm - Vandoosler nói - Anh bắt giữ tên tội phạm của anh, phải không?

- Tôi sẽ bắt giữ y nếu anh không cho phép y chuồn! Anh đã biến chất, Vandoosler, thối tha! - Chúng ta hãy nói rằng tôi đã để cho y ba giờ để trở lại. Đó là cái ít nhất mà ta có thể đem cho một con người. Leguennec vỗ hai bàn tay lên bàn giấy của ông. - Nhưng mắc dịch, vì sao?

- Ông kêu lên - Cái gã ấy không là gì với anh cả! Tại sao anh làm thế? - Để xem - Vandoosler nói giọng uể oải - Không nên chặn những sự kiện lại. Việc đó luôn là sai lầm của anh.

- Anh có biết thủ đoạn nhỏ nhặt của anh có thể bắt anh phải trả giá không? - Tôi biết điều đó. Nhưng anh sẽ không làm gì chống tôi.

- Anh tưởng thế ư? - Tôi tin như vậy. Bởi vì anh mắc một sai lầm lớn, đó là điều tôi nói với anh.

- Anh không thấy anh ở địa vị không thích đáng để nói tới sai lầm chứ?

- Còn anh thì sao? Không có Marc, anh không bao giờ tạo được mối quan hệ giữa cái chết của Sophia với cái chết của Christophe Dompierre. Và không có Lucien, anh không bao giờ ghép đôi được vụ sát hại hai nhà phê bình và anh không bao giờ nhận dạng được kẻ đóng vai phụ Georges Gosselin.

- Và không có anh, y sẽ ở trong văn phòng này vào giờ này!

- Đúng thế. Ta chơi bài trong lúc chờ đợi nhé? - Vandoosler đề nghị. Một viên phó thanh tra trẻ mở ào cửa ra.

- Anh có thể gõ cửa chứ - Leguennec hét lên.

- Không có thì giờ - Chàng trai tạ lỗi - Có một người muốn gặp ông gấp, vì vụ Siméonidis-Dompierre.

- Vụ này đã xếp lại rồi! Hãy tống cổ gã ra ngoài!

- Trước hết hãy hỏi người đó là ai đã - Vandoosler gợi ý. - Gã đó là ai? - Một chàng trai ở khách sạn Danube cùng thời gian với Christophe Dompierre. Người đã lái xe đi vào buổi sáng mà vẫn không trông thấy thi hài ở bên cạnh.

- Cho anh ta vào - Vandoosler rít răng nói.

- Leguennec ra hiệu và viên phó thanh tra trẻ gọi trong hành lang.

- Sau đây ta sẽ chơi bài - Leguennec nói. Người đàn ông vào và ngồi trước khi Leguennec mời. Anh ta có vẻ quá căng thẳng.

- Về vấn đề gì?

- Leguennec hỏi - Nói nhanh lên. Tôi có một gã trai đang trốn. Tên ông, nghề nghiệp?

- Eric Masson, trưởng phòng Công ty SODECO ở Grenoble.

- Chúng tôi không cần - Leguennec nói - Cái đó để làm gì chứ? - Tôi ở khách sạn Danube - Masson nói - Ngôi nhà này chẳng ra vẻ gì nhưng tôi quen ở đấy vì nó rất gần SODECO ở Paris.

- Chúng tôi không cần - Leguennec nhắc lại. Vandoosler ra hiệu cho ông ta xử sự mềm dẻo hơn nên Leguennec ngồi xuống, mời Masson một điếu thuốc lá và tự mình châm một điếu.

- Tôi nghe ông đây - Ông nói giọng thấp hơn.

- Tôi ở đó trong đêm mà ông Dompierre bị giết. Điều tồi tệ là tôi lái xe đi buổi sáng mà không nghi ngờ gì hết trong khi thi hài ông ta ở ngay cạnh tôi theo người ta sau này cho tôi biết.

- Đúng, thế rồi sao nữa? - Đó là sáng thứ tư. Tôi đi thẳng tới trụ sở SODECO và đỗ xe ở bãi đỗ xe ngầm.

- Chúng tôi cũng không cần - Leguennec nói.

- Không cần sao!

- Masson đột nhiên nổi nóng - Nếu tôi cho ông những chi tiết này thì vì chúng có tầm quan trọng lớn lao!

- Xin lỗi - Leguennec nói - Tôi mệt nhoài rồi. Thế rồi sao nữa?

- Hôm sau, thứ năm, tôi cũng làm như vậy. Đó là lớp tập huấn trong ba ngày. Tôi cho xe vào bãi đỗ ngầm và sau khi ăn tối cùng

những người dự tập huấn, tôi trở về khách sạn vào ban đêm. Xe của tôi màu đen, đó là chiếc Renault 19, thùng xe rất thấp. Vandoosler lại ra hiệu cho Leguennec trước khi ông này chỉ nói rằng mình không cần.

- Lớp tập huấn kết thúc chiều hôm qua. Sáng nay tôi chỉ còn việc thanh toán tiền ăn ở khách sạn và trở lại Grenoble không vội vã gì. Tôi lấy xe ra và dừng lại ở ga-ra ô-tô gần nhất để đổ xăng. Đây là ga-ra có những bình bơm xăng ở bên ngoài.

- Hãy bình tĩnh, lạy Chúa - Vandoosler thầm thì với Leguennec.

- Lúc ấy - Masson nói tiếp - kể từ sáng thứ tư, đây là lần đầu tiên tôi đi vòng quanh xe giữa ban ngày để mở bình xăng. Bình xăng được đặt ở bên phải như mọi xe. Chính tại đây, tôi đã nhìn thấy.

- Gì? - Leguennec hỏi, đột nhiên vẻ quan tâm.

- Chữ ghi. Trong lớp bụi ở cửa xe trước bên phải, ở chỗ rất thấp, có câu ghi viết bằng ngón tay. Lúc đầu tôi nghĩ rằng một đứa trẻ đã viết. Nhưng thông thường, những đứa trẻ thường viết lên kính chắn gió và chúng viết chữ "Bẩn". Lúc ấy tôi ngồi xổm xuống và đọc. Xe của tôi màu đen lại bám bụi nên chữ ghi rất rõ, như viết lên bảng. Thế là tôi hiểu. Chính ông Dompierre ấy đã viết lên xe tôi trước khi chết. Ông ta không chết ngay, phải không? Ngả người về đằng trước, Leguennec thực sự nín thở.

- Không - Ông nói - ông ta chết sau vài phút.

- Vậy thì, nằm dài dưới đất, ông ta có thì giờ sức lực, giơ tay ra và viết, viết lên xe tôi tên kẻ giết ông ta. May sao từ hôm đó, trời không mưa. Hai phút sau, Leguennec gọi người chụp ảnh của Sở Cảnh sát và đi gấp tới phố mà Masson đã đỗ chiếc Renault màu đen và bẩn của ông ta.

- Một chút nữa - Masson chạy đằng sau ông kêu lên - Tôi cho chuyển xe đến phố Lavomatic. Cuộc sống thật không tưởng tượng nổi, phải không?

- Ông điên gàn hay sao mà để một tang chứng như vậy ở ngoài phố? Bất cứ ai cũng có thể xoá chữ do vô ý!

- Ông có nghĩ rằng người ta không cho tôi đỗ xe trong sân sở Cảnh sát của ông chứ. Họ nói rằng đó là việc cấm. Ba người đàn ông quỳ xuống đất trước cánh phải của chiếc xe. Người chụp ảnh yêu cầu họ lùi lại để anh ta có thể chụp ảnh.

- Một bức ảnh - Vandoosler nói với Leguennec - Tôi muốn có một bức ảnh khi có thể.

- Để làm gì? - Leguennec nói.

- Anh không phải là người duy nhất làm về vụ này và anh biết rất rõ điều đó.

- Tôi biết quá rõ. Anh sẽ có một bức ảnh. Hãy ghé qua trong nửa giờ nữa. Quãng hai giờ, Vandoosler về căn nhà tồi tàn bằng tắc-xi. Tốn tiền nhưng từng phút cũng đáng kể. Ông vội vào phòng ăn vắng vẻ và vớ lấy cán chổi luồn không được móc giẻ lau. Ông gõ bảy tiếng thật vang to vào trần nhà. Bảy tiếng có nghĩa là "tất cả những nhà truyền giáo đều phải xuống". Một tiếng là để gọi Thánh Matthieu, hai tiếng là gọi Thánh Marc, ba tiếng là Thánh Luc, bốn tiếng là gọi chính ông. Bảy tiếng là gọi chung tất cả mọi người. Chính Vandoosler đã nghĩ ra cách này vì mọi người chán ngấy phải bước xuống trèo lên những cầu thang một cách vô tích sự. Mathias trở về sau khi ăn trưa một cách bình thản tại nhà Juliette, nghe thấy bảy tiếng gõ bèn gõ lại cho Marc trước khi bước xuống. Marc gõ dội lại cho Lucien. Lucien bứt ra khỏi việc đọc các cuốn sổ của mình, lẩm bẩm "Lời kêu gọi lên tuyến đầu. Thi hành nhiệm vụ". Một phút sau, cả ba người đã ở trong phòng ăn. Cái cách gõ cán chổi này quả là có hiệu lực. Ngoài việc làm hỏng

trần thì nó không cho phép thông tin với bên ngoài như điện thoại.

- Xong rồi chứ? - Marc hỏi - Người ta đã bắt được Gosselin hoặc hắn tự bắn trước. Vandoosler uống một cốc nước to trước khi nói. - Hãy xem một kẻ vừa bị đâm bằng những nhát dao, ai biết được y sắp chết. Nếu y còn sức và có những cách để lại một lời trối trăng thì y viết gì.

- Tên kẻ sát nhân - Lucien nói.

- Tất cả mọi người đồng ý chứ? - Vandoosler hỏi.

- Đó là sự hiển nhiên rồi - Marc nói. Mathias gật đầu.

- Đúng - Vandoosler nói - Ta nghĩ như các cháu. Ta đã thấy nhiều trường hợp như vậy trong cuộc đời sự nghiệp của ta. Nạn nhân, nếu có thể, nếu biết được, luôn viết tên kẻ sát nhân. Luôn như vậy. Vandoosler vẻ mặt lo lắng, lấy từ túi áo vét chiếc phong bì có đựng chiếc ảnh chụp chiếc xe màu đen và nói tiếp:

- Christophe Dompierre đã viết một cái tên trong lớp bụi ở thùng xe trước khi chết. Cái tên này đã rong chơi trong thành phố Paris trong ba ngày. Chủ nhân chiếc xe cà khổ này chỉ mới phát hiện câu ghi này.

- "Georges Gosselin" - Lucien nói.

- Không - Vandoosler nói - Dompierre đã viết "Sophia Siméonidis". Vandoosler ném chiếc ảnh lên bàn và ngồi phịch xuống chiếc ghế tựa.

- Người viết vẫn sống - Ông lẩm bẩm. Ba người đàn ông câm lặng, lại gần nhìn bức ảnh. Không một ai trong số họ dám sờ vào bức ảnh như thể họ sợ. Chữ viết của Dompierre để lại yếu ớt, không đều, càng hơn thế vì y phải giơ tay để với tới chỗ thấp ở cửa xe. Nhưng không còn nghi ngờ gì nữa. Y đã viết, trong nhiều lúc, như thu hết tàn lực. "Sophia Siméonidis". Chữ "a" của từ

Sophia hơi trượt, về chính tả cũng vậy. Y đã viết "Sopia" thay cho "Sophia". Marc nhớ lại Dompierre nói "Bà Siméonidis". Cái tên này không quen thuộc với vẻ rụng rời, từng người ngồi lặng lẽ, khá xa bức ảnh trong đó trải ra lời buộc tội khủng khiếp màu đen, trắng. Sophia Siméonidis vẫn sống. Sophia giết hại Dompierre. Mathias rùng mình. Đây là lần đầu tiên sự khó chịu và nỗi sợ hãi rơi vào phòng ăn ngay đầu buổi chiều thứ sáu này. Ánh nắng mặt trời lọt qua những cửa sổ nhưng Marc cảm thấy những ngón tay mình lạnh giá và đôi chân anh như có kiến bò. Sophia còn sống, mưu toan giả chết, thiêu đốt một người khác thế chỗ mình, để lại viên đá ba-dan của mình làm vật chứng. Người đẹp Sophia lượn lờ ban đêm trong thành phố Paris, trong phố Chasle, thật gần họ. Người chết vẫn sống. -Gosselin thì sao? - Marc khẽ hỏi.

- Không phải gã - Vandoosler nói vẫn giọng điệu ấy. Dẫu sao, ta đã biết điều đó từ hôm qua.

- Cháu có nhớ hai sợi tóc của Sophia mà Leguennec đã tìm thấy trong thùng xe của Lex hôm thứ sáu mùng bốn không?

- Tất nhiên - Marc nói.

- Những sợi tóc ấy hôm trước không có ở đó. Khi chúng ta biết tin đám cháy ở Maisons-Dlfort hôm thứ năm, ta đã đợi đêm tối để đi đánh hơi từ đầu đến cuối thùng xe. Ta đã giữ cái cần thiết nho nhỏ khá thực tế qua những năm công tác của ta. Từ đó có một máy hút bụi và những chiếc túi nhỏ sạch sẽ. Không có gì trong thùng xe cả, không một sợi tóc, không một đầu móng tay, không một mảnh quần áo mà chỉ có cát và bụi. Ba người đàn ông sửng sốt nhìn chòng chọc Vandoosler. Marc nhớ lại, đó là cái đêm mà anh ngồi ở bậc thang thứ bảy, kiến tạo những phim kính ảnh. ông bác đỡ đầu xuống đi tiểu ở bên ngoài với chiếc túi bằng chất dẻo.

- Đúng thế - Marc nói - Cháu ngỡ bác đi tiểu.

- Bác cũng đi tiểu - Vandoosler nói.

- A đúng - Marc nói.

- Sự việc là - Vandoosler nói tiếp - Khi sáng hôm sau Leguennec cho lấy chiếc xe và ông ta tìm thấy hai sợi tóc đã làm ta thật tức cười, ta có chứng cứ là Alexandra không có liên quan gì đến vụ giết người này. Và chứng cứ là có kẻ nào đó sau ta đã đến đặt những tang vật trong đêm để đẩy cô bé dính dáng vào đó. Và việc đó không thể là Gosselin, vì Juliette khẳng định rằng anh ta chỉ từ Caen trở về vào thứ sáu để ăn trưa. Ta đã cho kiểm tra, xác nhận điều đó là đúng.

- Nhưng vì sao bác không nói gì hết, mắc dịch?

- Bởi vì ta hành động không hợp pháp và ta cần giữ lòng tin của Leguennec. Cũng vì ta thích để cho kẻ sát nhân, dù là kẻ nào, tin rằng những kế hoạch của nó đang tiến hành. Để dây cương vào cổ y, để theo dõi đường đi xem con thú được tự do và tự tin sẽ lại xuất hiện ở đâu.

- Tại sao Leguennec không giữ lấy chiếc xe từ thứ năm?

- Ông ta đã để mất thời gian. Nhưng cháu hãy nhớ lại. Chúng ta đã tin chắc rằng việc phát hiện thi hài Sophia khá muộn trong ngày. Những nghi vấn đầu tiên hướng về Relivaux. Ta không thể hiểu hết, giám sát tất thảy ngay ngày đầu một cuộc điều tra, nhưng Leguennec cảm thấy mình không khá nhanh nhạy. Đó không phải là một kẻ ngu ngốc. Chính vì thế ông ta đã không buộc tội Alexandra. Ông ta không tin vào những sợi tóc ấy.

- Nhưng Gosselin thì sao?

- Lucien hỏi - Tại sao lại yêu cầu Leguennec giám sát anh ta ngay trước mắt nếu các ông tin chắc rằng anh ta vô tội?

- Vẫn thế thôi. Để hành động diễn ra, những sự kiện nối tiếp nhau dồn dập; để xem kẻ sát nhân lợi dụng gì trong chuyện ấy.

Cần để hai bàn tay những kẻ sát nhân được tự do để chúng có thể mắc sai lầm. Cháu lưu ý rằng, qua trung gian Juliette, ta đã để Gosselin chuồn đi. Ta không muốn người ta làm hắn bực mình vì chuyện tấn công cũ rích ấy.

- Chính anh ta tấn công ư? - Tất nhiên. Việc đó cho thấy trong đôi mắt của Juliette. Nhưng về những vụ giết người thì không, về việc này Thánh Matthieu, cháu có thể đi nói với Juliette báo cho em trai cô ta.

- Bác tin rằng cô ấy biết anh ta ở đâu ư? - Tất nhiên là cô ấy biết. Chắc chắn ở trên Bờ biển Nice, Toulon, Marseille hoặc trong những vùng lân cận. Sẵn sàng ra đi sang bờ kia Địa Trung Hải ngay tín hiệu đầu tiên với những giấy tờ giả. Cháu cũng có thể nói với cô ta về Sophia Siméonidis. Nhưng mọi người hãy cảnh giác, bà ấy vẫn sống nơi nào đó. Nhưng ở đâu? Ta không có một ý nghĩ nhỏ nhặt nào về việc này. Mathias rời mắt khỏi bức ảnh đen trắng đặt trên mặt bàn gỗ bóng láng rồi nhẹ nhàng ra đi. Vẻ đần độn, Marc cảm thấy mình yếu đuối. Sophia chết. Sophia vẫn sống.

- "Hãy đứng lên hỡi những người chết!" - Lucien lẩm bẩm.

- Vậy là - Marc nói chậm rãi - Chính Sophia đã giết hai nhà phê bình ư? Bởi vì họ hăm hở chống bà ấy, bởi vì họ có cơ làm sụp đổ sự nghiệp của bà ấy chăng? Nhưng không thể có những sự việc như thế! - Với những nữ ca sĩ thì rất có thể có đấy - Lucien nói.

- Bà ta giết cả hai người... Rồi sau này, một người nào đó biết chuyện... và bà ta thích biến mất hơn là bị lôi ra trước toà án hử?

- Không tránh khỏi một người nào đó - Vandoosler nói - Có thể là cái cây ấy. Bà ấy là kẻ giết người nhưng đồng thời mê tín dị đoan, lo sợ, có thể sống trong nỗi ám ảnh là một ngày nào đó hành động của bà ấy bị phát hiện. Cái cây ấy bí mật vào trong vườn của bà ấy có thể đủ làm cho bà ấy hốt hoảng. Bà ấy thấy đấy là một sự đe doạ, bước đầu một sự tống tiền. Bà ấy bảo các cháu đào ở dưới

gốc cây. Nhưng cái cây không che giấu gì hết, cũng không có người nào cả. Nó chỉ ở đấy để báo cho bà ấy biết có chuyện gì đó mà thôi. Bà ấy có nhận một lá thư không? Chúng ta không hề biết việc này. Việc còn lại để bà ấy chọn là biến mất. - Bà ấy chỉ còn việc biến mất! Bà ấy không cần thiêu đốt một người nào khác thế chỗ của bà ấy!

- Đúng là điều bà ấy tính làm. Làm như mình bay đi với Stelyos. Nhưng, tất cả phục vụ cho ý đồ chạy trốn của bà ấy, bà ấy đã quên việc Alexandra đến. Bà ấy nhớ lại chuyện này quá muộn và bà ấy hiểu rằng cô cháu gái của mình sẽ phủ nhận việc bà ấy có thể biến mất mà ít ra không đợi cô ta và một cuộc điều tra sẽ mở ra. Bà ấy cần cung cấp một cái xác để được yên thân.

- Còn Dompierre? Thế nào mà bà ấy biết Dompierre điều tra về bà ấy? - Bà ấy hẳn ẩn náu trong căn nhà của bà ấy ở Dourdan trong lúc đó. Chính tại Dourdan, bà ấy đã trông thấy Dompierre đến nhà bố bà ấy. Bà ấy theo dõi ông ta và giết ông ta. Nhưng ông ta đã viết tên bà ấy. Marc đột nhiên kêu lên. Anh sợ, cuống cuồng, run người.

- Không! - Marc kêu lên - Không! Không phải Sophia! Không phải bà ấy! Bà ấy xinh đẹp! Kinh khủng, thật kinh khủng!

- "Nhà sử học không hề được từ chối nghe" - Lucien nói. Nhưng Marc đi ra trong lúc kêu lên với Lucien hãy đi bắt đầu làm với Lịch sử của anh ta và anh chạy vào phố, đôi bàn tay bịt lấy hai tai.

- Đó là một kẻ dễ xúc động - Vandoosler nói. Lucien lại trèo lên phòng mình để quên đi, làm việc. Vandoosler còn lại một mình với bức ảnh. Ông đau ở trán. Leguennec hẳn đang càn quét những khu vực mà những kẻ vô gia cư tụ tập trong đó để tìm kiếm một người đàn bà bị mất tích từ mùng hai tháng sáu. Khi ông chia tay ông ta, một hướng tìm kiếm đã được xác định rõ dưới cầu Austerlitz: Louise, một bà già quen thuộc, một người ru rú ở nhà mà không có

sự đe doạ nào có thể lôi bà ra khỏi vòm cầu được gia cố bằng những tấm các tông cũ của bà, rất quen biết vì những tiếng nói như lệnh vỡ của bà ta trong nhà ga Lyon, hầu như vắng mặt tại nơi ở của bà hơn một tuần lễ. Có khả năng là người đẹp Sophia đã đưa bà già đi cùng bà và đã thiêu cháy bà già. Phải, ông đã đau ở trán.

Xác Chết Dưới Gốc Sồi

Fred Vargas
www.dtv-ebook.com

Chương 33

Mathias kém ngủ. Bảy giờ sáng, anh mặc chiếc áo "pun" và quần nhẹ nhàng lẻn ra ngoài để đến gõ cửa nhà Juliette. Cửa mở toang. Anh thấy cô ta ngồi suy sụp trên chiếc ghế tựa ở giữa ba người cảnh sát đang sục sạo tanh bành căn nhà với hy vọng phát hiện Georges Gosselin ẩn ở chỗ nào đó. Những người khác cũng làm như vậy ở tiệm Tonneau. Những hầm rượu, nhà bếp đều bị lục soát. Mathias đứng, buông thõng hai cánh tay dọc theo thân, đưa mắt nhìn cảnh hỗn độn không tưởng tượng nổi trong một giờ. Leguennec đến vào quãng tám giờ, ra lệnh đi khám soát căn nhà ở Normandie.

- Cô có muốn chúng tôi giúp cô dọn dẹp không? - Mathias hỏi sau khi những viên Cảnh sát đã đi rồi. Juliette lắc đầu và nói: - Không, tôi không muốn gặp những người kia nữa. Họ đã ném Georges cho Leguennec. Mathias xoắn hai bàn tay vào nhau. - Anh có một ngày nghỉ. Chúng ta sẽ không mở cửa tiệm Tonneau - Juliette nói.

- Vậy tôi có thể thu dọn chứ?

- Anh ư? Vâng - Cô nói - Hãy giúp tôi. Trong lúc dọn dẹp, Mathias thử nói chuyện với Juliette giải thích cho cô những sự việc, chuẩn bị tinh thần cho cô, trấn an cô. Việc đó có vẻ làm cô nguôi đi.

- Này - Cô nói - Nhìn kìa: Leguennec dẫn Vandoosler đi. Liệu ông già còn nói gì nữa với ông ta?

- Đừng lo lắng. Nhu thường lệ, ông già sẽ lựa lời. Đứng ở cửa sổ, Marc trông thấy Vandoosler đi với Leguennec. Anh tìm cách để không gặp ông sáng nay. Mathias đang ở nhà Juliette; cậu ấy hẳn lựa lời nói chuyện với cô ta. Anh lên gác gặp Lucien. Rất bận rộn sao chép những trang ở cuốn sổ tay thời chiến số một từ tháng chín năm một nghìn chín trăm mười bốn đến tháng hai năm một nghìn chín trăm mười lăm, Lucien ra hiệu cho Marc dừng gây ồn. Anh quyết định có thêm một ngày nghỉ, hy vọng một cơn cảm cúm trong hai ngày là không đáng tin. Nhìn Lucien mài miệt làm việc với vẻ hết sức thờ ơ với thế giới bên ngoài, Marc tự nhủ thực ra, có lẽ cả anh nữa, làm như vậy là tốt hơn. Chiến tranh đã chấm dứt. Vậy thì lại dóng cày thời Trung cổ của anh, mặc dầu không ai đòi hỏi anh việc này. Làm việc không vì ai cả và không vì việc gì cả, tìm lại những lãnh chúa và nông dân của anh. Marc lại đi xuống và mở những hồ sơ của anh mà không tin chắc. Sẽ có vụ án, thế thôi. Alexandra sẽ không có gì phải lo sợ và sẽ tiếp tục vẫy tay chào anh trong phố. Phải, thế kỷ thứ XI xứng đáng hơn là chờ đợi điều đó. Leguennec chờ đợi được ở trong văn phòng mình, đóng kín cửa để nổi khùng.

- Thế nào? - Ông hét lên - Anh hài lòng về công việc của anh chứ?

- Tàm tạm - Vandoosler nói - Anh bắt giữ tên tội phạm của anh, phải không?

- Tôi sẽ bắt giữ y nếu anh không cho phép y chuồn! Anh đã biến chất, Vandoosler, thối tha! - Chúng ta hãy nói rằng tôi đã để cho y ba giờ để trở lại. Đó là cái ít nhất mà ta có thể đem cho một con người. Leguennec vỗ hai bàn tay lên bàn giấy của ông. - Nhưng mắc dịch, vì sao?

- Ông kêu lên - Cái gã ấy không là gì với anh cả! Tại sao anh làm thế? - Để xem - Vandoosler nói giọng uể oải - Không nên chặn những sự kiện lại. Việc đó luôn là sai lầm của anh.

- Anh có biết thủ đoạn nhỏ nhặt của anh có thể bắt anh phải trả giá không? - Tôi biết điều đó. Nhưng anh sẽ không làm gì chống tôi.

- Anh tưởng thế ư? - Tôi tin như vậy. Bởi vì anh mắc một sai lầm lớn, đó là điều tôi nói với anh.

- Anh không thấy anh ở địa vị không thích đáng để nói tới sai lầm chứ?

- Còn anh thì sao? Không có Marc, anh không bao giờ tạo được mối quan hệ giữa cái chết của Sophia với cái chết của Christophe Dompierre. Và không có Lucien, anh không bao giờ ghép đôi được vụ sát hại hai nhà phê bình và anh không bao giờ nhận dạng được kẻ đóng vai phụ Georges Gosselin.

- Và không có anh, y sẽ ở trong văn phòng này vào giờ này!

- Đúng thế. Ta chơi bài trong lúc chờ đợi nhé? - Vandoosler đề nghị. Một viên phó thanh tra trẻ mở ào cửa ra.

- Anh có thể gõ cửa chứ - Leguennec hét lên.

- Không có thì giờ - Chàng trai tạ lỗi - Có một người muốn gặp ông gấp, vì vụ Siméonidis-Dompierre.

- Vụ này đã xếp lại rồi! Hãy tống cổ gã ra ngoài!

- Trước hết hãy hỏi người đó là ai đã - Vandoosler gợi ý. - Gã đó là ai? - Một chàng trai ở khách sạn Danube cùng thời gian với Christophe Dompierre. Người đã lái xe đi vào buổi sáng mà vẫn không trông thấy thi hài ở bên cạnh.

- Cho anh ta vào - Vandoosler rít răng nói.

- Leguennec ra hiệu và viên phó thanh tra trẻ gọi trong hành lang.

- Sau đây ta sẽ chơi bài - Leguennec nói. Người đàn ông vào và ngồi trước khi Leguennec mời. Anh ta có vẻ quá căng thẳng.

- Về vấn đề gì?

- Leguennec hỏi - Nói nhanh lên. Tôi có một gã trai đang trốn. Tên ông, nghề nghiệp?

- Eric Masson, trưởng phòng Công ty SODECO ở Grenoble.

- Chúng tôi không cần - Leguennec nói - Cái đó để làm gì chứ? - Tôi ở khách sạn Danube - Masson nói - Ngôi nhà này chẳng ra vẻ gì nhưng tôi quen ở đấy vì nó rất gần SODECO ở Paris.

- Chúng tôi không cần - Leguennec nhắc lại. Vandoosler ra hiệu cho ông ta xử sự mềm dẻo hơn nên Leguennec ngồi xuống, mời Masson một điếu thuốc lá và tự mình châm một điếu.

- Tôi nghe ông đây - Ông nói giọng thấp hơn.

- Tôi ở đó trong đêm mà ông Dompierre bị giết. Điều tồi tệ là tôi lái xe đi buổi sáng mà không nghi ngờ gì hết trong khi thi hài ông ta ở ngay cạnh tôi theo người ta sau này cho tôi biết.

- Đúng, thế rồi sao nữa? - Đó là sáng thứ tư. Tôi đi thẳng tới trụ sở SODECO và đỗ xe ở bãi đỗ xe ngầm.

- Chúng tôi cũng không cần - Leguennec nói.

- Không cần sao!

- Masson đột nhiên nổi nóng - Nếu tôi cho ông những chi tiết này thì vì chúng có tầm quan trọng lớn lao!

- Xin lỗi - Leguennec nói - Tôi mệt nhoài rồi. Thế rồi sao nữa?

- Hôm sau, thứ năm, tôi cũng làm như vậy. Đó là lớp tập huấn trong ba ngày. Tôi cho xe vào bãi đỗ ngầm và sau khi ăn tối cùng

những người dự tập huấn, tôi trở về khách sạn vào ban đêm. Xe của tôi màu đen, đó là chiếc Renault 19, thùng xe rất thấp. Vandoosler lại ra hiệu cho Leguennec trước khi ông này chỉ nói rằng mình không cần.

- Lớp tập huấn kết thúc chiều hôm qua. Sáng nay tôi chỉ còn việc thanh toán tiền ăn ở khách sạn và trở lại Grenoble không vội vã gì. Tôi lấy xe ra và dừng lại ở ga-ra ô-tô gần nhất để đổ xăng. Đây là ga-ra có những bình bơm xăng ở bên ngoài.

- Hãy bình tĩnh, lạy Chúa - Vandoosler thầm thì với Leguennec.

- Lúc ấy - Masson nói tiếp - kể từ sáng thứ tư, đây là lần đầu tiên tôi đi vòng quanh xe giữa ban ngày để mở bình xăng. Bình xăng được đặt ở bên phải như mọi xe. Chính tại đây, tôi đã nhìn thấy.

- Gì? - Leguennec hỏi, đột nhiên vẻ quan tâm.

- Chữ ghi. Trong lớp bụi ở cửa xe trước bên phải, ở chỗ rất thấp, có câu ghi viết bằng ngón tay. Lúc đầu tôi nghĩ rằng một đứa trẻ đã viết. Nhưng thông thường, những đứa trẻ thường viết lên kính chắn gió và chúng viết chữ "Bẩn". Lúc ấy tôi ngồi xổm xuống và đọc. Xe của tôi màu đen lại bám bụi nên chữ ghi rất rõ, như viết lên bảng. Thế là tôi hiểu. Chính ông Dompierre ấy đã viết lên xe tôi trước khi chết. Ông ta không chết ngay, phải không? Ngả người về đằng trước, Leguennec thực sự nín thở.

- Không - Ông nói - ông ta chết sau vài phút.

- Vậy thì, nằm dài dưới đất, ông ta có thì giờ sức lực, giơ tay ra và viết, viết lên xe tôi tên kẻ giết ông ta. May sao từ hôm đó, trời không mưa. Hai phút sau, Leguennec gọi người chụp ảnh của Sở Cảnh sát và đi gấp tới phố mà Masson đã đỗ chiếc Renault màu đen và bẩn của ông ta.

- Một chút nữa - Masson chạy đằng sau ông kêu lên - Tôi cho chuyển xe đến phố Lavomatic. Cuộc sống thật không tưởng tượng nổi, phải không?

- Ông điên gàn hay sao mà để một tang chứng như vậy ở ngoài phố? Bất cứ ai cũng có thể xoá chữ do vô ý!

- Ông có nghĩ rằng người ta không cho tôi đỗ xe trong sân sở Cảnh sát của ông chứ. Họ nói rằng đó là việc cấm. Ba người đàn ông quỳ xuống đất trước cánh phải của chiếc xe. Người chụp ảnh yêu cầu họ lùi lại để anh ta có thể chụp ảnh.

- Một bức ảnh - Vandoosler nói với Leguennec - Tôi muốn có một bức ảnh khi có thể.

- Để làm gì? - Leguennec nói.

- Anh không phải là người duy nhất làm về vụ này và anh biết rất rõ điều đó.

- Tôi biết quá rõ. Anh sẽ có một bức ảnh. Hãy ghé qua trong nửa giờ nữa. Quãng hai giờ, Vandoosler về căn nhà tồi tàn bằng tắc-xi. Tốn tiền nhưng từng phút cũng đáng kể. Ông vội vào phòng ăn vắng vẻ và vớ lấy cán chổi luồn không được móc giẻ lau. Ông gõ bảy tiếng thật vang to vào trần nhà. Bảy tiếng có nghĩa là "tất cả những nhà truyền giáo đều phải xuống". Một tiếng là để gọi Thánh Matthieu, hai tiếng là gọi Thánh Marc, ba tiếng là Thánh Luc, bốn tiếng là gọi chính ông. Bảy tiếng là gọi chung tất cả mọi người. Chính Vandoosler đã nghĩ ra cách này vì mọi người chán ngấy phải bước xuống trèo lên những cầu thang một cách vô tích sự. Mathias trở về sau khi ăn trưa một cách bình thản tại nhà Juliette, nghe thấy bảy tiếng gõ bèn gõ lại cho Marc trước khi bước xuống. Marc gõ dội lại cho Lucien. Lucien bứt ra khỏi việc đọc các cuốn sổ của mình, lẩm bẩm "Lời kêu gọi lên tuyến đầu. Thi hành nhiệm vụ". Một phút sau, cả ba người đã ở trong phòng ăn. Cái cách gõ cán chổi này quả là có hiệu lực. Ngoài việc làm hỏng

trần thì nó không cho phép thông tin với bên ngoài như điện thoại.

- Xong rồi chứ? - Marc hỏi - Người ta đã bắt được Gosselin hoặc hắn tự bắn trước. Vandoosler uống một cốc nước to trước khi nói. - Hãy xem một kẻ vừa bị đâm bằng những nhát dao, ai biết được y sắp chết. Nếu y còn sức và có những cách để lại một lời trối trăng thì y viết gì.

- Tên kẻ sát nhân - Lucien nói.

- Tất cả mọi người đồng ý chứ? - Vandoosler hỏi.

- Đó là sự hiển nhiên rồi - Marc nói. Mathias gật đầu.

- Đúng - Vandoosler nói - Ta nghĩ như các cháu. Ta đã thấy nhiều trường hợp như vậy trong cuộc đời sự nghiệp của ta. Nạn nhân, nếu có thể, nếu biết được, luôn viết tên kẻ sát nhân. Luôn như vậy. Vandoosler vẻ mặt lo lắng, lấy từ túi áo vét chiếc phong bì có đựng chiếc ảnh chụp chiếc xe màu đen và nói tiếp:

- Christophe Dompierre đã viết một cái tên trong lớp bụi ở thùng xe trước khi chết. Cái tên này đã rong chơi trong thành phố Paris trong ba ngày. Chủ nhân chiếc xe cà khổ này chỉ mới phát hiện câu ghi này.

- "Georges Gosselin" - Lucien nói.

- Không - Vandoosler nói - Dompierre đã viết "Sophia Siméonidis". Vandoosler ném chiếc ảnh lên bàn và ngồi phịch xuống chiếc ghế tựa.

- Người viết vẫn sống - Ông lẩm bẩm. Ba người đàn ông câm lặng, lại gần nhìn bức ảnh. Không một ai trong số họ dám sờ vào bức ảnh như thể họ sợ. Chữ viết của Dompierre để lại yếu ớt, không đều, càng hơn thế vì y phải giơ tay để với tới chỗ thấp ở cửa xe. Nhưng không còn nghi ngờ gì nữa. Y đã viết, trong nhiều lúc, như thu hết tàn lực. "Sophia Siméonidis". Chữ "a" của từ

Sophia hơi trượt, về chính tả cũng vậy. Y đã viết "Sopia" thay cho "Sophia". Marc nhớ lại Dompierre nói "Bà Siméonidis". Cái tên này không quen thuộc với vẻ rụng rời, từng người ngồi lặng lẽ, khá xa bức ảnh trong đó trải ra lời buộc tội khủng khiếp màu đen, trắng. Sophia Siméonidis vẫn sống. Sophia giết hại Dompierre. Mathias rùng mình. Đây là lần đầu tiên sự khó chịu và nỗi sợ hãi rơi vào phòng ăn ngay đầu buổi chiều thứ sáu này. Ánh nắng mặt trời lọt qua những cửa sổ nhưng Marc cảm thấy những ngón tay mình lạnh giá và đôi chân anh như có kiến bò. Sophia còn sống, mưu toan giả chết, thiêu đốt một người khác thế chỗ mình, để lại viên đá ba-dan của mình làm vật chứng. Người đẹp Sophia lượn lờ ban đêm trong thành phố Paris, trong phố Chasle, thật gần họ. Người chết vẫn sống. -Gosselin thì sao? - Marc khẽ hỏi.

- Không phải gã - Vandoosler nói vẫn giọng điệu ấy. Dẫu sao, ta đã biết điều đó từ hôm qua.

- Cháu có nhớ hai sợi tóc của Sophia mà Leguennec đã tìm thấy trong thùng xe của Lex hôm thứ sáu mùng bốn không?

- Tất nhiên - Marc nói.

- Những sợi tóc ấy hôm trước không có ở đó. Khi chúng ta biết tin đám cháy ở Maisons-Dlfort hôm thứ năm, ta đã đợi đêm tối để đi đánh hơi từ đầu đến cuối thùng xe. Ta đã giữ cái cần thiết nho nhỏ khá thực tế qua những năm công tác của ta. Từ đó có một máy hút bụi và những chiếc túi nhỏ sạch sẽ. Không có gì trong thùng xe cả, không một sợi tóc, không một đầu móng tay, không một mảnh quần áo mà chỉ có cát và bụi. Ba người đàn ông sửng sốt nhìn chòng chọc Vandoosler. Marc nhớ lại, đó là cái đêm mà anh ngồi ở bậc thang thứ bảy, kiến tạo những phim kính ảnh. ông bác đỡ đầu xuống đi tiểu ở bên ngoài với chiếc túi bằng chất dẻo.

- Đúng thế - Marc nói - Cháu ngỡ bác đi tiểu.

- Bác cũng đi tiểu - Vandoosler nói.

- A đúng - Marc nói.

- Sự việc là - Vandoosler nói tiếp - Khi sáng hôm sau Leguennec cho lấy chiếc xe và ông ta tìm thấy hai sợi tóc đã làm ta thật tức cười, ta có chứng cứ là Alexandra không có liên quan gì đến vụ giết người này. Và chứng cứ là có kẻ nào đó sau ta đã đến đặt những tang vật trong đêm để đẩy cô bé dính dáng vào đó. Và việc đó không thể là Gosselin, vì Juliette khẳng định rằng anh ta chỉ từ Caen trở về vào thứ sáu để ăn trưa. Ta đã cho kiểm tra, xác nhận điều đó là đúng.

- Nhưng vì sao bác không nói gì hết, mắc dịch?

- Bởi vì ta hành động không hợp pháp và ta cần giữ lòng tin của Leguennec. Cũng vì ta thích để cho kẻ sát nhân, dù là kẻ nào, tin rằng những kế hoạch của nó đang tiến hành. Để dây cương vào cổ y, để theo dõi đường đi xem con thú được tự do và tự tin sẽ lại xuất hiện ở đâu.

- Tại sao Leguennec không giữ lấy chiếc xe từ thứ năm?

- Ông ta đã để mất thời gian. Nhưng cháu hãy nhớ lại. Chúng ta đã tin chắc rằng việc phát hiện thi hài Sophia khá muộn trong ngày. Những nghi vấn đầu tiên hướng về Relivaux. Ta không thể hiểu hết, giám sát tất thảy ngay ngày đầu một cuộc điều tra, nhưng Leguennec cảm thấy mình không khá nhanh nhạy. Đó không phải là một kẻ ngu ngốc. Chính vì thế ông ta đã không buộc tội Alexandra. Ông ta không tin vào những sợi tóc ấy.

- Nhưng Gosselin thì sao?

- Lucien hỏi - Tại sao lại yêu cầu Leguennec giám sát anh ta ngay trước mắt nếu các ông tin chắc rằng anh ta vô tội?

- Vẫn thế thôi. Để hành động diễn ra, những sự kiện nối tiếp nhau dồn dập; để xem kẻ sát nhân lợi dụng gì trong chuyện ấy.

Cần để hai bàn tay những kẻ sát nhân được tự do để chúng có thể mắc sai lầm. Cháu lưu ý rằng, qua trung gian Juliette, ta đã để Gosselin chuồn đi. Ta không muốn người ta làm hắn bực mình vì chuyện tấn công cũ rích ấy.

- Chính anh ta tấn công ư? - Tất nhiên. Việc đó cho thấy trong đôi mắt của Juliette. Nhưng về những vụ giết người thì không, về việc này Thánh Matthieu, cháu có thể đi nói với Juliette báo cho em trai cô ta.

- Bác tin rằng cô ấy biết anh ta ở đâu ư? - Tất nhiên là cô ấy biết. Chắc chắn ở trên Bờ biển Nice, Toulon, Marseille hoặc trong những vùng lân cận. Sẵn sàng ra đi sang bờ kia Địa Trung Hải ngay tín hiệu đầu tiên với những giấy tờ giả. Cháu cũng có thể nói với cô ta về Sophia Siméonidis. Nhưng mọi người hãy cảnh giác, bà ấy vẫn sống nơi nào đó. Nhưng ở đâu? Ta không có một ý nghĩ nhỏ nhặt nào về việc này. Mathias rời mắt khỏi bức ảnh đen trắng đặt trên mặt bàn gỗ bóng láng rồi nhẹ nhàng ra đi. Vẻ đần độn, Marc cảm thấy mình yếu đuối. Sophia chết. Sophia vẫn sống.

- "Hãy đứng lên hỡi những người chết!" - Lucien lẩm bẩm.

- Vậy là - Marc nói chậm rãi - Chính Sophia đã giết hai nhà phê bình ư? Bởi vì họ hăm hở chống bà ấy, bởi vì họ có cơ làm sụp đổ sự nghiệp của bà ấy chăng? Nhưng không thể có những sự việc như thế! - Với những nữ ca sĩ thì rất có thể có đấy - Lucien nói.

- Bà ta giết cả hai người... Rồi sau này, một người nào đó biết chuyện... và bà ta thích biến mất hơn là bị lôi ra trước toà án hử?

- Không tránh khỏi một người nào đó - Vandoosler nói - Có thể là cái cây ấy. Bà ấy là kẻ giết người nhưng đồng thời mê tín dị đoan, lo sợ, có thể sống trong nỗi ám ảnh là một ngày nào đó hành động của bà ấy bị phát hiện. Cái cây ấy bí mật vào trong vườn của bà ấy có thể đủ làm cho bà ấy hốt hoảng. Bà ấy thấy đấy là một sự đe doạ, bước đầu một sự tống tiền. Bà ấy bảo các cháu đào ở dưới

gốc cây. Nhưng cái cây không che giấu gì hết, cũng không có người nào cả. Nó chỉ ở đấy để báo cho bà ấy biết có chuyện gì đó mà thôi. Bà ấy có nhận một lá thư không? Chúng ta không hề biết việc này. Việc còn lại để bà ấy chọn là biến mất. - Bà ấy chỉ còn việc biến mất! Bà ấy không cần thiêu đốt một người nào khác thế chỗ của bà ấy!

- Đúng là điều bà ấy tính làm. Làm như mình bay đi với Stelyos. Nhưng, tất cả phục vụ cho ý đồ chạy trốn của bà ấy, bà ấy đã quên việc Alexandra đến. Bà ấy nhớ lại chuyện này quá muộn và bà ấy hiểu rằng cô cháu gái của mình sẽ phủ nhận việc bà ấy có thể biến mất mà ít ra không đợi cô ta và một cuộc điều tra sẽ mở ra. Bà ấy cần cung cấp một cái xác để được yên thân.

- Còn Dompierre? Thế nào mà bà ấy biết Dompierre điều tra về bà ấy? - Bà ấy hẳn ẩn náu trong căn nhà của bà ấy ở Dourdan trong lúc đó. Chính tại Dourdan, bà ấy đã trông thấy Dompierre đến nhà bố bà ấy. Bà ấy theo dõi ông ta và giết ông ta. Nhưng ông ta đã viết tên bà ấy. Marc đột nhiên kêu lên. Anh sợ, cuống cuồng, run người.

- Không! - Marc kêu lên - Không! Không phải Sophia! Không phải bà ấy! Bà ấy xinh đẹp! Kinh khủng, thật kinh khủng!

- "Nhà sử học không hề được từ chối nghe" - Lucien nói. Nhưng Marc đi ra trong lúc kêu lên với Lucien hãy đi bắt đầu làm với Lịch sử của anh ta và anh chạy vào phố, đôi bàn tay bịt lấy hai tai.

- Đó là một kẻ dễ xúc động - Vandoosler nói. Lucien lại trèo lên phòng mình để quên đi, làm việc. Vandoosler còn lại một mình với bức ảnh. Ông đau ở trán. Leguennec hẳn đang càn quét những khu vực mà những kẻ vô gia cư tụ tập trong đó để tìm kiếm một người đàn bà bị mất tích từ mùng hai tháng sáu. Khi ông chia tay ông ta, một hướng tìm kiếm đã được xác định rõ dưới cầu Austerlitz: Louise, một bà già quen thuộc, một người ru rú ở nhà mà không có

sự đe doạ nào có thể lôi bà ra khỏi vòm cầu được gia cố bằng những tấm các tông cũ của bà, rất quen biết vì những tiếng nói như lệnh vỡ của bà ta trong nhà ga Lyon, hầu như vắng mặt tại nơi ở của bà hơn một tuần lễ. Có khả năng là người đẹp Sophia đã đưa bà già đi cùng bà và đã thiêu cháy bà già. Phải, ông đã đau ở trán.

Chương 34

Marc chạy hồi lâu cho tới khi anh không chạy được nữa, cho tới khi ngực anh nóng ran. Hụt hơi, lưng áo sơmi ướt đẫm mồ hôi, anh ngồi lên cột mốc đá đầu tiên mà anh gặp. Những con chó đã đái lên đó. Anh không cần. Đầu ong ong úp vào hai bàn tay, anh suy nghĩ. Ghê tởm, kinh hoàng, anh thử lấy lại bình tĩnh để suy nghĩ. Đừng giẫm đạp như đối với quả bóng "mút". Đừng làm việc kiến tạo những bản kính. Ngồi trên cột mốc đá chó đái này, anh không sao suy nghĩ được. Anh phải bước đi, bước đi từ từ. Nhưng trước hết anh anh phải lấy lại hơi thở đã. Anh nhìn xem mình đã tới đâu. Trên đại lộ Ý. Anh đã chạy nhiều đến thế sao? Anh thận trọng đứng lên, lau mồ hôi trán và lại gần bến tàu điện ngầm. "Nhà Trắng". Màu trắng. Màu này làm anh nhớ tới một thứ. A phải rồi, cá voi trắng. Moby Dick. Đồng năm frăng bị đóng đinh. Đúng là ông bác đỡ đầu muốn chơi trong khi mọi chuyện kết thúc chìm đắm trong sự khủng khiếp. Trở lại đại lộ Ý với những bước chân đều đặn. Tập quen với ý nghĩ. Tại sao anh không muốn Sophia làm tất cả chuyện này? Tại vì anh đã gặp bà ấy vào một buổi sáng trước cửa song sắt chăng? Tuy nhiên, việc Christophe Dompierre buộc tội bà còn đó, rõ rành rành. Marc đứng sững lại rồi lại tiếp tục bước đi. Dừng lại uống cà phê rồi lại bước tiếp. Chỉ vào quãng chín giờ tối, bụng trống rỗng, đầu nặng trĩu, anh mới trở về căn nhà tồi tàn. Anh bước vào phòng ăn, tự cắt một miếng bánh mì. Leguennec đang nói chuyện với ông bác đỡ đầu. Mỗi người cầm một số lá bài.

- Raymond d'Austerlitz - Leguennec nói - một lão già vô gia cư, bạn trai của Louise, khẳng định rằng có một người đàn bà xinh

đẹp đến tìm mụ ít ra đã một tuần lễ, dẫu sao là thứ tư. Raymond tin chắc là thứ tư. Người đàn bà ăn mặc đàng hoàng và khi bà ta nói, bà ta đặt bàn tay lên cổ. Tôi ra con pích đây.

- Bà ta đề nghị Louise một việc hử? - Vandoosler hỏi trong lúc quật xuống ba lá bài, trong đó có một lá ngửa.

- Đúng thế. Raymond không biết gì nhưng Louise có sự hẹn gặp và mụ đã "chơi trò kỳ cục". Anh nói một việc ư... Đi để mình bị thiêu cháy trong chiếc xe cũ ở Maisons-Alfort... Louise tội nghiệp. Đến lượt anh.

- Không có nhép. Tôi bỏ qua. Bác sĩ pháp y nói sao? - Việc đó thích hợp với ông ta hơn, vì những cái răng. Ông ta nghĩ rằng chúng chịu đựng được hơn thế. Nhưng anh hiểu không, Louise chỉ còn ba cái răng trong miệng. Việc đó lý giải hay hơn. Có lẽ vì chuyện này mà Sophia chọn mụ. Tôi ăn những con "cơ" của anh, tôi đánh con bồi vuông. Marc bỏ bánh vào một túi và túi kia là hai quả táo. Anh tự hỏi hai người Cảnh sát đang chơi ván bài kỳ lạ gì thế. Anh không cần. Anh cần bước đi. Anh chưa kết thúc bước đi. Cũng không quen với ý nghĩ. Anh lại ra đi về phía bên kia phố Chasle, qua mặt trận phía Tây. Màn đêm sẽ sớm buông xuống. Anh lại bước đi trọn hai giờ nữa. Anh để một lõi táo ở bờ đài nước Saint-Michel và một lõi táo khác ở bệ tượng Sư tử Belfort. Anh hết sức khó khăn với tới con sư tử này và trèo lên bệ của nó. Có một bài thơ nhỏ cam đoan rằng vào ban đêm, con sư tử Belfort lặng lẽ dạo chơi trong thành phố Paris. Ít ra, người ta tin chắc rằng đó là những chuyện tầm phào. Khi Marc nhảy xuống đất, anh cảm thấy khoẻ khoắn hơn. Anh trở lại phố Chasle, đầu còn đau nhưng đã trở lại bình tĩnh. Anh đã nhận được ý nghĩ. Anh đã hiểu. Tất cả trong trật tự. Anh biết Sophia ở đâu. Anh đã tốn mất thời gian. Anh lặng lẽ bước vào phòng ăn tối om. Mười một giờ rưỡi khuya, mọi người đang ngủ. Anh bật đèn sáng, đổ nước đầy siêu đun nước. Bức ảnh khủng khiếp không còn ở trên mặt bàn nữa. Chỉ có đúng mảnh giấy nhỏ của Mathias viết: "Juliette nghĩ đã tìm thấy bà ấy đang ẩn

ở đâu. Tôi đi cùng cô ấy đến Dourdan. Tôi sợ rằng cô ấy thử giúp bà ấy chuồn đi. Tôi gọi điện về nhà Alexandra nếu có tin mới. Gửi những lời chào nguyên thuỷ. Mathias". Marc đột ngột buông siêu nước ra. - Ngu ngốc xiết bao!

- Anh lẩm bẩm - Ngu ngốc xiết bao! Anh trèo lên gác ba, bước bốn bậc thang một.

- Mặc quần áo vào, Lucien!

- Anh lay bạn và kêu lên. Lucien mở mắt, sẵn sàng đáp lại.

- Không, không hỏi, miễn bình luận. Mình cần cậu. Hãy dậy đi! Marc trèo thật nhanh lên gác tư và lay Vandoosler.

- Cô ta chuồn rồi! - Marc thở hổn hển nói - Nhanh lên, Juliette, Mathias, họ đã đi rồi! Gã Mathias ấy không nhận thức được mối nguy hiểm. Cháu đi với Lucien đây. Hãy kéo Leguennec ra khỏi giường. Bác hãy dẫn theo những người của ông ta đến Dourdan, số nhà mười hai, đường Grands-Ifs. Marc bất thần lao ra. Chân cẳng anh cứng lại vì hôm nay chạy nhiều. Lucien bước xuống, ngái ngủ, xỏ giày, tay cầm chiếc cra-vat.

- Hãy gặp mình trước nhà Relivaux! - Marc kêu lên với anh khi đi qua. Anh lao nhanh xuống cầu thang, chạy qua vườn và đến hét lên trước nhà Relivaux. Relivaux ló mặt ở cửa sổ vẻ nghi hoặc. Ông ta mới trở về nhà ít phút và theo người ta nói thì việc phát hiện chữ viết trên chiếc xe màu đen làm ông ta suy sụp.

- Hãy ném những chìa khoá xe của ông cho tôi! - Marc thét lên - Vấn đề sống chết đấy! Relivaux không nghĩ tới chuyện gì hết. Vài giây sau, Marc bắt lấy chùm chìa khoá ném qua hàng rào song sắt. Ta có thể nghĩ tất cả những gì mà ta muốn ở Relivaux ra sao thì ông ta là một người ném chìa khoá tuyệt vời.

- Cám ơn! - Marc gào lên. Anh mở khoá, khởi động máy và mở

cửa để Lucien bước vào. Lucien thắt cravát, đặt một cái chai nhỏ hình dẹt lên đùi, ngả ghế ra đằng sau và ngồi thoải mái.

- Cái chai gì đấy? - Marc hỏi.

- Rượu "Rum". Phòng trường hợp cần.

- Cậu lấy ở đâu ra thế? - Đó là của mình, để làm bánh ngọt. Marc nhún vai. Thật đúng tính cách Lucien. Marc lái nhanh, hai hàm răng nghiến chặt. Thành phố Paris vào nửa đêm, cho xe chạy rất nhanh. Đó là tối thứ sáu, việc lưu thông trên đường không dễ và Marc hết sức căng thẳng thần kinh, vượt qua mọi đèn tín hiệu. Chỉ đến khi ra khỏi Paris, đến quốc lộ trống trải, anh mới cảm thấy có thể nói chuyện.

- Nhưng Mathias tự coi mình là ai mới được chứ? - Anh kêu lên - Cậu ấy tưởng mình đủ tầm vóc chiến đấu với một người đàn bà đã giết hại mấy mạng người ư? Cậu ấy không biết gì hết! Còn tệ hơn con bò rừng! Vì Lucien không trả lời, Marc liếc nhanh bạn. Cái gã ngu ngốc này ngủ rồi, còn ngủ say nữa.

- Lucien! - Marc thét lên - Dậy đi! Không có gì xảy ra. Khi con người này quyết định ngủ thì không ai có thể lôi anh ta ra khỏi giấc ngủ mà không có sự đồng ý của anh ta. Như đối với cuộc chiến năm mươi bốn, mười tám. Marc lại tăng tốc. Anh đỗ xe trước số nhà mười hai, đường Grands-Ifs vào một giờ sáng. Cánh cửa gỗ lớn nhà Sophia đóng chặt. Marc kéo Lucien ra khỏi xe và giữ anh ta đứng thẳng lên.

- Đứng lên! - Marc nhắc lại.

- Đừng gào lên - Lucien nói - Mình tỉnh rồi, mình luôn tỉnh khi mình biết mình trở nên cần thiết.

- Nhanh lên - Marc nói - Hãy làm cho mình chiếc thang ngắn như bữa nọ ấy.

- Cậu hãy tháo giày ra - Lucien nói.

- Để giày không thích hợp à? Có lẽ chúng mình đến quá muộn! Vậy cậu hãy chập hai bàn tay lại, có giày hay không cũng mặc! Marc đặt một chân lên hai bàn tay Lucien và trèo lên đỉnh tường. Anh phải gắng sức để vắt chân qua.

- Giờ đây đến lượt cậu - Marc nói trong lúc giơ cánh tay - Hãy đưa thùng rác nhỏ lại gần, trèo lên và nắm lấy bàn tay mình. Lucien ngồi giạng hai chân lên tường bên cạnh Marc. Trời đầy mây, hoàn toàn tối đen như mực. Lucien nhảy xuống và Marc nhảy sau anh. Sau khi tiếp đất, Marc tìm hướng trong bóng tối. Anh nghĩ tới cái giếng. Anh nghĩ tới cái giếng thật đúng lúc. Cái giếng. Cái phao. Mathias. Cái giếng, hiện trường của tình trạng phạm tội ở nông thôn thời Trung Đại. Cái giếng tệ hại này ở chỗ nào? Ở đằng kia, cái khối sáng ấy Marc chạy về phía ấy. Lucien chạy sau anh. Anh không nghe thấy gì hết, không một tiếng động, trừ bước chân chạy của anh và của Lucien. Cơn hốt hoảng choán lấy anh. Anh vội vàng hất những tấm ván nặng đậy miệng giếng. Chết tiệt, anh đã không mang đèn pin theo. Dẫu sao, từ lâu, đã hai chục năm anh không có đèn pin nữa. Phải công nhận là đã hai năm. Anh cúi xuống qua thành giếng và gọi Mathias. Không có lấy một tiếng trả lời. Trời ơi, vì sao anh lại hăm hở tới cái giếng này? Tại sao không phải ở nhà hoặc cánh rừng nhỏ? Không, anh tin chắc là cái giếng. Thật dễ dàng, thật rõ ràng, thật có tính cách thời Trung Đại, cái giếng không để lại dấu vết. Anh nhấc cái thùng thiếc nặng và thật nhẹ nhàng thả nó xuống giếng. Khi anh cảm thấy cái thùng chạm tới mặt nước ở độ sâu, anh tóm lấy dây xích và bước qua thành miệng giếng.

- Hãy kiểm tra xem dây xích còn bị chặn lại không - Anh nói với Lucien - Đừng rời cái giếng bẩn thỉu này. Nhất là cậu phải cảnh giác. Đừng gây tiếng động, đừng báo động. Bốn, năm hoặc sáu cái xác không đáng kể với ả nữa. Đưa cho mình cái lọ dẹt rượu Rum của cậu. Marc bắt đầu tụt xuống. Anh sợ. Cái giếng hẹp, tối

đen, nhơm nhớp và giá lạnh như bất cứ cái giếng nào, nhưng dây xích vững chắc. Anh có cảm giác đã xuống sâu sáu đến bảy mét khi anh đụng tới cái thùng và nước làm mắt cá chân anh lạnh buốt. Anh để mình trườn sâu tới đùi, có cảm giác là cái lạnh làm nứt da anh. Anh cảm thấy đùi mình chạm vào một cơ thể và anh suýt thét lên. Anh gọi nhưng Mathias không trả lời. Đôi mắt Marc dò dẫm trong bóng tối. Anh tụt sâu hơn xuống nước cho tới ngực anh. Một tay anh sờ xung quanh cơ thể kẻ săn-hái lắc lư như một kẻ đần độn trong đáy giếng. Đầu và hai đầu gối nhô lên. Marc đạt được việc áp chặt hai chân to lớn của Mathias vào thành giếng hình ống. May mắn là Mathias đã lắc lư trong lòng giếng chật hẹp. Anh đạt được việc bám chặt vào đó. Nhưng Mathias đã tắm trong làn nước lạnh giá này từ bao lâu rồi? Từ bao lâu rồi anh ta tụt xuống từng phân một, nuốt thứ nước sẫm màu này. Anh không thể đưa Mathias trơ ì lên. Kẻ săn bắt này ít ra phải tìm lại được nghị lực để bám vào. Marc cuốn dây xích quanh cánh tay phải của mình, hai chân giữ chặt lấy cái thùng, bám chắc vào bắt đầu kéo Mathias. Mathias thật cao lớn, rất nặng. Marc kiệt sức. Dần dần, Mathias ra khỏi nước và sau mười lăm phút gắng sức, thân trên của anh đặt lên miệng thùng. Marc giữ bạn trên chân mình áp vào thành giếng và bàn tay trái của anh lấy được lọ rượu Rum mà anh nhét vào túi áo vét. Nếu Mathias còn sống, anh ta sẽ không thích thứ rượu này. Marc đổ rượu vào miệng bạn được chăng hay chớ. Rượu chảy tứ tung nhưng Mathias không phản ứng. Không một giây nào, đầu óc Marc không nghĩ tới Mathias có thể chết. Không còn kẻ săn-hái nữa. Marc tát anh ta vài cái vụng về và lại đổ rượu Rum. Mathias gầm gừ. Anh lộ ra khỏi nước. - Cậu nghe mình không đấy? Marc đây.

- Ta đang ở đâu thế này? - Mathias hỏi bằng một giọng rất trầm đục - Mình rét quá. Mình sẽ lả mất.

- Chúng ta đang ở trong giếng. Cậu muốn chúng ta đang ở đâu?

- Cô ta đã quăng mình xuống - Mathias lắp bắp - Bị đập đến

chết được, bị quẳng đi, mình đã không thấy cô ta đến.

- Mình biết - Marc nói - Lucien sẽ đưa chúng ta lên. Cậu ấy ở trên kia.

- Cậu ấy sẽ để bị moi ruột - Mathias ấp úng.

- Đừng lo cho cậu ấy. Cậu ấy tuyệt vời trên những tuyến đầu. Này, uống đi.

- Cái thứ chết tiệt này là gì đấy? Mathias nói hầu như không nghe được.

- Đó là rượu Rum để làm bánh ngọt, của Lucien đấy. Thứ này làm ấm người cậu chứ?

- Cậu cũng uống đi. Nước làm tê liệt người rồi. Marc uống vài ngụm. Cái dây xích cuốn quanh cánh tay anh cắn anh, thiêu đốt anh. Mathias lại nhắm mắt. Anh thở, đó là tất cả những gì ta có thể nói về anh. Marc huýt sáo và đầu Lucien nổi bật trong vòng tròn nhỏ có bóng sáng hơn ở trên cao.

- Dây xích! - Marc nói - Hãy kéo lên từ từ nhưng trước hết đừng để nó lại tuột xuống đấy! Đừng kéo giật giật làm mình buông cậu ấy ra đấy! Tiếng nói của anh vang lên làm chói tai chính anh. Trừ phi hai tai anh cũng tê liệt. Anh nghe thấy tiếng động của kim loại. Lucien tháo nút trong lúc giữ cho dây xích căng để Marc không rơi xuống thấp hơn. Lucien làm tốt, rất tốt. Và dây xích chậm chạp được kéo lên.

- Kéo lên từng tí một!

- Marc kêu lên - Cậu ấy nặng như con bò rừng!

- Cậu ấy bị chết đuối ư? - Lucien kêu lên.

- Không! Cuốn lên đi, anh lính! - Cậu nói cái chết tiệt! - Lucien

kêu lên. Marc túm lấy quần Mathias. Mathias thắt quần bằng chiếc thừng to nên dễ nắm lấy. Trong lúc này, Marc dành cho chiếc dây thừng mộc mạc này thắt vào bụng Mathias là phẩm chất duy nhất. Đầu kẻ săn hái lượm hơi va vào những thành giếng nhưng Marc trông thấy vòng mép giếng đã gần tới. Lucien kéo Mathias lên và đặt anh ta nằm xuống đất. Marc bước qua miệng giếng và buông mình lên cỏ. Anh nhăn nhó gỡ sợi dây xích ra khỏi cánh tay. Cánh tay anh chảy máu.

- Lấy chăn trong áo vét của mình buộc chặt lại - Lucien nói.

- Cậu không nghe thấy gì chứ?

- Không có ai cả. Bác cậu đến đấy. - Ông đã mất thời gian. Hãy tát cho Mathias mấy cái và xoa bóp cho cậu ấy. Mình nghĩ rằng cậu ấy không hiểu gì hết. Leguennec là người đến đầu tiên với bước chân như chạy và quỳ xuống gần Mathias. Ông có đèn pin. Marc đứng lên, giữ lấy cánh tay mình hầu như là vô cớ rồi đến gặp sáu người Cảnh sát.

- Tôi tin rằng cô ta bị chặn lại trong khu rừng nhỏ - Anh nói. Mười phút sau, người ta tìm được Juliette. Hai người đàn ông nắm cánh tay cô ta dẫn tới. Cô ta có vẻ kiệt sức, đầy những vết cào xước và những cú đòn.

- Bà ấy đã... - Juliette thở hổn hển nói - Tôi bỏ trốn... Marc nhảy xổ vào nắm lấy vai cô ta.

- Câm ngay - Anh lắc mạnh cô ta và thét lên

- Câm ngay! - Ta can thiệp chứ? - Leguennec hỏi Vandoosler.

- Không - Vandoosler lẩm bẩm - Cứ để mặc hắn, không có rủi ro nào đâu. Đó là mánh khoé của hắn, việc phát hiện của hắn. Tôi nghi ngờ có việc gì đó như thế này, nhưng... - Cần nói với tôi điều đó chứ, Vandoosler.

- Tôi còn chưa tin chắc. Nên tin rằng, những nhà Trung đại học có những mánh khoé riêng của họ. Khi Marc bắt đầu đặt những ý nghĩ của hắn theo dòng thì nó đi thẳng đến đích... Hắn gom góp từ cái tốt nhất đến cái tồi tệ nhất và đùng một cái, hắn nhằm vào. Leguennec nhìn Marc đứng thẳng, mặt trắng bệch trong đêm. Tóc ướt đẫm, vẫn túm chặt Juliette ở sát cổ chỉ bằng một bàn tay lấp lánh những chiếc nhẫn, một bàn tay rộng bóp lấy cô ta và hầu như rất nguy hiểm.

- Nếu hắn làm bậy thì sao?

- Hắn sẽ không làm bậy. Leguennec dẫu sao cũng ra hiệu cho những người của mình đứng vòng quanh Marc và Juliette.

- Tôi quay lại chăm sóc Mathias đây - Ông nói - Anh ta đã gần kề cái chết. Vandoosler nhớ lại khi Leguennec làm người đánh cá, ông ta còn là người cứu hộ ở biển. Nước, vẫn là nước. Marc đã buông Juliette ra và nhìn cô ta chằm chằm. Cô ta xấu xa, cô ta xinh đẹp. Anh cảm thấy đau bụng, có lẽ do rượu Rum chăng? Lúc này cô ta không hé một cử chỉ nào. Còn Marc run người. Quần áo anh ước đẫm dán vào người anh làm anh lạnh cóng. Anh từ từ đưa mắt tìm Leguennec trong số người đứng sát vào nhau trong bóng tối. Anh nhận ra ông ta ở khá xa, gần Mathias.

- Thưa thanh tra - Anh gợi ý - Ông hãy ra lệnh cho đào bới dưới gốc cây. Tôi tin rằng bà ấy ở dưới đó.

- Dưới cái cây ư? - Leguennec nói - Chúng ta đã đào dưới gốc cây rồi.

- Đúng thế - Marc nói - ở nơi mà chúng ta đã đào, ở nơi mà ta không bao giờ mở ra nữa... Sophia ở đúng chỗ đó. Lúc này, Marc thật sự run lật bật. Anh lấy chai rượu Rum và uống cạn một phần tư còn lại. Anh cảm thấy đầu óc quay cuồng, anh muốn Mathias đốt lửa cho anh nhưng Mathias đang nằm dưới đất, anh muốn nằm dài như bạn, có thể thét lên một tiếng. Anh lấy ống tay áo

đẫm nước ở cánh tay trái còn cử động được để lau trán. Cánh tay kia buông thõng và máu chảy trên bàn tay anh. Anh ngước mắt. Cô ta vẫn chằm chằm nhìn anh. Từ toàn bộ việc làm của cô ta bị sụp đổ, chỉ còn lại cái cơ thể cứng nhắc và cái nhìn chịu đựng chua chát ấy. Choáng váng, Marc ngồi lên cỏ. Không, anh không muốn nhìn cô ta nữa. Anh còn tiếc là mình đã nhìn cô ta nhiều đến thế. Leguennec nâng Mathias lên cho anh ta ngồi.

- Marc... - Mathias nói. Cái giọng nghèn nghẹt ấy dày vò Marc. Nếu Mathias có sức hơn, anh ta sẽ nói "nói đi Marc". Chắc chắn kẻ săn bắt-hái lượm sẽ nói thế. Hai hàm răng Marc đánh lập cập và lời lẽ bật ra thành nhát gừng.

- Dompierre - Anh nói - Tên ông ta là Christophe. Đầu cúi xuống, đôi chân xếp bằng, anh nhổ bật từng tùm cỏ ở quanh anh, như anh đã làm gần cây sồi. Anh nhổ và ném những ngọn cỏ ra quanh anh.

- Ông ta viết từ Sophia với chữ f, không có p cũng không có h - Anh tiếp tục nói nhát gừng - Nhưng một gã tên là Christophe, Christophe, o, p, h, e không lầm lẫn về chính tả từ Sophia, không, bởi vì vẫn là âm tiết ấy, vẫn những nguyên âm, phụ âm ấy, và ngay khi anh đang mệt lử, anh vẫn biết, khi anh tên là Christophe thì ta không viết Sophia với một chữ f, anh vẫn biết điều đó, và về việc đó, ông ta không thể nhầm lẫn, không thể viết tên bà ấy với một chữ f, không, ông ta không viết chữ Sofia, ông ta không viết Sofia... Marc rùng mình. Anh cảm thấy ông bác đỡ đầu cởi áo vét cho anh, rồi chiếc sơmi ướt sũng của anh. Anh không đủ sức để giúp ông làm việc đó. Anh dùng bàn tay trái nhổ cỏ. Lúc này người ta quấn anh trong một cái chăn ráp, sát vào da, một tấm vải bọc xe tải của Cảnh sát. Mathias cũng có một cái như thế. Vải cọ vào da nhưng ấm. Anh thư giãn một chút, co mình trong đó và hàm anh ít run hơn. Đôi mắt anh dán chặt vào cỏ, do bản năng, để không có cơ nhận thấy cô ta.

- Nói tiếp đi - Giọng nói trầm đục của Mathias lại cất lên. Giờ đây, anh nhớ lại. Anh có thể nói khá hơn, nhẹ nhàng hơn, đồng thời suy nghĩ, tái dựng những sự việc. Anh có thể nói nhưng anh không thể nói cái tên ấy nữa.

- Tôi đã hiểu - Anh khẽ khàng nói tiếp như nói với cỏ - Christophe đã không thể viết Sophia Siméonidis... Vậy thì gì, Trời ơi, chữ gì? Chữ a của từ Sophia viết sai, nét vòng chữ f không khép lại mà giống chữ S hoa và ông ta đã viết Sosie Siméonidis, sosie, đóng thay vai, diễn viên đóng thay... phải, đúng là ông ta viết thế, ông ta chỉ diễn viên đóng thay Sophia Siméonidis... Ông bố bà ấy trong bài báo của mình đã viết một điều kỳ lạ... điều gì đó như "Sophia phải bị thay thế bằng diễn viên đóng thay trong ba ngày là Nathalie Domesco, mà sự bắt chước bỉ ổi đã kết thúc việc hoàn thiện vở Elektra..." và "sự bắt chước"... đó là một từ kỳ cục, một sự biểu hiện kỳ cục, như thể diễn viên đóng thay không phải là thay thế mà là bắt chước, nhại lại Sophia, nhuộm tóc đen, tóc cắt ngắn, môi đỏ và khăn quàng cổ, đúng như bà ấy đã phục trang... và từ "sosie" là cái tên mà Dompierre và Frémonvilie đặt cho diễn viên đóng thay, chắc chắn để cười nhạo, bởi vì người này đã làm quá đáng... và Christophe biết chuyện đó, ông ta biết cái tên ấy và ông ta đã hiểu, nhưng thật quá muộn, và tôi đã hiểu, hầu như quá muộn... Marc quay sang nhìn Mathias ngồi dưới đất giữa Leguennec và một viên thanh tra khác. Anh cũng trông thấy Lucien đứng đằng sau kẻ săn bắt-hái lượm, sát kề, như hiến cho anh ta lưng tựa. Lucien với chiếc cravát rách bươm, chiếc sơmi bẩn ghê người bởi mép giếng, cái miệng trẻ thơ, đôi môi mở ra, lông mày chau lại. Một nhóm bốn người đàn ông câm lặng dồn sát lại, nổi bật trong đêm dưới ánh sáng đèn của Leguennec. Mathias có vẻ u mê nhưng lắng nghe. Anh cần phải nói. - Sức khoẻ sẽ tốt chứ? - Anh hỏi.

- Sẽ tốt thôi - Leguennec nói - Anh ta bắt đầu ngọ ngoạy chân trong đôi dép của mình.

- Vậy thì đúng là sức khoẻ đã tốt hơn. Mathias, sáng nay cậu đã gặp cô ta tại nhà cô ta phải không?

- Phải - Mathias nói.

- Cậu đã nói chuyện với cô ta ư? - Marc hỏi.

- Ừ, mình cảm thấy nóng bức ở trong phố, khi chúng ta đưa Lucien say bí tỉ về. Mình ở trần nhưng không thấy lạnh, mình thấy ấm ở vùng thắt lưng. Sau này mình nghĩ tới lúc đó. Tiếng động cơ một chiếc xe... Mình cảm thấy hơi nóng của máy xe của cô ta trước nhà cô ta. Mình hiểu chuyện này khi Gosselin bị buộc tội và mình tin rằng hắn đã lấy xe của chị hắn trong đêm xảy ra vụ giết người. - Vậy là cậu ở trong tình trạng tồi tệ. Bởi vì sớm muộn, lúc này Gosselin ở tình trạng ngoại phạm, cậu cần tìm ra một lời giải thích khác về sự "nóng bức" của cậu... Nhưng khi mình trở về căn nhà tồi tàn tối hôm ấy, mình biết hết về cô ta, mình biết vì sao rồi, mình biết hết. Marc vứt tung toé quanh anh những ngọn cỏ bị nhổ lên. Anh làm quang một góc đất nhỏ. Sau một góc đất nhỏ - Christophe Dompierre đã viết... Sosie... Georges đã tấn công Sophia trong buồng hoá trang của bà ấy và một kẻ đã lợi dụng việc này... Ai? Tất nhiên là diễn viên đóng thay, "sosie", thay vai bà ấy trên sân khấu... Tôi đã nhớ lại... Những lớp học nhạc... chính là cô ta, diễn viên đóng thay trong nhiều năm... dưới cái tên Nathalie Domesco. Chỉ em trai cô ta mới biết chuyện này, bố mẹ cô ta tưởng cô ta làm công việc nội trợ... một sự bất hoà với họ, có lẽ là một sự đoạn tuyệt... Tôi đã nhớ lại... Mathias, phải, Mathias đã không bị lạnh trong đêm giết hại Dompierre, Mathias ở trước cửa song sắt nhà cô ta, trước xe cô ta... tôi nhớ lại... những cảnh sát đang lấp cái hào... từ cửa sổ phòng tôi, chúng tôi rình xem họ và đất đào chỉ đến nửa đùi họ... vậy là họ không đào sâu hơn chúng tôi... một kẻ nào đó đã đào sau họ, sâu hơn tới tầng đất đen và màu mỡ... lúc ấy... vâng, lúc ấy, tôi đã khá hiểu để tìm được câu chuyện của cô ta, như Achab đối với con cá voi giết người của ông ta... và như ông ta, tôi biết con đường của cô ta... và cô ta sẽ qua đâu... Juliette

nhìn những người đàn ông đứng quanh cô ta thành hình bán nguyệt. Cô ta hất đầu ra đằng sau và nhổ vào Marc. Marc cúi đầu. Juliette dũng cảm với đôi vai mịn trắng, với cơ thể và với nụ cười mời gọi. Tất cả cơ thể màu trắng nhợt trong đêm, mềm mại, tròn trĩnh, nặng nề, khinh thị. Juliette mà anh đã ôm hôn lên trán là con cá voi trắng, con cá voi giết người. Juliette còn nhổ vào hai người Cảnh sát vây quanh cô ta rồi cô ta chỉ cho nghe thấy hơi thở mạnh như tiếng gió rít. Rồi một tiếng cười khẩy ngắn và lại thở. Marc hình dung cái nhìn thẳng cắm vào anh. Anh nghĩ tới tiệm Tonneau. Họ đã ở trong cái tiệm này... khói, những cốc bia ở quầy, tiếng động của những chiếc tách. Những lát thịt bê thái mỏng. Sophia đã hát riêng cho họ nghe vào buổi tối đầu tiên. Nhổ cỏ tiếp, lúc này anh đã làm thành một đống cỏ nhỏ ở bên trái anh. - Cô ta đã trồng cây sồi - Anh nói tiếp - Cô ta biết rằng cây sồi này sẽ làm Sophia lo lắng, bà ấy sẽ nói tới nó... Ai mà không lo lắng cơ chứ? Cô ta đã đặt bưu thiếp của "Stelyos", cô ta đã chặn Sophia tối thứ tư trên đường ra ga và đưa bà ấy về cái tiệm chết tiệt tệ hại này dưới cớ gì tôi không biết... Tôi không cần, tôi không thể biết điều đó, tôi không muốn nghe điều đó! Cô ta có thể nói rằng cô ta có tin mới về Stelyos... Cô ta dẫn bà ấy về, cô ta giết bà ấy trong hầm, cô ta buộc chặt bà ấy như buộc miếng thịt, cô ta chuyển bà ấy trong đêm tới Normandie và tôi tin chắc cô ta đã để bà ấy trong máy đông lạnh cũ ở kho hầm thực phẩm... Mathias vò xoắn hai bàn tay vào nhau. Trời ơi, anh thât sự muốn người đàn bà này, trong sự hỗn tạp của tiệm Tonneau, vào lúc màn đêm buông xuống khi người khách cuối cùng ra khỏi, cũng ngay buổi sáng hôm ấy trong khi anh lướt qua cô ta trong lúc giúp cô ta dọn dẹp. Hàng trăm lần, anh muốn làm tình với cô ta, trong hầm rượu, trong bếp, trong phố. Dứt bỏ bộ quần áo phục vụ quá chật. Tối ấy anh tự hỏi sự thận trọng tối tăm nào luôn làm anh lùi bước trước cô ta. Anh tự hỏi vì sao Juliette không bao giờ tỏ vẻ xúc động với bất cứ người đàn ông nào. Một tiếng khàn khàn làm anh giật mình.

- Cô ta phải im ngay! - Marc thét lên, mắt không rời cỏ. Rồi

anh lấy lại hơi thở. Không còn nhiều cỏ trong tầm tay trái của anh nữa. Anh đổi tư thế. Làm một đống cỏ khác.

- Sau khi Sophia mất tích - Anh nói tiếp với giọng rất không bình thường - chúng tôi bắt đầu hốt hoảng, cô ta là người đầu tiên như một người bạn trung thực không tránh khỏi Cảnh sát đến đào bới dưới gốc cây và họ đã đào nhưng không tìm thấy gì nên họ đã lấp lại... Và mọi người cuối cùng đều công nhận Sophia đã đi với Stelyos của bà ấy. Thế là... thế là vị trí đã sẵn sàng... Lúc này, cô ta có thể chôn Sophia ở đó mà không ai, ngay cả Cảnh sát sẽ không bao giờ tìm bà ấy ở đó nữa vì việc đã làm rồi! Dưới cái cây... Và dẫu sao không còn ai nữa đi tìm Sophia, người ta tin bà ấy đã ở trên một hòn đảo. Xác bà ấy bị bịt kín bởi cây sồi không thể đụng tới, sẽ không bao giờ lại lộ ra... Nhưng cô ta cần và có thể lặng lẽ chôn bà ấy, không có những người quấy rầy, không có những người láng giềng, không có chúng tôi... Marc lại ngừng nói. Phải nói thật dài. Có vẻ anh có khó khăn sắp đặt những sự việc cho có trật tự, trong hướng đúng đắn. Hướng đúng đắn sẽ dành cho sau này.

- Cô ta dẫn tất cả chúng ta đến Normandie. Trong đêm tối, cô ta lấy xe của mình, lấy cái gói đông lạnh của cô ta và trở lại phố Chasle. Relivaux không ở đồ còn chúng tôi, chúng tôi như những kẻ ngu ngốc đang ngủ tại nhà cô ta, cách đó một trăm cây số! Cô ta đã làm công việc bẩn thỉu, ghê tởm của mình, cô ta chôn bà ấy dưới gốc cây sồi. Cô ta khoẻ. Rạng sáng cô ta trở về lặng lẽ, lặng lẽ.... Tốt. Anh đã trải qua lúc gay go nhất. Cái lúc mà Sophia bị chôn vùi dưới cái cây. Giờ đây không cần nhổ cỏ khắp chỗ nữa. Việc đó sẽ qua đi. Đó là cỏ thêm vào cho Sophia. Anh đứng lên và bước theo nhịp đều đặn, dùng cánh tay trái khép chặt chăn vào người. Lucien thấy Marc có vẻ một người da đỏ Nam Mỹ với mái tóc cứng đơ và đen, dính bết bởi nước, và chăn cuốn lại. Anh bước đi không lại gần cô ta, đi quanh mà không nhìn cô ta.

- Sau đó, cô ta hẳn không vui thấy cô cháu gái đến với đứa bé,

cô ta không dự kiến được tình huống này. Alexandra có hẹn và cô không thừa nhận dì cô bị mất tích. Alexandra bướng bỉnh như kẻ ác mó, cuộc điều tra mở ra, người ta lại tìm kiếm Sophia. Không thể và quá mạo hiểm đi đụng lại cái xác dưới gốc cây. Cần phải tạo ra một thi hài để đình chỉ cuộc tìm kiếm trước khi cảnh sát sục sạo khắp vùng lân cận. Chính cô ta đã tìm Louise tội nghiệp ở Austerlitz, chính cô ta đã kéo bà lão tới Maisons-Alfort và chính cô ta đã đốt cháy bà lão! Marc lại kêu lên. Anh gắng thở từ từ qua bụng rồi nói tiếp.

- Tất nhiên, cô ta có túi hành lý nhỏ mà Sophia mang theo. Cô ta đeo những chiếc nhẫn vàng vào các ngón tay của Louise, cô ta đặt chiếc túi ở bên cạnh và cô ta châm lửa đốt... Lửa bùng lên cháy dữ dội! Không có một dấu vết căn cước nào của Louise có thể còn lại, cũng không có chỉ dẫn nào về ngày bà lão chết... Một lò lửa lớn... một lò cháy rực, địa ngục... Nhưng cô ta biết rằng hòn đá ba-dan chịu được lửa nung. Và viên đá ba-dan ấy sẽ chắc chắn gợi rõ Sophia... Viên đá ba-dan ấy sẽ nói... Đột nhiên Juliette gào lên. Marc đứng bất động và bịt tai lại, tai trái bằng bàn tay, tai phải bằng bả vai nhô cao. Anh chỉ nghe thấy những mẩu câu của cô ta... ba-dan, Sophia, khốn nạn, mệt lử, Elektra, chết, hát, không có ai, Elektra...

- Bắt cô ta im mồm đi! - Marc kêu lên - Buộc cô ta câm mồm đi! Hãy mang cô ta đi, tôi không thể nghe nổi cô ta! Có tiếng động, lại những tiếng khạc nhổ và tiếng bước chân của những viên Cảnh sát theo cái khoát tay của Leguennec rời xa cùng với cô ta. Khi Marc hiểu Juliette không còn ở đó nữa, anh buông thõng hai tay. Lúc này anh có thể nhìn tất cả những gì mà anh muốn, giải phóng đôi mắt mình. Cô ta không còn ở đấy nữa.

- Phải, cô ta hát - Anh nói - Nhưng ở trong hậu trường, là nhân vật thừa, cô ta không thể chịu đựng nổi cảnh này, cô ta cần vận may! Ghen tị Sophia đến chết được... Thế là cô ta gắng chiếm lấy vận may, cô ta yêu cầu đứa em trai ngu ngốc khốn khổ đánh nhừ

tử Sophia để cô ta có thể đột ngột thay vai bà ấy... Ý nghĩ đơn giản...

- Còn những sự cưỡng ép tình dục thì sao? - Leguennec hỏi.

- Hử? Những sự ngược đãi tình dục ư? Nhưng... Cũng theo yêu cầu của chị gã, để cuộc tấn công đáng tin hơn... Những sự cưỡng ép tình dục là chuyện tầm phào thôi... Marc ngừng nói, đi về phía Mathias, quan sát anh ta, gật đầu và lại tản bộ loãng quăng với những bước dài lạ lùng, cánh tay thõng xuống. Anh tự hỏi có phải Mathias cũng thấy cái chăn thô nhám của Cảnh sát cào vào da không. Chắc chắn là không. Mathias không phải loại người khốn khổ về vải thô nhám. Anh tự hỏi thế nào mà anh có thể nói như vậy, trong lúc anh nhức đầu, thật đau lòng, thế nào mà anh có thể biết hết chuyện ấy và nói ra... Thế nào? Anh không thể chịu đựng nổi việc Sophia bị giết chết, không, đó là một kết cục sai, anh tin chắc như vậy, một kết quả không thể có được... Anh cần phải đọc lại những nguồn tin, lại tiếp tục... không thể là Sophia... có một kẻ khác... Câu chuyện mà ban nãy anh đã kể, từng mẩu một... rồi mẩu này sau mẩu kia... hành trình của con cá voi, những bản năng của nó... những ước muốn của nó... Ở đài nước Saint-Michel... Những con đường của nó... những nơi sống ăn mồi của nó... Ở con Sư tử Denfort-Rochereau ban đêm dời xuống bệ của nó... dạo chơi trong đêm, sẽ làm những thủ đoạn của sư tử mà không ai biết, con sư tử bằng đồng... như ả, và trở lại nằm dài trên bệ đài của nó vào buổi sáng, trở lại làm bức tượng, rất bất động, tự tin, không thể nghi ngờ... buổi sáng trên bệ đài của nó, ban ngày ở tiệm ăn, ở quầy, trung thực với bản thân... dễ thương nhưng không yêu ai hết, không có sự bột phát trong lòng, không bao giờ, ngay cả với Mathias, không gì hết... đúng thế nhưng ban đêm... lại là chuyện khác, đúng thế, nhưng ban đêm... anh biết con đường của cô ta, anh có thể kể con đường ấy, anh đã kể hết chuyện cô ta, và lúc này anh thắng thế, nắm lấy, như Achab cưỡi trên lưng con cá nhà táng ghê tởm đã ăn ngốn ngấu một chân ông.

- Tôi muốn xem cánh tay này - Leguennec gợi ý. - Hãy để mặc hắn, mắc dịch - Vandoosler nói.

- Cỏ ta đã hát ba tối - Marc nói - sau khi em trai cô ta đưa Sophia vào bệnh viện... nhưng những nhà phê bình không biết chuyện đó, nhưng tệ hại là hai người trong số họ đã làm cô ta sụp đổ một cách quyết định, cơ bản là Dompierre và Frémonville... Và Sophia đã đổi người đóng thay mình... là Nathalie Domesco, thế là chấm hết... Cô ta phải rời sàn diễn, để lại tiếng hát, sự điên rồ và lòng kiêu hãnh và tôi không biết còn những chuyện bẩn thỉu nào khác. Và cô ta đã sống để tiêu diệt những người đã quẳng mụ lên không... thông minh, có khiếu âm nhạc, điên gàn, đẹp, như bị quỷ ám... đẹp trên bệ đài của mình... như một bức tượng... bí hiểm... - Đưa cánh tay này cho tôi xem - Leguennec nói. Marc lắc đầu.

- Cô ta chờ đợi một năm để mọi người không nghĩ tới vở Elektra nữa và cô ta đã hạ gục hai nhà phê bình đã làm hỏng mưu đồ của cô ta sau nhiều tháng một cách lạnh lùng... Đối với Sophia, cô ta chờ đợi đến mười bốn năm. Cần để nhiều thời gian trôi qua, để vụ giết hai hai nhà phê bình rơi vào quên lãng, để không có mối liên hệ nào được xác lập... cô ta chờ đợi, có lẽ trong niềm thích thú... tôi không biết gì hết... Nhưng cô ta theo dõi bà ấy, quan sát từ căn nhà mà cô ta mua rất gần nhà bà ấy vài năm sau... rất có thể cô ta thúc ép chủ nhân bán cho cô ta căn nhà ấy, phải, rất có thể... cô ta không tính tới sự ngẫu nhiên. Cô ta lấy lại màu tóc tự nhiên, sáng, đổi kiểu tóc, những năm tháng qua đi, Sophia không còn nhận ra cô ta nữa, bà ấy cũng không nhận ra Georges... Thế là không có nguy cơ nữa, những nữ ca sĩ hầu như không quen biết những người đóng thay họ... Về phía những vai phụ... Leguennec không cần hỏi, nắm lấy cánh tay Marc và bôi thuốc sát trùng cho anh mà không biết vì sao lại bốc mùi hôi. Marc để cho ông ta nắm lấy cánh tay mình, anh còn không có cảm giác về cánh tay này nữa. Vandoosler nhìn anh. Ông muốn ngắt lời, đặt những câu hỏi nhưng ông biết không nên ngắt lời Marc trong lúc này. Ta không đánh thức một kẻ mộng du vì y có thể dẫn cho một trận nên thân.

Đúng hay sai, ông không biết gì hết, nhưng đối với Marc là đúng. Không nên đánh thức Marc trong khi hắn là kẻ tìm kiếm. Nếu không hắn ngã xuống. Ông biết rằng từ ban nãy khi ra khỏi căn nhà tồi tàn, Marc lao đi như mũi tên nhằm vào tấm bia của hắn, đó là chắc chắn, như khi hắn còn là trẻ nhỏ, khi hắn không công nhận điều gì đó thì hắn chạy đi. Kể từ đó, ông cũng biết rằng Marc có thể hành động rất nhanh, căng người ra đến mệt lử cho đến khi hắn tìm được. Ban nãy, nếu ông nhớ rõ thì ban nãy hắn ghé qua căn nhà tồi tàn và đã lấy hai quả táo. Không nói một lời. Nhưng cường độ của hắn, đôi mắt lơ đễnh của hắn, sự mãnh liệt câm lặng của hắn, phải, hắn có tất cả những thứ đó... Và nếu ông không vướng vào ván bài ấy, hẳn ông đã thấy Marc đang tìm kiếm, thấy được và lao vào tấm bia của hắn... thấy Marc đang tháo gỡ tính lôgíc của Juliette và hắn đang biết... Và giờ đây hắn kể... Chắc chắn Leguennec nghĩ rằng Marc kể câu chuyện với sự bình tĩnh không chịu nổi, nhưng Vandoosler biết rằng câu chuyện kể này tiếp tục, lức nhát gừng, lúc trôi chảy, nhưng theo đà như chiếc tàu thuỷ được cơn cuồng phong ở đằng sau đẩy tới, không liên quan gì tới Marc với sự bình tĩnh. Ông tin chắc rằng trong lúc này, cặp đùi của cháu trai ông thật rắn đanh và đau đớn cần chườm khăn nóng để chúng lại bước được, như ông thường phải làm thế khi hắn còn nhỏ. Trong lúc này hẳn mọi người tin rằng Marc bước đi bình thường nhưng nhìn kỹ trong đêm thì từ háng đến mắt cá chân đều như hoá đá. Nếu ông ngắt lời hắn thì đôi chân ấy sẽ lại là đá và chính vì thế cần để cho hắn nói hết, trọn vẹn, trở về bến sau chuyến đi hung dữ của tư tưởng ấy. Chỉ có như vậy, đôi chân hắn mới trở lại mềm dẻo.

- Cô ta nói với Georges ngậm miệng vì gã cũng bị liên can - Marc nói - Dẫu sao Georges nghe theo. Tôi nghĩ đây có lẽ là kẻ mà cô ta có chút yêu mến, nhưng tôi cũng không tin chắc chắn. Georges tin cô ta... Có thể cô ta kể cho gã rằng cô ta muốn thử lại vận may của mình bên cạnh Sophia. Đây là một gã to lớn, cả tin, không có ý tưởng, chưa bao giờ gã nghĩ cô ta muốn giết bà ấy, cô

ta cũng không bắn hai nhà phê bình... Georges khốn khổ... Chưa bao giờ gã yêu Sophia. Những lời dối trá... Những lời dối trá bẩn thỉu ở khắp nơi... Những lời dối trá về cuộc sống nhỏ bé nồng nhiệt ở Tonneau. Cô ta rình rập Sophia, hoàn toàn hiểu bà ấy và trở thành bạn thân của bà ấy dưới mắt mọi người và giết bà ấy. Chắc chắn như vậy. Giờ đây sẽ dễ dàng có những chứng cứ, những nhân chứng. Anh nhìn xem Leguennec làm gì. Ông quấn tay anh bằng dải băng nhỏ. Thật không ưa nhìn chút nào. Anh đau ghê gớm ở đôi chân, còn hơn ở cánh tay. Anh gắng làm cho chúng bước đi như máy. Nhưng anh đã quen với việc này, anh hiểu là không thể tránh khỏi. - Và mười lăm năm sau vở diễn Elektra, cô ta đã giương bẫy. Giết Sophia, giết Louise, để hai sợi tóc của Sophia trong thùng xe của Alexandra, giết Dompierre. Cô ta làm ra vẻ che chở Alexandra đối với đêm giết người ấy... Thực tế, cô ta đã nghe tiếng Lucien gào lên như kẻ điên rồ trên thùng rác của cô ta vào hai giờ sáng... Bởi vì đúng là cô ta trở về từ khách sạn Danube sau khi đâm chết cái gã tội nghiệp ấy. Cô ta tin chắc rằng việc cô ta "bảo vệ" Alexandra không đứng vững được, rằng tôi tất yếu phát hiện ra lời dối trá của cô ta... Vậy là cô ta "thú nhận" rằng Alexandra đã ra khỏi nhà nhưng không có vẻ tố giác cô ta... Thật ghê tởm, còn tồi tệ hơn ghê tởm...

- Nhưng người ta đã nghi ngờ em trai cô ta. Việc đó gần đúng sát gần cô ta. Cô ta liền cho gã trốn đi để gã không nói, để gã không hớ hênh. Và do một vận may khó tin đối với cô ta, người ta thấy lời ghi ấy của người chết viết trên xe. Cô ta được cứu thoát... Dompierre kết tội Sophia, người chết vẫn sống! Tất cả là tuyệt vời... Nhưng tôi không thể nào có được ý nghĩ ấy. Không phải Sophia, không, không phải Sophia... Và việc đó không thể giải thích được cái cây... Không, tôi không thể tin vào chuyện ấy...

- Cuộc chiến buồn rầu - Lucien nói. Khi họ trở về căn nhà tồi tàn quãng bốn giờ sáng, cây sồi đã được đào bới lên, xác Sophia Siméonidis được khai quật và đã được mang đi. Lần này người ta không trồng lại cây sồi nữa. Những nhà truyền giáo, hẫng hụt,

cảm thấy không thể ngủ được. Marc và Mathias, giữ chiếc chăn thô nhám trên lưng trần của họ, ngồi trên bức tường nhỏ. Lucien đứng trên thùng rác to trước mặt. Anh bị bám mùi. Vandoosler hút thuốc trong lúc chậm bước ngang dọc. Trời dịu mát. Cuối cùng, Marc nghĩ tới cái giếng. Dây xích kéo gầu để lại trên cánh tay anh một cái sẹo hình xoắn như rắn quấn.

- Cái đó rất thích hợp với những chiếc nhẫn của cậu - Lucien nói.

- Không phải trên cùng một cánh tay. Alexandra đến chào họ. Cô không thể nào ngủ lại được từ khi đào bới dưới gốc sồi. Và Leguennec tạt qua cho cô hòn đá ba-dan. Mathias nói với cô rằng, ban nãy trong lúc bắt kịp chiếc xe tải của Cảnh sát, chuyện đó trở lại với anh một lượt, tiếp sau chiếc rìu gỗ, một ngày nào đó, anh sẽ nói với cô, việc đó không quan trọng. Tất nhiên. Alexandra mỉm cười. Marc nhìn cô. Anh rất muốn cô yêu hắn. Như thế, một lượt, để xem.

- Này - Anh hỏi Mathias - Cậu nói thầm gì vào tai cô ấy khi cậu muốn cô ấy nói?

- Không có gì... Mình nói "Hãy nói đi, Juliette" Marc thở dài. - Mình ngờ rằng không có thủ đoạn. Việc đó đã quá hay. Alexandra ôm hôn họ và đi khỏi. Cô không muốn để đứa bé ở một mình. Vandoosler nhìn bóng dáng cao cao của cô rời xa. Ba điểm nhỏ. Hai đứa trẻ sinh đôi, người vợ. Chết tiệt, ông cúi đầu, bóp nát điếu thuốc lá.

- Bác nên đi ngủ thôi - Marc nói với ỏng. Vandoosler đi về phía căn nhà tồi tàn.

- Ông bác đỡ đầu của cậu nghe lời cậu ư? - Lucien nói.

- Không - Marc nói - Kìa, ông trở lại. Vandoosler tung lên trời đồng năm frăng đục lỗ rồi nắm bắt lấy trong tay. - Ta tung hê nó đi

thôi - Ông nói - Dẫu sao ta sẽ không cắt nó thành mười hai mảnh.

- Chúng ta không phải là mười hai mà chỉ có bốn thôi.

- Chà, cái đó sẽ quá đơn giản - Vandoosler nói. Ông vung tay và đồng tiền văng đi khá xa ở nơi nào đó nẩy lên kêu từng tiếng một. Lucien đứng trên thùng rác theo dõi đường đi của đồng tiền.

- Vĩnh biệt, số dư! - Anh kêu lên.